

BILLY BONES

DE TEMPELJAGERS

BOEK 1
HET VERDWENEN
EILAND KIVAMBA

'Ik vind
lezen nu supertof!
Beste boek ever!
- Noah

MICHAEL REEFS

De Tempeljagers boek 1
Het verdwenen eiland Kivamba

DE TEMPELJAGERS

BOEK 1
HET VERDWENEN
EILAND KIVAMBA

MICHAEL REEFS

**BILLY
BONES**

Billy Bones
Vliegtuigstraat 6-C
1059 CL Amsterdam

Paperbackeditie
Eerste druk, september 2021
Tweede druk, maart 2023
Derde druk, maart 2024

Hardcovereditie
Eerste druk, april 2020
Negende druk, oktober 2023

Tekst © Michael Reefs
Illustraties © Elsa Kroese
Omslagontwerp © Bart Bus
Omslagbelettering © Lukesure in
samenwerking met Billy Bones
Deze uitgave © Billy Bones, Amsterdam 2024

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 9789030509394
NUR: 283

www.billybones.nl
Welk verhaal kies jij vandaag?

HOI!

Wat supergaaf dat jij in *De Tempeljagers*-serie gaat beginnen!

Bij Billy Bones laten we je graag kennismaken met de spannendste, grappigste en stoerste verhalen.

De Tempeljagers-serie heeft inmiddels al duizenden niet-lezers omgetoverd tot boekenwormen! En dit avontuur is nog maar het begin. Wacht maar af! De belevenissen van Noah, Finn en Tess laten jou straks niet meer los...

We zijn heel benieuwd wat jij van *De Tempeljagers* vindt. Wil je dat ons laten weten? Dat vinden we hartstikke leuk! Vertel ons dan meteen wat volgens jou het spannendste stuk uit het boek is. Je kunt een mailtje sturen naar **info@billybones.nl**.

Heel veel leesplezier!

PS Wist je dat Michael al tien jaar schrijver is?
Daarover kun je meer lezen achter in dit boek!

Billy Bones

INHOUD

Een mislukte grap	9
Onverwacht bezoek	15
De vrouw die stierf aan liefdesverdriet	19
Een ruimte vol zand	26
Gevonden!	31
Een versleten schatkaart	34
Het eiland van de Heilige Olifant	41
Op vakantie!	49
Overleg in het hotel	53
Een schot in de avond	59
Lara's avonturiershart	68
De Parel van de Glorieuzen	73
Een duik in de diepte	79
Verhalen op pilaren	85
Een scheur in de grond	89
Een verwoestende aardbeving	97
Bijzondere badges	105
De kracht van de parel	111
Een magische wervelstorm	118
Een nacht in de wildernis	123

Lastige knopen	129
Ontvoerd	135
Vreemde dieren in steen	143
Waardevolle informatie	151
Geheimen van een leider	157
Op de vlucht	165
Een tempel in het moeras	172
Handige tandwielen	179
Draaien maar!	187
Tapijten met een verhaal	195
Tess in trance	203
De vloek van Kivamba	210
De Zilveren Slagtand	218
Een groot offer	224
Krachtige maskers	229
Verwoestende olifanten	234
Instortingsgevaar	241
Het einde van een avontuur	247
De Tempeljagers	253

EEN MISLUKTE GRAP

‘De grootste geheimen liggen begraven op de diepst gelegen plekken.’ Tante Lara vertelt op een zangerige toon het verhaal van Chateau Ravenhorst aan een groepje van tien mensen die een rondleiding door het middeleeuwse kasteel krijgen. De mensen zijn hiervoor speciaal naar het zuiden van Nederland afgereisd.

Noah en Finn staan om de hoek. Ze houden alles in de gaten. Als het juiste moment aanbreekt, dan...

‘Ik wed dat die magere vrouw een gat in de lucht springt,’ fluistert Finn giechelend.

‘Sst, niet te hard.’ Noah is bang dat de mensen hem kunnen horen. Ze mogen niet opvallen. Nóg niet, anders is hun hele plan mislukt. Een plan dat tot nu toe al zeker vijftien keer is geslaagd. Zoveel rondleidingen zijn er namelijk al geweest. En dat gebeurt steeds vaker, want Noah en Finns ouders willen wat extra geld verdienen. Alsof ze nog niet geld genoeg

hebben. Ze verkopen de duurste wijn uit Zuid-Limburg en de flessen rollen letterlijk over de toonbank. Met dat extra geld kunnen ze het chateau verder verbouwen, want aan de westkant moeten nog kamers opgeknapt worden. Net als een paar slaapkamers in de oostvleugel, die getransformeerd worden tot gastenverblijven. Waarschijnlijk gebeurt dat vlak na de zomervakantie, over vier weken.

Noah moet er niet aan denken. Dan lopen er allemaal werkmannen door het chateau. Voor opa is dat ook vervelend, want die vergeet de laatste maanden nogal vaak dat hij hier woont. Hij verdwaalt snel en van vreemde mensen wordt hij bang.

Noah houdt de timer op zijn telefoon in de gaten. Nog dertig seconden. Hopelijk houdt Lara zich aan haar schema. Niet dat ze echt een schema heeft, maar ze vertelt altijd alles in een vaste volgorde en daar wijkt ze nooit van af. Dus heeft Noah het complete verhaal een keer getimed en precies achterhaald op welk moment ze hun grap kunnen uithalen. De eerste keer ging het gigantisch fout. Toen werden de mensen zo kwaad dat ze hun geld terug wilden en meteen vertrokken. Bij de vijfde keer ging het al iets beter, maar toen was Finn vergeten wat zijn taak was en kwam hij te laat tevoorschijn.

‘Ga, nu.’ Noah wijst naar het scherm van zijn mobiel.

Gelukkig begrijpt Finn de hint. Hij neemt nog vlug een slok uit zijn colablikje en duwt achter hem tegen de muur.

Die draait, waardoor er een geheime opening verschijnt. Finn verdwijnt in het donker. De deur zwaait voor zijn neus weer dicht en er blijft zelfs geen zichtbare rand achter.

Goed, die is weg. Nu is het Noahs beurt om het juiste moment af te wachten.

De timer geeft aan dat hij nog maar vijf seconden heeft. Hij luistert verder naar het verhaal van Lara.

‘De oude bewoners zijn nooit teruggevonden. Sommige mensen beweren dat ze zo nu en dan geschreeuw achter de muren horen. Dat het echtpaar Stervenslach zich zou hebben ingemetseld. Als je het mij vraagt is het allemaal een reclamestunt geweest, om hun wijn bekendheid te geven. Maar goed, het is natuurlijk een hardnekkig verhaal en als je heel goed luistert, dan...’

Ze houdt een ogenblik haar mond. Perfect. Zo doet ze het altijd. En ook al weet ze dat Noah en Finn hun grap nu uithalen, ze geniet er iedere keer weer van.

Noah laat zijn hand om de hoek van de muur glijden en wrijft over de koude stenen. Als hij de juiste steen heeft gevonden, drukt hij hem in en wacht af.

De gang begint te trillen. Er dwarrelt stof van het plafond. Bij de muur waar Finn achter verdwenen is, komen een paar stenen naar voren. Precies op de plek waar Lara met de groep staat.

Sommige mensen van de rondleiding grijpen naar iets om

zich staande te houden. Een man stapt naar achteren en stoot bijna een antieke vaas omver.

Als er nog meer stenen uit de muur vallen, klinkt er een hoge gil. Meteen gevolgd door een waarschuwing: ‘Wie betreedt ons domein zonder mijn toestemming? Scheer u weg en kom nooit meer terug.’

Noah heeft dit opgenomen met een stemvormer, waardoor het heel laag klinkt.

Er rolt een wijnfles over de grond. Een vrouw stapt er nonchalant overheen. De man naast haar trekt zijn jas recht en kijkt ongeduldig op zijn horloge. Een vrouw met lang blond haar haalt een borstel uit haar tas en begint gewoon haar haar te kammen.

Wat is hier aan de hand? Noah heeft op veel dingen gerekend – mensen die hard wegrennen, plat op de grond gaan liggen en hun oren dichthouden en zelfs mensen die een logische verklaring proberen te vinden – maar deze mensen doen helemaal niets. Ze kijken maar wat om zich heen, wachtend tot Lara verdergaat met haar verhaal. Alsof het ze helemaal niet zoveel kan interesseren.

Ten slotte besluit Noah tevoorschijn te komen. Hij klopt op de muur, als teken dat ook Finn zijn schuilplaats kan verlaten.

Teleurgesteld komt zijn tweelingbroer via de draaimuur de gang in. ‘Wat is er gebeurd? Is het niet gelukt?’

Als de twee jongens op de groep aflopen, ziet Noah Lara

ineens vals lachen. Ook andere mensen schieten in de lach.

‘O.’ Het wordt Noah allemaal duidelijk. Zijn tante zit hier dus achter.

‘Deze keer heb ik jullie te pakken,’ zegt Lara. ‘Ik vond het wel eens goed geweest met steeds dezelfde grap.’

‘Maar Lara...’ Finn is een paar seconden stil. Hij kijkt de mensen die om Lara heen staan een voor een aan. Ze kijken allemaal terug.

‘Geen gemaar, dit hadden jullie kunnen verwachten.’ Lara klinkt ineens superstreng, maar gelukkig weet Noah dat ze dat niet is. Ze is eigenlijk de liefste tante die hij kent. En de avontuurlijkste! Dat komt door vroeger. Ze is al de hele wereld over gereisd en heeft zoveel gezien dat ze er wel honderd boeken mee zou kunnen vullen. Lara is een echte avonturier en ze heeft in talloze tijdschriften gestaan. Ook van tv is ze bekend. Ze had een eigen serie, waarin ze allemaal bijzondere tempels liet zien. Met een camera ging ze in haar eentje op pad en filmde haar spectaculaire avonturen. Meer dan vijftien miljoen mensen volgden haar vlogs.

Maar tegenwoordig vindt ze zichzelf te oud om die reizen te maken. Noah vindt haar helemaal niet oud. Ze is pas achten-dertig. Ze kan alles doen wat ze wil.

Noah denkt dat het door haar man komt. Die zit meestal thuis achter de tv en gaat niet eens mee als Lara bij hen op bezoek komt. Ook met verjaardagen laat hij zich niet zien.

Noah vindt dat niet erg, want oom Kurt is nors en meestal chagrijnig. Die heeft nooit ergens zin in. Noah snapt niet eens waarom Lara met hem is getrouwd. Zo gelukkig lijken ze niet samen.

‘Wat een schattige jongens zijn het.’ De blonde vrouw wrijft door het halflange zwarte haar van Noah. Hij krijgt er kippenvel van en zet vlug een stap naar achteren.

‘Ja... ehm...’ Hij stopt zijn handen in zijn broekzak. ‘We moeten maar eens gaan. Volgens mij riep mam ons.’

Finn kijkt hem verbaasd aan. ‘Echt? Ik heb...’

Noah tikt hem vlug aan en probeert met zijn ogen duidelijk te maken dat het een smoesje is.

‘Natuurlijk,’ zegt Lara. ‘Gaan jullie maar. En denk goed na over jullie volgende actie, want ik vind dat hier meer in zit. Jullie hebben de complete kelder tot jullie beschikking om wat spannends te verzinnen.’

Noah voelt een tinteling vanbinnen. De hele kelder... Hij weet wel waar Finn en hij de komende tijd te vinden zijn.

ONVERWACHT BEZOEK

In de woonkamer maakt hun vader de open haard schoon.

‘Pap!’ roept Finn als hij vlak achter hem staat.

Zijn vader laat van schrik de borstel vallen en stoot als hij opstaat zijn hoofd tegen de rand. ‘Jongens?’ Hij wrijft over zijn achterhoofd. ‘Wat is er?’

‘Niks, pap.’ Noah schiet in de lach. ‘We waren net beneden, bij Lara. We mogen onze grap uitbreiden.’

De ogen van zijn vader worden groot. ‘Heeft ze dat gezegd? Dat gaat zomaar niet. Dit is niet haar chateau.’

‘Maar pap...’ begint Finn. ‘Alsjeblieft. Ze maakt het allemaal spannender en dankzij ons komen er straks nog meer mensen hiernaartoe voor rondleidingen.’

Finn en Noah hebben het al helemaal gepland. Van Lara hebben ze een dik notitieboek gekregen, dat nu vol staat met zelfgeschreven spannende verhalen over wat ze allemaal in dit chateau zouden kunnen doen.

Hun vader pakt een flesje bier van de tafel en neemt een slok. ‘Lara heeft een slechte invloed op jullie.’

Noah wil iets terugzeggen, maar Finn is hem voor. ‘Dat slaat nergens op, pap, en dat weet je. Lara mist alleen haar avonturen, ook al zegt ze dat het niet zo is. En wij vinden het leuk om dingen met haar te doen. Ze denkt graag mee en...’

Zijn vader begint te lachen. ‘Jongens, het was een grapje. Natuurlijk vind ik het prima. De kelder is vanaf nu jullie domein. Maar let wel alsjeblieft op voor de wijnvaten.’

Noah en Finn geven elkaar een high five.

‘Yes!’ roept Finn.

‘Dat komt mooi uit,’ gaat Noah verder. ‘We kunnen misschien iets doen met de pilaren en een paar extra vallen zetten.’

‘En met de verlichting spelen,’ zegt Finn. Hij richt zich tot hun vader. ‘Pap, mogen we misschien een paar van die slimme lampen die je met de telefoon van kleur kunt laten veranderen? Daarmee kunnen we een nog gaver show maken.’

Noah ziet het al helemaal voor zich. Hopelijk doet Lara mee, die heeft geld zat.

Zijn vader haalt zijn schouders op. ‘Mij best. Er liggen nog een paar reservelampen in het berghok in de hal.’

Noah en Finn vertrekken. Noah kan niet wachten, het liefst wil hij meteen alles in de kelder veranderen. Maar dat kan nu niet. Lara is er nog met de bezoekers, en die gaan pas over een uur weg.

Na het avondeten pakken Noah en Finn de lampen in het berghok. Dat blijken er een heleboel te zijn.

‘Nog beter.’ Noah doet alle lampen in een krat en gooit er nog wat andere spulletjes bij die ze kunnen gebruiken, zoals een extra speaker, een oud schilderij van een gemeen uitzien-
de vrouw en een versleten wijnrek. Daarmee kunnen ze mis-
schien nog een extra onderdeel voor de show maken.

Net als ze naar de kelder willen lopen, gaat de deurbel.

Noah en Finn kijken elkaar verbaasd aan.

‘Ik doe wel open!’ roept Finn naar zijn moeder, die al onderweg is.

Voor de deur staat een meisje dat een kop groter is dan Finn en Noah. Ze heeft kort donkerblond haar, sproetjes in haar gezicht en draagt een lange spijkerbroek met een groen shirt. Ze lijkt bijna een jongen. Noah en Finn weten dat ze het liefst ook een jongen was geweest. Tess is namelijk hun beste vriendin en ze doen bijna alles samen.

‘En mij niet vragen, hè?’ Tess zet haar armen in de zij en loopt de hal in. ‘Wat dachten jullie? *O, dit kunnen we ook wel zonder Tess?*’ Ze schudt haar hoofd. ‘Kom op, dit is ook mijn idee.’

Noah kijkt weer verbaasd naar Finn, die de deur dichtdoet.

‘Huh?’ vraagt Finn. ‘Hoe weet je dat we...?’

‘Lara stuurde me een appje.’ Tess loopt naar de krat met

spullen en begint erin te graaien. ‘Dit gaan jullie gebruiken voor de nieuwe show? Mooi. Die lampen moeten wel aangesloten worden op een nieuwe groep op de telefoon, een extra kamer. Die groep geven we dan de naam van de show. We kunnen de lampen ook los van elkaar besturen.’

Tess is superslim, ze heeft de jongens al vaak geholpen bij het installeren van nieuwe onderdelen voor hun show. Dat heeft ze allemaal van haar vader geleerd, die een paar maanden geleden is overleden. Tess zegt dat het goed met haar gaat, maar Noah denkt dat ze het verdriet heeft weggestopt.

‘Prima hoor,’ zegt Noah. Samen met Finn tilt hij de krat op. Ze lopen achter Tess de trap af, de kelder in.

Chateau Ravenhorst heeft een hoop kelderruimtes. Ze zijn allemaal met elkaar verbonden door dikke stalen deuren. Sommige delen zijn zelfs nog afgesloten. Noah denkt dat daar geheimen liggen verborgen, uit de tijd dat een familie in het chateau woonde die ook veel reisde. Lara heeft het er vaak over. Noah, Finn en Tess denken dat ze een heleboel dozen met schatten mee naar huis heeft genomen om onderzoek naar te doen. Wat nou als ze zelf ook dat soort schatten zouden vinden? Een eigen onderzoek starten en mysteries ontrafelen. Ja, dat ziet hij wel zitten!

DE VROUW DIE STIERF AAN LIEFDESVERDRIET

Nu het beneden zo donker is, moet Noah even slikken. Het idee dat hier zoveel afgesloten ruimtes zijn, is best eng. Zeker door het verhaal van Lara. Ook al weet hij dat er niet echt een man en een vrouw achter de stenen zijn ingemetseld, soms neemt de fantasie een loopje met hem en dan meent hij zelfs geluiden te horen.

Maar het is stil. Met z'n drieën lopen ze door een lange gang, waar om de paar meter een versierde boog staat. In die bogen zijn allemaal ravenvleugels te zien.

‘Dus het mag eindelijk van Lara,’ begint Tess. ‘Ik had dat niet meer verwacht. Zeker niet na vorige week.’

‘Dat is alleen maar omdat we het toen verpest hadden,’ zegt Finn. ‘De show liep niet helemaal lekker en Lara werd ongeduldig. Dat gebeurt heus niet nog eens.’

‘Nee, precies,’ zegt Noah. ‘Hoe gaat het eigenlijk met Kim?’

Dat is een vraag die Tess haat en juist daarom vraagt Noah het. Kim is sinds kort haar vriendin. Het was wel een dingetje toen ze verkering kregen, omdat Noah en Finn bang waren dat ze nu niet meer zo vaak zou komen. Maar gelukkig is dat niet zo.

‘Gaat wel.’ Tess kijkt de jongens niet aan als ze het zegt. ‘We hebben elkaar niet zoveel gezien. Kim heeft het druk, maar we gaan volgende week samen naar de bios.’

Ze zetten de krat neer. Noah pakt de sleutelbos die aan zijn broekriem hangt en zoekt de juiste sleutel. Die zijn allemaal gigantisch, want de kelderdeuren hebben nog een ouderwets slot. De bos weegt behoorlijk wat.

Noah probeert er een paar en als hij de juiste heeft gevonden, opent hij de deur. Er klinkt een hoop gekraak. Hij doet het licht aan. Niets vreemds te zien.

Tess en Finn zetten de zware krat in het midden neer.

‘Dus.’ Tess pakt een lamp uit de krat. ‘Waar zullen we beginnen?’

‘Eerst alle lampen vervangen,’ zegt Noah. ‘En dan de juiste route bepalen. Lara kan de mensen door verschillende kelders laten lopen. En in iedere kelder hebben we plek om een kleine show neer te zetten.’ Hij pakt het schilderij uit de krat. ‘Hier schuilt een mooi verhaal achter.’

Tess kijkt er vragend naar. ‘Een nieuw verhaal? Waarom?’

Het bestaande verhaal is toch al griezelig genoeg? Dat zou ik laten, hoor.’

Finn loopt langs de muur. Hij wrijft over een paar plekken en inspecteert de stenen.

‘Misschien kunnen we nog een verrassing achter de muren installeren,’ zegt hij. ‘Iets wat later pas tevoorschijn komt. Dat werkt altijd goed, omdat mensen het niet meteen verwachten.’ Hij draait zich om en met grote ogen vervolgt hij: ‘Zoals bloed!’

Noah is het daar niet mee eens. Het is te ingewikkeld om dat in te bouwen. Lara heeft daar wel ervaring mee, maar die wil niet meer helpen. En Tess zeurt over ieder klein dingetje.

‘Laat maar,’ zegt hij. ‘De aankleding is belangrijker.’

Finn luistert niet. Als hij een losse steen heeft ontdekt, trekt hij die naar voren. Ook andere stenen blijken los te zitten.

‘Zie je, veel makkelijker dan je dacht, broer.’ Finn moet lachen.

Noah gromt binnensmonds. Waarom kan hij niet gewoon doen wat hij zegt?

‘Ik hoor je wel zuchten, Noah,’ zegt Tess. ‘Trek het je niet zo aan, het wordt vast gaaf.’

Eigenlijk heeft ze ook wel gelijk. Waar maakt hij zich druk om? Ze werken alle drie samen en dan mogen ze ook allemaal hun eigen ideeën uitvoeren.

Na ruim een uur hebben ze de kelder helemaal verbouwd. Het schilderij hangt aan de muur, met een wit doek erachter. Tess gebruikt haar telefoon om de slimme lampen van kleur te veranderen. Het schilderij wordt rood en lijkt daardoor een stuk griezeliger. Erachter hebben Noah en Finn buizen verstopt, waar later roodkleurige vloeistof uit komt. Daardoor lijkt het net echt bloed. En via de speakers klinkt gehuil. Het oude versleten wijnrek staat in de hoek tegenover het schilderij. Er hangen zelfgemaakte spinnenwebben omheen.

‘Briljant.’ Noah slaat tevreden zijn armen over elkaar.

‘Zie je nu wel dat mijn idee ook goed was?’ Finn trekt het witte doek strak, zodat niet meteen opvalt dat er een doek hangt.

‘Ja ja, je had gelijk. Sorry.’

‘Zullen we het anders even testen?’ Tess is de hele tijd met haar telefoon in de weer geweest, maar nu is ze klaar. Ze gaat bij de jongens staan. ‘Ik heb een paar dingen geprogrammeerd en als het goed is, loopt alles automatisch.’

Finn gaat vlug bij de deur staan. Het wordt pikdonker in de kelder. Alleen het schermje van Tess’ telefoon is te zien.

‘Wat doe je?’ vraagt Noah.

‘Ik doe even alsof ik Lara ben.’ Finns stem schiet de hoogte in en hij gaat er overdreven stoer bij staan. ‘En hier zijn we in de ruimte van Lisa Limoncelli.’ Hij vertelt het veel te overdreven, maar Noah moet er wel om lachen.

‘Lisa was een vrouw met pech in de liefde. Ze leefde alleen in dit grote chateau. Maar doordat haar liefdesverdriet ondraaglijk werd, is ze uiteindelijk in deze kelder overleden aan haar tranen. Ze had...’

‘Wacht even,’ onderbreekt Noah hem. ‘Overleden aan haar tranen? Hoe stel je je dat voor?’

‘Hij bedoelt natuurlijk door het liefdesverdriet,’ zegt Tess. ‘Ga verder, Finn, we snappen het wel.’

Finn slaakt een diepe zucht. ‘Nu heb je me helemaal uit mijn verhaal gehaald.’ Hij kucht een paar keer en maakt versneld zijn verhaal af. ‘Nou ja... Lisa is hier later dood gevonden. Ze was verdronken in haar eigen tranen en later hebben ze...’

Alweer onderbreekt Noah hem. ‘Verdronken in haar eigen tranen? Dat kan toch helemaal niet? Hoe wil ze nou...’

Tess heeft de show geactiveerd. Het licht gaat aan en het schilderij wordt zichtbaar. Lisa Limoncelli. De vrouw die stierf aan haar liefdesverdriet.

Via de speakers begint het gehuil. Eerst langzaam, maar dan zwelt het geluid aan. Het wordt zo luid dat Noah zijn handen over zijn oren slaat. Wat een lawaai!

Tess probeert verwoed het geluid zachter te zetten. Ten slotte zet ze het helemaal uit.

‘Oeps, foutje,’ zegt ze. ‘Ik moet de speaker nog eens goed nakijken.’

Het licht kleurt rood. Blijkbaar gaat de show verder. Het schilderij begint te trillen en de ogen van Lisa gloeien, dankzij kleine lampjes. Het wijnrek schuift naar voren en de flessen trillen.

Ook al klinkt er nu geen geluid, Noah kijkt vol spanning toe en wrijft in zijn zweterige handen. Het is hen gelukt een nog betere show te creëren dan ze al hadden. Morgen kunnen ze in een andere kelder aan de slag.

Jammer genoeg komt het bloed niet tevoorschijn. De drie wachten even en Tess probeert nog wat op haar telefoon in te stellen.

‘Hm, dat doet het ook nog niet,’ zegt ze verslagen. Ze loopt op het schilderij af en trekt het doek opzij. Ze verdwijnt erachter.

‘En?’ vraagt Finn. ‘Hoe vind je het?’

Noah geeft niet meteen antwoord. ‘Ja, toch wel gaaf. Ik heb je onderschat,’ zegt hij ten slotte.

Triomfantelijk slaat Finn zijn armen over elkaar. ‘Ik wist het wel. Je moet wat vaker in mij geloven. Samen kunnen we gave projecten bouwen.’

‘Aha!’ klinkt het vanuit de holle ruimte achter het schilderij. ‘Er is hier wat zand omlaaggekomen en daardoor is er een pijp verstopt.’

Noah komt meteen kijken. Maar het is krap en met z’n tweeën passen ze niet in de smalle gang.

‘Waar komt dat zand dan vandaan?’ vraagt Noah.

Finn steekt zijn hoofd onder Noahs arm door. Door het rode licht van de lamp uit de kelder ziet het er allemaal griezelig uit.

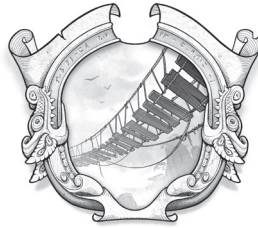
‘Horen jullie dat?’ vraagt Tess ineens.

‘Wat?’ wil Noah vragen, maar Tess gebaart meteen dat hij stil moet zijn.

Dan hoort Noah het ook. Een zacht getik. Alsof er ergens een kookwekker aftelt.

Tess schijnt met haar mobiel op de tweede muur en onderzoekt een paar plekken. Uit een klein gat stroomt zand. Er ligt veel zand op de grond en dat heeft de pijp bedekt waar het bloed uit moet komen.

Tess steekt haar hand in het gat. Haar arm gaat best diep. Met een geschrokken blik kijkt ze de jongens aan.

EEN RUIMTE VOL ZAND

‘Wat is er?’ vraagt Noah. ‘Wat voel je?’

Tess probeert haar hand terug te trekken, maar het lukt niet. ‘Help! Iets houdt me vast.’

Noah probeert Tess te helpen, maar door de smalle gang kan hij niet bij haar komen.

‘Au!’ Tess schreeuwt het uit. ‘Het bijt.’

‘Wat bijt?’ vraagt Finn, die wanhopig probeert meer ruimte te maken. Hij draait van links naar rechts en trekt hier en daar een steen weg. Maar hij geeft het al snel op. ‘Tess, moeten we hulp halen?’

Dan trekt Tess haar hand terug. Ze lacht en komt weer tevoorschijn. ‘Grapje! Natuurlijk was er niks.’

Noah geeft haar een trap. ‘Dat is niet grappig, Tess. Ik dacht dat er iets was gebeurd!’

‘Niet zo aanstellen, Noah. Je kunt toch wel tegen een geintje?’

‘Ja, maar dit is niet leuk. Stel dat er echt wat gebeurd was?’

‘Kom op zeg, we maken hier een show. Daar horen dit soort schrikeffecten bij. Misschien kunnen we er wel echt iets mee doen.’ Tess glundert. ‘Ga eens aan de kant.’

Noah en Finn zetten allebei een stap naar achteren.

‘We kunnen dit uitbreiden.’ Tess steekt haar hand opnieuw in het gat en haalt nog meer zand tevoorschijn.

‘Maar hoe dan?’ Noah snapt het niet. Het schilderij hangt voor het gat en houdt alles verborgen. De mensen zouden niet eens zien wat zich erachter afspeelt.

‘Laat dat maar aan mij over.’ Tess graaft maar door. Hoeveel zand zit er in die muur verstopt? ‘We moeten een paar stenen weghalen,’ zegt ze ten slotte.

Finn en Noah halen het schilderij weg en trekken het doek weer omlaag. Nu hebben ze wat meer ruimte om te helpen.

Met z’n drieën breken ze een deel van de tweede muur af, die al die tijd achter de voorste was verstopt. Als ze meer dan dertig grove bakstenen op de grond hebben gelegd, glijdt er zoveel zand uit het gat, dat iedereen achteruitwijkt.

‘Heeft iemand soms een hele zandbak leeg gekiept?’ vraagt Finn.

Noah kijkt er vol verbazing naar. Het zand heeft zich over een groot stuk van de kelder verspreid. Het is echt veel.

Zodra er geen zand meer komt, ziet Noah wat het heeft veroorzaakt. Hij stapt naar voren en steekt zijn hoofd door

het gat dat ze hebben gemaakt. ‘Er zit hier een geheime ruimte achter.’ Hij kan het niet geloven. Al maanden droomt hij ervan om zo’n geheime kelder te vinden en nu is het gebeurd.

‘Laat mij eens.’ Tess trekt Noah opzij en kijkt ook. ‘Hier moet iets belangrijks liggen.’

‘Hoezo?’ vraagt Finn, die als enige blijft staan. ‘Misschien hebben ze een voorraad zand in die kelder verstopt.’

Tess draait zich om. ‘Ja hoor, tuurlijk. Waarschijnlijk komt hier altijd het Zandmannetje zijn zand halen om jou naar Dromenland te sturen.’

Noah schiet in de lach. ‘Het Zandmannetje? Serieus, Tess, hoe kom je erbij?’

‘Zullen we dit aan Lara laten zien?’ vraagt Tess. ‘Zij kan ons misschien helpen.’

Noah steekt een duim op. ‘Goed plan. Maar dat kan pas morgen.’

‘Misschien kunnen we beter niks tegen onze ouders zeggen,’ zegt Finn. ‘Je weet hoe mam is, die wil meteen alles opgelost zien en een verklaring hiervoor hebben.’

Tess hangt het doek terug voor het gat. ‘Prima. Morgenochtend ben ik weer bij jullie en dan gaan we met Lara kijken wat er in die ruimte zit.’ Knipogend voegt ze eraan toe: ‘Zij heeft genoeg ervaring met zand.’

Noah kan het nog steeds niet geloven. Eindelijk. Hij hoopt maar dat ze hier een grote ontdekking zullen doen. Dat kan

haast niet anders. Lara zei zelf altijd dat er in het chateau nog iets moest liggen van een oude familie. En stel dat het zo'n belangrijke schat is dat ze er beroemd door worden, net zoals Lara...

Diezelfde nacht kan Noah maar moeilijk in slaap vallen. Hij heeft zijn ouders natuurlijk niks verteld. Ook Lara weet nog van niks.

Er spookt van alles door zijn hoofd. Zou er echt wat verborgen liggen in die ruimte? Stel dat het een schat is. Stiekem is hij bang dat het helemaal niks is. Dat de kelder inderdaad alleen maar vol is gelopen met zand en dat ze er niets zullen vinden.

Plotseling klopt er iemand op de deur.

Geschrokken komt Noah overeind en pakt zijn mobiel. Het is half drie midden in de nacht.

Hij wacht even af en als er weer iemand klopt, staat hij op en sluipt naar de deur.

Hij fluistert: 'Hallo? Wie is daar?'

'Ik ben het,' klinkt de stem van Finn. 'Kom je?'

Verbaasd doet Noah open. Hij staat daar in zijn pyjamabroek, terwijl Finn zijn kleren aanheeft. Dat is niets voor hem, want als er één ding is wat Finn het liefst doet, dan is het wel slapen.

'Wat is er?' vraagt hij verbaasd. 'Waar moeten we naartoe?'

Voel je je wel lekker?’

Finn begint te lachen. ‘Natuurlijk voel ik me lekker. Maar Lara zei dat het niet kon wachten. Ze is beneden al aan de slag gegaan.’

Nu snapt Noah er helemaal niets meer van. Finn heeft het dus ook al aan Lara verteld en natuurlijk is die meteen gekomen. Want hun tante kan nooit wachten.

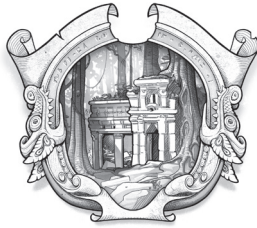
‘Dus je hebt haar een berichtje gestuurd,’ zegt Noah pissig. ‘Waarom heb je mij dan niets gezegd?’

Finn schudt zijn hoofd. ‘Ik was het niet. Tess heeft haar geappt. En Tess is ook hier.’

‘En mam en pap dan? Die weten zeker van niks?’

Er verschijnt een grote grijns op Finns gezicht. Net wat Noah dacht.

‘Prima, ik kleed me even aan. Ga maar alvast.’ Noah doet de deur weer dicht en pakt vlug een broek en trui uit de kast. Zijn gedachten gaan als stuiterballen alle kanten op en zorgen er bijna voor dat hij naast zijn spullen grijpt. Zou er dan toch een schat in die ruimte liggen? Hij hoopt het, want anders zou Lara niet meteen zijn gekomen.

GEVONDEN!

In de kelderruimtes brandt overal licht. Lara en Tess zijn nergens te zien. Finn staat in de kelder die ze gisteravond opnieuw hebben aangekleed. Alles is hier overhoopgehaald. Er ligt een grote hoop stenen in de hoek.

‘Waar zijn ze?’ vraagt Noah, die zichzelf warm probeert te wrijven. Het is behoorlijk koud in de kelder.

Finn wijst naar het gat in de muur. ‘Ze zijn al een tijdje in de geheime ruimte bezig. Volgens Lara duurt het niet lang meer.’

Noah gaat meteen kijken. Er is nog meer zand uit de kelder gehaald en Lara is met een schop in de weer. Tess staat vlak achter haar.

‘Lara?’ vraagt Noah verbaasd. ‘Waarom doe je dit nu?’

Lara gaat ijverig door met zandscheppen en gooit alles achteloos achter zich neer. Noah moet zelfs aan de kant springen om niet geraakt te worden.

‘Lara!’ roept hij, deze keer harder.

Eindelijk heeft hij haar aandacht te pakken. Ze draait zich om en leunt met twee handen op de schop.

‘Wat is er?’ vraagt ze. ‘Eindelijk wakker? Je hebt nogal lang nodig.’

‘Wat is dit?’ zegt Noah verwonderd. ‘We zouden het morgen pas doen.’ Hij verplaatst zijn blik naar Tess. ‘Maar jij kon weer eens niet wachten.’

Tess kan er alleen maar om lachen. ‘Je maakt je te druk. Wees blij, nu komen we nog sneller bij het geheim.’

‘Misschien is dat er niet eens.’ Noah keert zich tot Finn. ‘Wat denk jij?’

Finn haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Ik hoop dat we iets waardevols gaan vinden.’

‘Juist.’ Lara steekt de schop weer in het zand. ‘En daarom gaan we door. Ik weet bijna zeker dat we hier iets moois zullen aantreffen.’

Ten slotte gaan ook Noah en Finn een schop halen. De zandhoop in de kelder wordt hoger en hoger. De geheime ruimte blijkt groter dan Noah had gedacht.

Bijna een uur later stuit Tess op iets hards. Ze hebben de andere kant van de geheime ruimte bereikt.

‘Yes!’ roept Tess. Ze bukt en graaft met haar handen het laatste deel weg.

Noah gooit zijn schop weg en komt meteen kijken. Zijn ademhaling gaat sneller en door zijn hele lichaam voelt hij kriebels.

‘Dit is spannend, jongens!’ Lara staat vlak achter Finn en Noah en kijkt over hun schouders mee.

Tess haalt een oude kist tevoorschijn. Het lijkt op de kist die ook op zolder staat, waar Noah en Finn vroeger piratenkleden uit hadden gehaald.

‘O nee,’ zegt Tess.

‘Wat is er?’ vraagt Noah.

‘Er zit een slot op.’ Tess rammelt aan het grote hangslot.

‘Aan de kant!’ Lara propt zich tussen Noah en Finn door en wacht tot Tess is opgestaan. Ze geeft een flinke schop tegen het slot. Het laat los en valt op de grond.

Lara wrijft in haar handen. ‘Dit stelt toch niks voor. Ik heb talloze kisten op deze manier geopend.’

Noah kijkt er niet meer van op. Hij is zó nieuwsgierig! Wat zit er toch in die kist?

EEN VERSLETEN SCHATKAART

‘Zullen we het deksel met z’n drieën openen?’ stelt Finn voor.

Dat vindt Noah een goed plan. Ze gaan naast elkaar op de grond zitten en houden het deksel stevig vast. Voorzichtig tillen ze het op.

Lara klopt op haar bovenbenen, als tromgeroffel. En dan gaat de kist open. Noahs mond valt open. Er liggen allemaal Afrikaanse maskers op de bodem van de kist. Vooral griezeli-ge. Met van die vreemde ogen en monden. Ze zijn langgerekt en spits aan de onderkant.

‘Hm. Ik had meer verwacht.’ Lara pakt een masker uit de kist en inspecteert de achterkant.

Ook Noah en Finn pakken een masker, maar Lara pakt ze meteen van hen af.

‘Niet doen!’ zegt ze paniekerig.

‘Hoezo niet?’ vraagt Noah verontwaardigd. ‘Wij hebben ze toch gevonden?’

‘Omdat er een vloek op kan rusten. En Afrikaanse vloeken zijn het ergst van allemaal.’

‘E-e-een vloek?’ vraagt Finn. ‘Dat slaat nergens op.’

‘Ik vervloek jullie allemaal,’ zegt Tess met een zangerige en lage stem.

Noah hapt naar adem. Tess ziet er creepy uit nu ze zo’n masker voor haar gezicht houdt.

‘Jullie hebben mijn geheime schuilplaats ontdekt en daar zullen jullie voor boeten.’ Tess klinkt zeer overtuigend.

Lara kan er niet om lachen. Ook nu pakt ze het masker weer weg. ‘Geen grapje, Tess. Heb je me daarnet niet gehoord? Wat als je nu vervloekt bent?’

Tess’ ogen worden groot. Ze begint heftig te schudden. Haar handen slingeren alle kanten op. Er komt een vreemd gebrom uit haar mond en ze valt achterover in het zand.

‘Tess, dit is niet grappig,’ zegt Noah kwaad.

Maar Tess blijft bewegingsloos op de grond liggen.

Ze is toch niet echt...

Lara buigt zich over haar heen en slaat met een platte hand in haar gezicht. Tess schrikt op en komt vlug overeind.

‘Dus toch.’ Lara klinkt ook kwaad. ‘Je moet hiermee ophouden.’

‘Echt niet,’ zegt Tess lachend. ‘Jullie blikken zijn hilarisch.’

‘Omdat we bezorgd om je waren,’ zegt Finn. ‘Soms ben je onuitstaanbaar.’

Ineens ziet Noah nog iets vanuit zijn ooghoeken. In de kist zit toch nog iets anders dan maskers. Hij graait ertussen en haalt een versleten kaart tevoorschijn. Die is net zo groot als de eettafel. ‘Kijk nou!’ roept hij blij.

De kaart is niet van papier gemaakt, maar van leer. Tenminste, zo voelt het. Hij ziet eruit als een echte schatkaart, een beetje bruinachtig. Er is alleen niet veel op te zien. De lijnen zijn vervaagd.

‘Interessant.’ Lara neemt de kaart van hem over. ‘Dit is precies wat ik hoopte dat we zouden vinden.’

‘Een onleesbare kaart?’ vraagt Tess.

‘Nee, de waardevolle informatie die deze kaart bevat. Hij moet van het echtpaar Stervenslach zijn, die hadden een hoop mysteries ontrafeld en zouden hier aanwijzingen achtergelaten hebben.’

Noah probeert iets in de lijnen te herkennen, maar er is niet meer veel van over. Wie weet hoelang die kaart in de kist heeft gelegen.

‘Zo hebben we er niet veel aan,’ zegt hij met een zucht. ‘Of kun jij er wel iets in zien?’

Lara rolt de kaart op. ‘Weten jullie wat? Ik neem hem mee naar huis en probeer te ontdekken waar hij naartoe leidt. Dan bespreken we het morgen verder.’

‘Gaan we dan een schat vinden?’ vraagt Finn ongelovig. ‘Dat zou te gek zijn.’

Lara loopt terug naar de kelder waar het schilderij van Lisa Limoncelli op een hoge zandhoop ligt. ‘Dat weet ik bijna zeker. Deze kaart ligt hier niet zomaar. Hij moet belangrijk zijn.’

‘En gevaarlijk.’ Tess zegt het zachtjes, maar Noah heeft haar gehoord.

‘Wat zei je?’ vraagt hij.

‘Logisch toch? Waarom hebben ze die kist anders met zand begraven? Ik denk niet dat iemand hem mocht vinden.’

‘Dat is niet altijd waar, Tess,’ zegt Lara. ‘Soms vrezen mensen het ergste en uit voorzorg verbergen ze de geheimen. In de hoop dat niemand dezelfde ontdekking zal doen. Dat heb ik vaak genoeg meegemaakt.’

Noah begrijpt Tess niet echt. Eerst was ze nog zo enthousiast en nu krabbelt ze terug.

‘Maar bij jou is dat anders, Lara,’ zegt Tess, die als laatste de geheime ruimte verlaat. ‘Jij hebt meer ervaring, je weet wat je doet.’

Finn lacht. ‘Ook niet altijd. Hoe vaak is Lara niet in de problemen gekomen omdat ze op het spoor kwam van slechteriken?’

‘Zullen we hier morgen verder over praten?’ vraagt Lara. ‘Jullie zijn vast moe. Ik in elk geval wel. We komen morgen hier bij elkaar. Ik moet eerst een groep rondleiden en daarna heb ik tijd. Rond drie uur in de grote hal boven?’

‘Zo laat pas?’ vraagt Noah.

Ze hangen het doek terug voor het gat, samen met het schilderij. Nu is de geheime ruimte niet meer te zien. Alleen het zand ligt er nog.

‘En denk erom: geen woord tegen jullie ouders,’ zegt Lara. ‘Zij hoeven dit niet te weten. Vertel maar dat het zand bij jullie show hoort, dat geloven ze wel.’

Dat vindt Noah nou zo leuk aan zijn tante. Ze weet zelf ook dat dit te belangrijk is en toch moet iedereen zwijgen.

Boven in de hal nemen Tess en Lara op fluisterton afscheid. Ook al doen ze voorzichtig, de deur gaat krakend open. Door de akoestiek in de hal wordt het allemaal gigantisch versterkt.

‘Als mam en pap maar niet...’ wil Finn nog zeggen, maar het is al te laat.

Noah draait zich geschrokken om. Bovenaan de brede trap staat zijn moeder. ‘Mam.’ Zijn stem komt er hoger uit dan hij had verwacht.

Zijn moeder heeft een witte nachtjapon aan en haar lange bruine haren wapperen wild alle kanten op als ze de trap af loopt. ‘Kunnen jullie me vertellen wat hier aan de hand is?’ vraagt ze. ‘Wie ging daar net weg?’

Noah denkt na. Moet hij Lara noemen? Dan wordt zij er ook bij betrokken en kunnen ze het morgen wel vergeten.

‘Niemand, mam,’ zegt Finn. ‘We hoorden alleen wat geluiden.’

Zijn moeder loopt met stevige pas op de jongens af en duwt ze aan de kant. Ze opent de deur en gaat op de oprit staan.

Een frisse wind waait naar binnen.

‘Oké,’ besluit Noah uiteindelijk te zeggen. ‘Het was Tess. We wilden beneden in de kelder nog verder werken aan onze show voor morgen.’

Als zijn moeder zich weer omdraait, is er bijna vuur in haar ogen te zien. ‘Wat? Midden in de nacht? Zijn jullie gek geworden?’

‘We hebben vakantie, dat maakt toch niet uit?’ schiet Finn in de verdediging.

‘En of dat uitmaakt!’ Ze lijkt steeds kwader te worden. ‘Zolang jullie onder mijn dak wonen, houden jullie je ook aan mijn regels. Dat betekent dat jullie uiterlijk om tien uur in bed liggen. Is dat duidelijk?’

‘Maar mam,’ probeert Noah. ‘We hadden zoveel lol en wilden het graag afmaken.’

Eindelijk lijkt het vuur in haar ogen te doven. Ze komt weer naar binnen en doet de deur dicht. ‘Dat snap ik, lieverd, maar dat hadden jullie ook morgenochtend kunnen doen. De eerste groep komt pas om één uur.’

‘O.’ Noah weet even niets meer te zeggen. ‘Ik dacht vroeger.’

‘Het spijt ons, mam,’ zegt Finn.

‘Ja,’ vult Noah aan. ‘Het is de schuld van ons... enthousiasme.’

Ze moet erom lachen. ‘Ik heb dit nog nooit meegemaakt. Het is midden in de nacht, jongens.’ Ze legt op ieder woord de nadruk. ‘Hoe halen jullie het in je hoofd?’

Noah gaapt overdreven en haalt zijn schouders op. ‘Maar nu ben ik moe.’ Hij knikt naar Finn. ‘We gaan naar bed.’

Als ze hun moeder voorbij willen lopen, houdt die hen nog even tegen.

‘We praten hier morgen verder over, dat snappen jullie hopelijk.’

‘Mij best,’ zegt Noah geeuwend. ‘Welterusten, mam.’

‘Welterusten, jongens.’

HET EILAND VAN DE HEILIGE OLIFANT

Finn, Noah en Tess zitten op de trap in de hal de minuten af te tellen. Lara kan ieder moment klaar zijn met de rondleiding en dan zal ze verder vertellen over haar bijzondere ontdekking. De hele ochtend heeft ze erover gezweven.

‘Dit is zó spannend.’ Tess speelt een spelletje op haar mobiel.

‘Je hebt een nieuwe highscore te pakken?’ vraagt Finn, die in een atlas bladert.

‘Nee, gekkie. Ik bedoel natuurlijk wat Lara op die schatkaart heeft ontdekt. Wat denken jullie? Een route naar een geheime schat?’

Noah haalt zijn schouders op. Hij staart maar wat voor zich uit en kijkt soms op zijn horloge. De tijd gaat langzaam.

‘Ik weet het niet,’ zegt hij. ‘En eigenlijk probeer ik er ook

niet over na te denken. Ik zou alleen maar teleurgesteld zijn als het dan niet zo blijkt te zijn.’

‘Maar Noah, stel je nu eens voor dat we ook een avontuur gaan beleven. Dat wilde je toch zo graag? Dit is eindelijk onze kans.’

‘Pff. Onze ouders hielden vanochtend een hele preek. Ze vonden het echt niet goed dat we vannacht in de kelder bezig waren. En onze moeder vermoedt iets. Ze weet misschien dat Lara er iets mee te maken heeft.’

‘*So what?* Je hoeft de waarheid niet te vertellen. Lara kan goed geheimen bewaren. Kom op, Noah, geniet er nu eens van.’

Dat wil Noah wel, maar hij is bang dat het allemaal niet zo wordt zoals hij het zich had voorgesteld. Natuurlijk, hij droomt ook vaak van tempels op exotische plekken, diep in de jungle, waar niemand in jaren is geweest. En waar ze dan allerlei vallen moeten overleven en moeilijke puzzels moeten oplossen. Maar wat er nu gebeurt is echt en hij moet zich aan de regels van zijn ouders houden.

‘Ah, daar zijn jullie.’ Het is Lara, die met een opgerolde kaart op de kinderen af komt gelopen. ‘Komen jullie mee? Ik heb iets interessants ontdekt.’

Noah ontwaakt meteen uit zijn gedachten. Lara’s blik vult zijn diepe poel van wensen die al een tijdje droogstaat. Ze weet iets. Zou het dan toch?

Ze staan meteen op en lopen achter haar aan.

‘Yes,’ zegt Tess alleen maar. ‘Eindelijk!’

Noah draait zich om. ‘Niet zo hard, straks worden mijn ouders weer achterdochtig.’

Maar dan ziet hij dat ze nog steeds op haar telefoon bezig was. Ze heeft natuurlijk de highscore gehaald die ze zo graag wilde.

Lara loopt door naar de westvleugel van het chateau. Hier zijn de kamers niet verbouwd. Dat is volgens Noah ook niet nodig, want het meeste ziet er nog gaaf uit, in tegenstelling tot de rest. De oostvleugel leek bijna een ruïne toen ze hier vijf jaar geleden kwamen wonen. Alles moest gesloopt worden en grote kamers werden in kleinere opgesplitst.

Als Noah mocht bepalen, had hij de indeling veranderd, want nu grenst de enorme woonkamer aan de keuken, terwijl de eetzaal een stuk verderop is en gescheiden wordt door een lange gang. Van die eetzaal had Noah liever een gamekamer gemaakt. Maar misschien komt die nog in de enige lege kamer op de begane grond. Daar staan nu een paar kunstwerken van zijn moeder, die vroeger veel schilderde.

Bijna aan het einde van de gang loopt Lara door een grote openstaande deur en gaat bij de bibliotheek naar binnen. De gigantische kamer is vanaf de grond tot aan het plafond gevuld met boeken. Er zijn twee verdiepingen en via wenteltrappen kun je op verschillende plekken die tweede verdieping

bereiken. Er staan zelfs boeken uit het begin van de achttiende eeuw, toen het chateau nog gebouwd werd.

Eigenlijk is Lara de enige die hier komt. En de opa van Finn en Noah komt hier ook vaak. Als ze hem kwijt zijn, dan vinden ze hem meestal hier, helemaal teruggetrokken in een van de vele boeken.

Lara loopt naar een ouderwetse wereldbol toe, waar een grote tafel naast staat. Ze rolt de kaart uit op de tafel. De zij-kanten steken uit.

‘Pak een stoel, jongens.’ Lara gaat zelf op de stoel vlak naast de wereldbol zitten. Hij is zo groot dat je hem met twee handen rond moet draaien.

‘Wat heb je dan gevonden, Lara?’ vraagt Finn.

Noah gaat nog niet meteen zitten. Eerst maakt hij een foto van de kaart. Dat lukt alleen maar als hij op de stoel gaat staan en de telefoon hoog boven zijn hoofd houdt. Na vijf pogingen heeft hij eindelijk een foto waar hij tevreden mee is.

Zodra hij gaat zitten, begint Lara te vertellen.

‘Het gaat om een verdwenen eiland.’ Lara’s stem klinkt mysterieus, zoals een verhalenverteller bij een kampvuur.

Iedereen is muisstil. Noah wordt steeds nieuwsgieriger.

‘Kivamba! Het eiland van de Heilige Olifant.’ Lara wijst een paar tekens op de kaart aan, met daarnaast een hoop vage lijnen. Het is een andere taal, die Lara blijkbaar zonder enige moeite kan lezen. Ze vertelt dat op de kaart een samenvat-

ting van het verhaal staat. ‘Hier wordt een magisch voorwerp genoemd, waarmee de eigenaar controle over alle wilde olifanten zou kunnen krijgen: de Zilveren Slagtand. Die legende gaat duizenden jaren terug.

Er was eens een stam die op het eiland Kivamba leefde – ik noem hem voor het gemak de Kivambastam – en zich moest verdedigen tegen een andere stam. De Kivambastam was in het bezit van de Zilveren Slagtand en had daardoor de controle over de olifanten die op het eiland leefden. Ze konden iedereen overheersen. Maar het liep slecht af met de leider. Hij werd vervloekt en gaf instructies zijn eigen volk te doden. Hijzelf en een heleboel anderen werden vertrapt door de olifanten en stierven. De overlevenden bouwden een gigantische tempel op het eiland. In die tempel verborgen ze de Zilveren Slagtand. Veilig uiteraard, want ze wilden niet dat het ooit nog in verkeerde handen zou vallen.’

‘En die tempel?’ vraagt Tess. ‘Is die er nog?’

‘Nu komt het leukste deel.’ Lara pakt een potlood en een lamp. Als ze de lamp aanknipt, ziet Noah dat het een speciale lamp is. Een uv-lamp, waar blauwpaars licht uit komt.

Op de kaart verschijnen lijnen die eerst niet zichtbaar waren. Lara trekt ze met potlood over. Langzaam verschijnt de omtrek van een eiland.

‘Dit is Kivamba, het verdwenen eiland.’ Lara gaat door met tekenen. De locatie van de Tempel van de Heilige Oli-

fant wordt steeds duidelijker. ‘Midden in een grote jungle,’ zegt Lara als ze klaar is.

‘Wauw.’ Meer weet Noah even niet te zeggen. Dit is veel meer dan waar hij op had gehoopt. Een verdwenen eiland. Een geheime tempel. Zijn hart maakt een sprongetje van geluk. Ook Finn glundert. Eindelijk. Datgene waar hun tante beroemd door is geworden, gaan ze eindelijk zelf beleven!

‘En waar ligt dat eiland?’ vraagt Tess, die als enige bloedserieus de kaart bestudeert.

‘Goede vraag, Tess.’ Lara legt beide handen op de wereldbol naast haar. Voorzichtig begint ze te draaien. Ze stopt als het continent Afrika duidelijk te zien is. Haar vinger glijdt over het centrale deel en verlaat dan het vaste land. Ze bereikt Madagaskar en gaat van daaruit verder omhoog, waar een paar kleinere eilanden liggen. En dan, ergens midden in de oceaan, stopt haar vinger. ‘Hier zou Kivamba moeten liggen.’

Noah pakt zijn telefoon erbij en zoekt de locatie op. Maar Google Maps kent het eiland niet. Hoe ver hij ook inzoomt, er verschijnt geen eiland in de verder eindeloze oceaan. ‘Dus het bestaat niet echt?’ vraagt hij. ‘Hoe kan dat dan?’

‘Soms door magische invloeden. Of een dichte mist bijvoorbeeld.’ Lara pakt haar eigen mobiel en zoekt iets op. Even later laat ze een filmpje van een van haar avonturen zien.

Noah kent ze allemaal al, dus hij weet meteen dat het hier om een tempel in de woestijn gaat.

‘Hier hield een krachtige zandstorm de tempel verborgen.’
Lara spoelt wat vooruit, tot het moment waarop ze met een voorwerp de zandstorm laat verdwijnen.

‘Wacht.’ Finn drukt op de stopknop. ‘Wat heb je daar?’

‘De Druppel van de Woestijn,’ zegt Lara. ‘Daarmee kon ik de zandstorm bedwingen en de tempel blootleggen. Iets wat niemand daarvoor was gelukt.’

Finn, Tess en Noah kijken toe hoe de tempel langzaam opduikt. Het is een groot gebouw, waarvan de voorzijde ondersteund wordt door pilaren. Lara filmt zichzelf en laat zien hoe ze naar binnen gaat.

‘Ik wil jullie wel waarschuwen,’ zegt ze. ‘Die slagtaand is gevaarlijk, dus daar blijven we ver van uit de buurt. Maar Kivamba verkennen zou een mooie start voor jonge avonturiers kunnen zijn. Tot aan de tempel, verder gaan we niet.’

Finn neemt de telefoon van Lara over en bekijkt het filmpje nog eens. Hij kan er duidelijk geen genoeg van krijgen.

‘Dus we gaan dit echt doen?’ vraagt Tess. ‘Je neemt ons mee?’

‘Natuurlijk.’ Lara slaat haar benen over elkaar en wijst naar Noah. ‘Het wordt wel een moeilijke klus om jullie ouders te overtuigen. Maar ik weet wel iets.’

‘Lara...’ Noah is even sprakeloos. ‘Dat is geweldig. Maar ik dacht dat jij helemaal geen nieuwe avonturen meer wilde beleven. Je doet hier de rondleidingen en...’

‘Jullie zijn dertien. Dat was de leeftijd waarop ik aan mijn eerste avontuur begon. Een perfecte leeftijd.’

‘Daar denken pap en mam wel anders over,’ zegt Finn, die de telefoon terug aan Lara geeft en weer gaat zitten. ‘Vooral mam, die heeft een hekel aan alles wat met avonturen te maken heeft.’

‘En ik dan?’ zegt Tess.

‘We houden je op de hoogte,’ zegt Noah tegen haar. ‘We sturen je foto’s en facetimen iedere dag.’

Tess staat op en zet haar handen in haar zij. ‘Hallo? Ik heb die kaart samen met jullie gevonden. Jullie gaan me dus niet buitensluiten.’

Lara lacht. ‘Natuurlijk niet, Tess. Ook jij mag mee. We gaan er gewoon twee weekjes tussenuit. Ik neem jullie mee op vakantie. Uiteraard op mijn kosten.’

Vakantie. Noah moet er bijna om lachen. Maar dit betekent wel dat ze met Lara hun eerste avontuur gaan beleven. Hopelijk kan hij de spanning aan, want het gaat nu al flink tekeer in zijn hoofd.

OP VAKANTIE!

Niet veel later denkt Noah op zijn kamer na over wat hij allemaal mee wil nemen. Volgende week vertrekken ze al. Dat is snel. Vanavond vertellen ze het aan zijn ouders. Als zij het verhaal maar geloven...

Finn klopt op de deur en komt binnen. 'En, hoe denk jij erover?' vraagt hij.

'Waarover?' Noah schuift met zijn bureaustoel naar het bed toe en pakt een stapel boeken die hij daar heeft neergelegd. Die heeft hij uit de bibliotheek van het chateau gepakt. Volgens Lara staan er verhalen in over de oude stammen van Afrika.

'Het avontuur natuurlijk.' Finn gaat op het bed zitten. 'Het wordt allemaal wel echt zo. Straks zijn we op een eiland dat niemand hoort te vinden. Een gevaarlijk eiland, waar overal vallen zijn verborgen.' Hij laat zijn hoofd hangen. 'Misschien gaan we wel dood.'

‘Kom op, Lara gaat mee. We kunnen haar toch wel vertrouwen? Zij heeft al genoeg meegemaakt en weet wat ze doet.’

Finn knikt. ‘Ja, je hebt ook gelijk. Ik werd een beetje bang, dat is alles.’

Dat gevoel kent Noah maar al te goed. Hij was eerst opgewonden en wilde dolgraag zo’n avontuur als dit beleven. Maar nu het allemaal echt wordt, voelt het net alsof er een knoop in zijn maag zit die steeds strakker wordt aangetrokken.

‘Gewoon genieten, Finn, dat probeer ik zelf ook.’

‘Wat ben je eigenlijk aan het doen?’ Finn werpt een blik op de boeken.

‘O, niets bijzonders. Ik wilde me verdiepen in de verschillende stammen van Afrika, maar het zijn er zoveel. Ik hoopte dat ik iets over de stam op het eiland Kivamba zou vinden. Je weet wel, die de Zilveren Slagtand in zijn bezit had.’

Finn lacht. ‘Het avontuurvirus heeft je al goed te pakken. Kom, ik help je.’

En zo storten ze zich vol overgave op de boeken. Eindelijk. Noah kan niet wachten. Het avontuur roept. Steeds harder.

Precies een week later staan de ingepakte koffers klaar in de hal van Chateau Ravenhorst. Ook de koffer van Tess staat er-tussen, maar ze is er zelf nog niet.

‘Ze is zeker weer bij haar vriendin,’ zegt Finn zuchtend.

‘Ze heeft gewoon een naam, hoor.’ Tess verschijnt in de

deuropening. ‘En als jullie het niet leuk vinden, moeten jullie maar een andere beste vriendin zoeken. Ik moet haar twee weken missen.’ Ze snuift. ‘Niet dat jullie dat wat zou interesseren, want jullie weten niet wat verliefdheid is.’

‘Gelukkig niet, nee,’ zegt Noah. Hij moet er niet aan denken. Zoenen met een meisje. Bah, daar heeft hij voorlopig geen zin in. Hij vindt het al erg genoeg om zijn ouders te zien knuffelen.

Lara staat met zijn ouders te praten en draait zich lachend om als ze doorheeft dat Tess er is.

‘Ah, daar is de laatste van het reisgezelschap.’ Ze klopt op Tess’ schouder. ‘Fijn dat je er bent, Tess. Heb je alles?’

‘Allang.’ Er verschijnt een brede glimlach op haar gezicht. ‘Klaar om te vertrekken!’

Noah en Finn geven hun ouders een knuffel.

‘Doe geen domme dingen,’ zegt hun moeder.

‘Natuurlijk niet,’ stelt Lara haar gerust. ‘Ik ben er tenslotte bij en dan gebeuren er nooit domme dingen.’

Noahs vader kucht overdreven. ‘Daar ben ik niet zo zeker van, Lara. Ik weet wanneer je iets in je hoofd haalt waar je later spijt van krijgt.’ Hij komt dichterbij en fluistert iets in haar oor. Noah kan het jammer genoeg niet horen, maar hij vermoedt dat het over hun reis gaat.

‘Tot ziens, jongens,’ zegt zijn vader als iedereen over de oprit loopt.

‘Fijne vakantie, lieverds!’ roept zijn moeder. Haar stem breekt.

Noah probeert niet te lang naar zijn ouders te kijken. Straks moet hij ook nog huilen.

Lara heeft een busje geregeld, waar ze met z’n allen makkelijk in passen. De koffers gaan achterin. Lara neemt plaats achter het stuur en rijdt van het terrein af. Noahs ouders blijven zwaaien, tot Noah ze niet meer kan zien.

Het hek schuift langzaam dicht. Chateau Ravenhorst wordt kleiner en kleiner als ze door de straat rijden. Vanaf nu kijkt Noah alleen nog maar vooruit. Het avontuur tegemoet.

‘Ik heb er zin in!’ zegt Tess, die haar oordopjes indoet en Spotify aanzet.

‘Fijn, jongens,’ zegt Lara, die ruw een slinger aan het stuur geeft. Ze vliegen allemaal van links naar rechts. Langzaam went Noah aan het idee dat ze iets gevaarlijks gaan doen. Iets ontdekken wat eeuwenlang verborgen is gebleven.

OVERLEG IN HET HOTEL

Noah is blij als hij eindelijk het vliegtuig uit mag stappen.

Buiten is het broeierig warm. Een felle zon staat hoog aan de hemel. Als hij had geweten dat het hier zo warm zou zijn, had hij wat anders aangetrokken.

Lara heeft er geen moeite mee. Ze zet haar zonnebril op.

‘Welkom op Madagaskar,’ zegt ze triomfantelijk en in een handomdraai heeft ze een selfie met haar mobiel gemaakt.

Noah krijgt niet eens de kans om te glimlachen. ‘Lara!’ zegt hij beledigd. ‘Je moet zoiets aankondigen.’

‘Dingen gaan snel tegenwoordig,’ Lara lacht. ‘Als je dit niet kunt bijhouden, is het zo gedaan met je.’

Noah kan er niet om lachen. Hij kijkt om zich heen. Overal staan kleine gele auto’s, waar mensen in- en uitstappen. Ook Lara houdt zo’n gele auto aan en praat met de bestuurder.

Ze wenkt Noah, Finn en Tess. ‘We moeten ons opsplitsen, anders passen de koffers niet achterin.’ Ze wijst naar Finn.

‘Kom jij met mij mee? Dan gaan Noah en Tess met een andere auto.’

Noah en Tess kijken elkaar een ogenblik aan en halen hun schouders op.

‘Het ruikt hier raar,’ zegt Tess als ze naar een auto verderop loopt.

Noah geeft zijn koffer af en stapt in. Alles ziet er zo armoe- dig uit. Hopelijk wordt het straks beter.

Ze hoeven niet ver te rijden, want nog geen tien minuten later stoppen ze alweer, voor een grijze muur met een knal- rode poort.

‘Is dit het... hotel?’ vraagt Tess ongelovig als ze via de poort achter Lara aan loopt.

‘We slapen hier maar één nacht.’ Lara draait zich niet om terwijl ze praat. Noah, Finn en Tess moeten moeite doen haar bij te houden.

‘Maar dit ziet er verschrikkelijk uit,’ zegt Noah.

Links van het pad hangt was te drogen aan een lijn. Er loopt een vrouw in een wit schort voorbij die hen begroet.

Binnen ziet het er gelukkig iets beter uit. Opgeruimder. En een stuk koeler.

Lara meldt zich bij de balie en krijgt sleutels overhandigd. Daarmee lopen ze door naar hun kamers. Er is geen lift, dus ze moeten allemaal hun koffers de trap op slepen.

Noah en Tess slapen samen op een kamer. Finn wilde per

se bij Lara, zodat hij haar nog van alles kon vragen over wat ze allemaal zouden beleven.

De kamer is niet groot, er staan alleen twee bedden. Boven een ouderwets bureau hangt een tv aan de muur.

‘Ik weet niet hoe jij hierover denkt, maar ik vind het hier maar niks,’ zegt Noah als hij zich met een zucht op het bed laat vallen.

‘Stel je niet zo aan,’ zegt Tess. ‘Vannacht slapen we nog in een bed, morgen misschien niet meer.’

Noah staart naar het plafond. Op de een of andere manier had hij zich dit anders voorgesteld. Hij weet niet waarom. Misschien omdat hij de luxe gewend is. Ze gaan altijd op vakantie in vijfsterrenhotels en meestal komen ze het resort niet uit.

Tess gaat naast hem liggen en prikt in zijn buik. ‘Het komt goed, echt waar. Straks ben je blij dat je dit hebt gedaan. Denk aan alle geheimen die we gaan ontdekken. We gaan een eiland vinden waar honderden jaren niemand is geweest.’

Noah gaat rechtop zitten. ‘We moeten het met Lara nog over die coördinaten hebben. Ik ga het haar meteen vragen.’

Hij klopt op de deur van Lara’s kamer. Die doet verrassend snel open.

‘We wilden net naar jullie komen,’ zegt ze. ‘Alles naar wens?’

‘Niet echt, maar dat maakt nu niet uit. We willen graag weten hoe we het eiland moeten bereiken.’

Lara trekt haar wenkbrauwen op. ‘Jullie zijn mij net voor. Kom, we gaan naar beneden, dan kunnen we daar overleggen.’

Achter het kleine hotel is een groot terras, waar een paar tafels onder een afdak staan. Ze gaan aan een lege tafel zitten en Lara bestelt wat te drinken voor iedereen.

‘Het eiland Kivamba is inderdaad niet zomaar te betreden.’ Lara heeft een notitieboekje bij zich. Van leer gemaakt, met op de voorkant een gouden olifant in lijnen getekend. ‘Ik heb geprobeerd iets uit de plattegrond af te leiden.’ In het boekje staat op de eerste bladzijde een foto van de plattegrond, waarbij de vreemde tekens goed te zien zijn. ‘We hebben morgen een afspraak met iemand die ons verder kan helpen. Het was niet makkelijk om hem te bereiken, maar hij heeft me in het verleden al eens eerder geholpen.’

‘O?’ vraagt Finn nieuwsgierig. ‘Wie dan?’

‘Hij heet Adebowale. We ontmoeten hem bij de kust, want vanaf daar varen we met een zeilboot naar het eiland.’

Hoorde Noah dat goed?

‘Wacht even, gaan we morgen al naar het eiland?’ vraagt hij voor de zekerheid.

‘Natuurlijk. We mogen geen tijd verliezen. Ik heb het meeste al voorbereid, dus het komt helemaal goed. Als we met Adebowale hebben gepraat, weten we precies hoe we het eiland moeten bereiken.’

Lara laat een paar van haar aantekeningen in het notitie-

boekje zien. Noah is verbaasd over wat ze allemaal al heeft opgeschreven.

‘Mag ik ook even kijken?’ Hij neemt het boekje van Lara over, terwijl een nors uitziende man met een veel te klein snorretje en nauwelijks haar op zijn hoofd het drinken komt brengen.

‘Waar heb je dit allemaal gedaan?’ vraagt Noah.

Lara heeft een paar symbolen van de plattegrond nagetekend en er een verhaal bij geschreven.

‘Thuis natuurlijk,’ zegt Lara. ‘Ik vind het belangrijk om goed voorbereid op pad te gaan. Door die aantekeningen leer ik de geschiedenis beter te begrijpen. Jullie gaan het ook leren.’

Noah leest over de Kivambastam. De mensen leefden blijkbaar met een groep van dertig man samen in de jungle en hadden hun hutten hoog in de bomen gebouwd. Via touwbruggen konden ze van de ene hut naar de andere lopen. Lara heeft er een paar tekeningen van gemaakt.

‘Hoe weet je dit allemaal?’ vraagt Noah. Hij kan zich niet voorstellen dat ze die informatie allemaal uit de plattegrond heeft gehaald.

‘De aanwijzingen hiervoor stonden op de plattegrond.’ Lara nipt aan haar cocktail. Die is vuurrood gekleurd, met aan de onderkant een beetje geel. Net een zonsondergang.

‘Ik heb begrippen uit Afrikaanse talen opgezocht en de oorsprong ervan gevonden.’

Het klinkt simpel, maar Noah weet dat het dat absoluut niet is. Hij heeft zelf ook in boeken gezocht, maar niks gevonden. Lara's tekeningen fascineren hem. Die hutten. Wat zouden daar nog voor geheimen verborgen liggen? En zouden ze die wel vinden als ze op het eiland zijn? Of is alles misschien allang verwoest? Ze gaan het snel genoeg zien.

EEN SCHOT IN DE AVOND

's Avonds eten ze op een terras in het centrum. Het stikt er van de lokale bevolking. Er zijn nauwelijks toeristen. Behalve een luidruchtige groep mannen die het ene biertje na het andere bestellen. Ze schreeuwen naar de obers die binnen druk aan het werk zijn.

'Die hebben duidelijk geen manieren,' zegt Tess afkeurend.

Het zit Noah niet helemaal lekker. Hij voelt zich een beetje kriebelig vanbinnen, niet op zijn gemak. Waarschijnlijk komt het door dat geschreeuw.

'Niet zo staren, Noah,' bijt Lara hem toe. 'Straks zien ze je en dan heb je de poppen aan het dansen.'

'Letterlijk,' zegt Finn lachend, die naar een oude man verderop wijst.

De man met een lange grijze baard en een flinterdun hoedje op zijn hoofd houdt twee marionettenpoppen in zijn handen. Uit een radio naast hem op een laag krukje komt

opzweepende muziek. De poppen dansen. Een paar kinderen zitten op de grond en klappen mee op het ritme. Ze lachen en schreeuwen.

Ook Noah kijkt er een tijdje naar. De poppen dragen Afrikaanse maskers, een man en een vrouw. Ze dansen om elkaar heen, alsof ze elkaar niet kunnen grijpen. Soms drijven ze wat verder uit elkaar.

Steeds meer mensen verzamelen zich rond de man en de marionetten, alsof er een magneet in de poppen zit. De muziek lijkt aan te zwellen. Noah hoort niets meer van wat er om hem heen gebeurt. Zijn ogen zijn alleen nog maar op de poppen gericht. De twee poppen lijken elkaar niet te kunnen bereiken. Ze willen dichterbij elkaar komen, maar door heftige gebeurtenissen drijven ze steeds verder uit elkaar. De muziek wordt harder, met felle bonzen. Het klinkt bijna als een hartslag die te snel gaat. Tussendoor zijn er ook rustige momenten, maar die worden steeds meer afgewisseld met hoge, snelle tonen.

Dan klinkt er plotseling een schot. Noah schrikt op uit zijn fantasie.

‘Wat?’ vraagt hij versuft, maar hij ziet aan Lara’s blik dat er iets niet in orde is.

De mannen van het tafeltje verderop zijn opgestaan. Een van hen heeft een pistool in zijn handen en richt dat op de poppen van de man.

Noah duikt ineen en houdt zijn handen boven zijn hoofd.

Straks schiet die man nog op hem! Hij wil hier niet dood. Ook andere mensen duiken naar de grond, sommigen rennen er zelfs vandoor.

De man schiet. De vrouwelijke pop vliegt naar achteren en barst bij haar middel in tweeën.

‘Naar de grond, nu!’ roept Lara en ze duwt haar stoel naar achteren.

Noah, Finn en Tess duiken naar de grond en maken zich zo klein mogelijk. Noahs hart klopt in zijn keel. Hij kijkt naar Finn. Zijn ogen zijn groot van schrik. Ook Tess kijkt bang om zich heen. Noah hoopt niet dat die man nog eens gaat schieten. Zo hard als nu heeft zijn hart nog nooit geslagen.

Lara kruipt voorzichtig over de grond naar de mannen. Wat gaat ze doen? Noah houdt de mannen in de gaten. Het lijkt er niet op dat ze haar in de gaten hebben. Ze lachen wat en kiepen nog meer bier achterover. Ze hebben er de grootste lol in om ruzie met de oude man te maken. Maar waarom zijn poppen? Wat voor een zieke grap is dit?

Noah krijgt zijn ademhaling maar niet onder controle. Hij wil hier weg. Zo snel mogelijk.

Intussen is er ook paniek bij het personeel uitgebroken. Alle tafels zijn leeg, de mensen hebben het terras verlaten. Maar de mannen schieten niet meer. Ze gaan rustig zitten en eisen meer bier.

Vanuit zijn ooghoeken ziet Noah iemand bellen in het res-

taurant. Hopelijk de politie, die hier snel een eind aan komt maken.

Dan springt Lara overeind. Ze is bij het tafeltje aangekomen en duwt de man met het pistool naar achteren. Die klappt met stoel en al op de grond. De andere mannen springen overeind en proberen Lara te grijpen. Lara grist het pistool uit de handen van de man, die hulpeloos op de grond ligt en overeind probeert te krabbelen.

Ze stapt naar achteren en richt het pistool op de man die het dichtst in haar buurt staat.

‘Deze keer ga je te ver, Riff. Wat heb je hier eigenlijk te zoeken?’

Noah knippert met zijn ogen. Kent Lara hem nou? Waarom zei ze daar niks over?

‘Heeft ze hem nou bij zijn naam genoemd?’ vraagt Tess, die net zo verbaasd is.

Riff, de donkergetinte man met gemillimeterd haar, een strakke baard en doordringende blauwe ogen, komt overeind en legt een hand op Lara’s schouder. Hij draagt een beige pak, net de kleur van woestijnzand. ‘Lara Klaver,’ zegt hij uiterst kalm. ‘Wat een toeval dat we elkaar op deze plek ontmoeten. Je weet van Kivamba, nietwaar? Je hebt onze aanwijzingen in het chateau opgepikt.’

Een ogenblik lijkt Lara te verstijven. Ze schudt haar hoofd. ‘Stalk je me nu? Het is je blijkbaar niet ontgaan dat ik sinds een

paar jaar een nieuwe baan heb. Laat me raden, je hebt een van je mannen laten afluisteren. Zat hij soms tussen de gasten die een rondleiding wilden?’ Ze zet de loop van het pistool recht op Riffs voorhoofd. ‘Ik zeg het nog één keer: verdwij. Je weet hoe het de laatste keer is afgelopen in Nepal. Dat kunnen we opnieuw doen.’

Riff knikt naar zijn mannen. ‘Kom, we gaan. Blijkbaar heeft Lara geen tijd voor een gezellig onderonsje.’

‘Ik waarschuw je, Riff: haal geen grappen uit. Ik zweer dat het anders de laatste keer zal zijn dat je zulke grappen maakt.’

‘We zullen zien, Lara. We zullen zien.’ Riff loopt er koeltjes vandoor, alsof het hem allemaal niet kan boeien.

Lara heeft Riffs pistool nog steeds bij zich als ze terug naar de tafel komt gelopen waar Noah, Finn en Tess onder zitten.

‘Hij is weg.’ Ze bukt en glimlacht. ‘Voor die vent hoeven jullie niet bang te zijn.’

Hoe kan Lara dat nou zeggen? Die gast had een pistool bij zich. Noah kan het maar niet bevatten.

Hij kijkt in de ogen van zijn tante. Natuurlijk probeert ze hem gerust te stellen, maar dat lukt op dit moment niet zo goed. Er is nog nooit zoiets heftigs in zijn leven gebeurd. Nou ja, behalve die ene keer dat ze op vakantie van dichtbij een sneeuwlavine hadden meegemaakt. Maar dit...

Voorzichtig komt hij tevoorschijn, want hij wil zeker weten dat Riff geen gevaar meer vormt. Hij kijkt vluchtig om zich

heen. De mannen lopen verderop de straat op. Er is niemand meer hier, iedereen is gevlucht. De deuren van het restaurant zijn dicht, het personeel is binnen.

Tess en Finn zwijgen. Ze gaan zitten en staren wat voor zich uit.

‘Ik beloof jullie dat hij niet meer zal opdagen,’ zegt Lara. ‘Ik snap dat jullie erg geschrokken zijn. Dit is niet niks. Behalve in mijn wereld. Zie het als een belangrijk leermoment.’

Een leermoment? Toch niet hier. Ze zijn nog niet eens op Kivamba.

‘Ik dacht echt dat die gast op ons zou schieten,’ zegt Finn.

‘Ja,’ zegt Tess.

‘En je kende hem dus? Kom op, Lara, waarom zei je dat niet eerder? Je had ons kunnen waarschuwen.’

‘Omdat ik had gehoopt dat hij mij niet zou herkennen,’ zegt Lara ietwat gefrustreerd. ‘Ik ken Riff al heel lang en hij is onbetrouwbaar. We studeerden samen archeologie aan de Universiteit van Leiden. Dat hij van Kivamba weet, baart me grote zorgen. We moeten goed oppassen.’

‘Hij gaat dus ook naar het eiland?’ vraagt Noah geschrokken.

Lara lacht. ‘Dat zal hij proberen, maar hij weet de weg niet. Riff komt sterk over, maar weet eigenlijk heel weinig. Ik kwam hem vaak op plekken tegen waar ik hem uit benauwde situaties moest redden.’

‘Echt waar? Wat was er dan in Nepal gebeurd?’

‘Dat is een lang verhaal, jongens. Bovendien vind ik het te gezellig met jullie. Dat wil ik niet verpesten door...’

‘Vertel!’ onderbreekt Finn haar.

Lara slaakt een diepe zucht. ‘Oké, de korte versie dan. We waren samen uren onderweg naar een verlaten tempel hoog in de bergen van Nepal en het sneeuwde behoorlijk. Totdat we bij een afgrond kwamen. De tempel was dichtbij. Ik gaf Riff de laatste instructies. Zijn mannen sprongen al over de afgrond. Ik wilde ook springen, maar Riff trok me terug. Plotseling wilde hij zonder me verder. Ik had het kunnen weten, want natuurlijk was hij niet van plan mij de schat te overhandigen. Het was een leugen die ik had moeten doorzien. Maar Riff is machtig en krijgt een hoop voor elkaar. Op de een of andere manier voelde ik me veilig in zijn buurt. Fout gedacht, want Riff daagde me uit. Hij noemde me een nutteloze schatzoeker. Het ging van kwaad tot erger. Totdat Riff uitgleed en aan de rand van de afgrond bleef hangen. Als een klein kind smeekte hij om zijn leven. Ik trok hem overeind. En weten jullie wat die eikel daarna deed?’

Noah, Finn en Tess luisteren ademloos.

‘In de tempel bond hij me vast aan een pilaar. Het heeft me bijna twee uur gekost voordat ik mijn touw aan een scherpe steen los kon snijden. Sindsdien vertrouw ik hem dus niet meer.’

Noah kan zijn blik maar niet van het pistool afwenden. Het ligt roerloos naast het grote cocktailglas. Als een onwelkome gast die een feest wil verstoren.

‘Goed.’ Lara staat op. ‘Zullen we dan maar gaan?’

Noah is echt niet van plan hier nog langer te blijven. Ook al is er niemand, het voelt niet meer fijn.

De vier slenteren over het zandpad terug naar het hotel. Noah kijkt naar de lucht. Die is mooi. Vuurrood. De zon is nog maar een klein streepje.

‘Er is gevaar op komst.’ Lara verbreekt de stilte.

‘Hè?’ vraagt Tess.

‘Riff gaat voor problemen zorgen,’ zegt Lara. ‘Ik vrees dat we het vanaf nu anders moeten aanpakken. Ik ga jullie een paar dingen leren.’

Finn en Noah blijven staan.

‘Wat voor dingen?’ vraagt Finn.

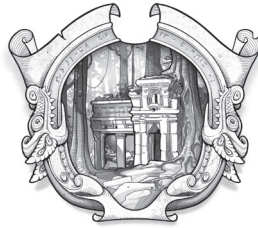
‘Een paar dingen die horen bij avonturiers.’ Lara’s ogen glinsteren. ‘Het avontuur is onvoorspelbaar en er kan een hoop onderweg gebeuren. Dan is het wel handig als jullie je weten te redden.’

‘Welnee,’ zegt Tess. ‘Jij bent er toch altijd? Net zoals daarstraks.’

De blik in Lara’s ogen verandert. Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Ik maak geen grapjes, Tess. Avontuur is leuk, maar ver-

eist ook kennis en ongelooflijk veel moed en kracht. Dat ik jullie heb meegenomen wil niet zeggen dat het veilig is. Zodra we Kivamba bereiken, kan er achter iedere struik een gevaar op de loer liggen. Daar wil ik jullie op voorbereiden.'

Noah slikt. Dit had hij liever niet willen horen. Maar hij snapt ook dat er geen weg terug meer is. Ze moeten dit doen.

LARA'S AVONTURIERSHART

In Lara's hotelkamer praten ze verder. Noah zit voor het raam en staart naar buiten. Het is donker geworden en duizend kleine lichtpuntjes zijn aan de hemel verschenen. Verbeeldt hij het zich nou of zijn hier meer sterren te zien dan thuis?

'Onderweg zal ik jullie de basistechnieken van het overleven in de wildernis leren,' legt Lara uit. 'We beginnen er morgen mee. Voor iedere geleerde vaardigheid krijgen jullie van mij een badge.'

Verbaasd draait Noah zich om. Lara haalt een zakje uit haar rugzak. Ze laat een paar badges zien.

'Je hebt dit al van tevoren gepland?' vraagt Tess verwonderd, die een badge van dichtbij bekijkt.

Lara glimlacht. 'Natuurlijk. Of dachten jullie soms dat we werkelijk op vakantie zouden gaan? Ik leid jullie op tot echte avonturiers. Dat is wat jullie willen, toch? Kivamba leent zich er uitstekend voor.'

De jongens en Tess knikken heftig.

‘Maar wat moeten we dan allemaal doen?’ vraagt Noah.

‘Daar gaan we het snel genoeg over hebben.’ Lara stopt het zakje met de badges weer in haar kleine rugzak. ‘Morgen. En dan praten we ook verder over Riff.’

Tess facetimet al een half uur met Kim. Noah klooit wat op zijn telefoon, maar het boeit hem niet zoveel. Het liefst wil hij met Tess verder praten over die Riff. Wie is hij precies en hoe kan hij van Kivamba weten? Finn slaapt al, die was doodop. Dus daar heeft hij ook niet zoveel aan.

Het lijkt er niet op dat Tess voorlopig klaar is met bellen. Iedere keer als een onderwerp wordt afgerond, beginnen ze weer over wat nieuws. En telkens zeggen ze tegen elkaar dat ze elkaar zo missen.

Het wordt zelfs zo erg dat Noah precies weet wat Tess gaat zeggen – en wat het antwoord van Kim zal zijn. Ze herhalen alles tot in het oneindige.

‘*Love you too,*’ zegt Tess duizend keer.

Eindelijk hangt ze op.

‘Zo, dat duurde lang,’ zegt Noah.

Tess ziet er dromerig uit. Zo niets voor haar. Het zal wel door de verliefdheid komen.

‘Nee, veel te kort,’ zegt ze als ze de telefoon aan de lader hangt. ‘Ik zou nog uren met haar kunnen praten.’

Noah verandert meteen van onderwerp, hij heeft immers lang genoeg gewacht. ‘Wat vind jij eigenlijk van die Riff? Wat moeten we doen als we hem nog een keer tegenkomen? Want Lara zei dat dat kon.’

‘Je moet je niet zo druk maken. Lara heeft zijn pistool afgenomen, wat zou hij nu nog kunnen doen?’

Noah kijkt haar ongelovig aan. ‘Hallo, je gelooft toch niet dat hij niet meer wapens bij zich heeft? En die andere mannen zijn misschien net zo gevaarlijk. Als ze opduiken zijn wij de klos.’

‘Ik weet zeker dat Lara ons morgen het een en ander gaat vertellen over hem. Dan kunnen we ons beter voorbereiden.’

‘Dat hoop ik.’ Noah trekt zijn pyjama aan en gaat onder het laken liggen. Het is benauwd in de kamer en de ventilator aan het plafond zorgt voor weinig verkoeling. Maar hij kan niet goed zonder deken slapen.

‘Tot morgen, Noah.’ Tess doet het licht uit.

Noah kan niet slapen. Telkens maalt er van alles door zijn hoofd. Hoe gaan ze het eiland Kivamba vinden en wat zullen ze er aantreffen? Hij kan aan niets anders meer denken.

Na een korte en vooral erg warme nacht ontbijten de vier buiten het hotel op het overdekte terras. Noah heeft niet echt trek. Hij maakt zich nog steeds druk.

‘Je moet wat eten,’ dringt Lara aan. ‘Hierna pakken we

onze spullen en zullen we voorlopig niet meer in een normaal bed slapen.'

'Waar slapen we dan?' vraagt Finn geschrokken.

'In de jungle natuurlijk,' zegt Tess. 'Lekker tussen de insecten. Pas maar op dat je niet wordt gebeten door een vogelspin.'

Noah neemt een hap van zijn broodje. Zelfs na dertig keer kauwen krijgt hij het nog niet doorgeslikt.

Tess stoot hem aan. 'Hé, het wordt beter, geloof me. Wees blij dat we dit nu in onze vakantie kunnen meemaken.'

'Zal ik jullie een geheimpje verklappen?' vraagt Lara als ze zich insmeert met zonnebrandcrème. 'Ik was dertien toen ik mijn eerste avontuur beleefde. Het was tijdens een vakantie in Frankrijk en iedereen was op de camping. Mijn ouders mochten er niks van weten. Ik liep in mijn eentje een grot in. De bewoners vertelden dat er in die grot een schat zou liggen. Niemand had hem ooit gevonden, maar ik wilde het dolgraag. 's Avonds vertrok ik van de camping en zocht naar de grot, die diep in het bos lag verscholen. Ik vond hem, maar plotseling durfde ik niet meer. Alles maakte me bang. Ik was zelfs bang dat mijn zaklamp uit zou gaan. En dat er in die grot van alles op de loer kon liggen. De ene gedachte was nog erger dan de andere. Totdat ik besloot dat ik me niet langer bang wilde laten maken door die gedachtes. Het was mijn avontuur en dat kon niemand van me afnemen. En dus liep ik vastberaden de grot in, steeds dieper.' Ze zwijgt even.

‘En toen?’ vraagt Tess.

De kinderen hangen aan haar lippen.

‘O, niet veel.’ Lara komt weer overeind en smeert haar gezicht in. ‘Er gebeurden een paar nare dingen. Ik viel, ik gleeed uit, vleermuizen doken op me af en ik was een keer de weg kwijt. Maar dat maakte niet uit. Tegelijkertijd groeide er iets in mij. Mijn avonturiershart.’

‘En die schat?’ vraagt Finn.

‘Ja, heb je hem gevonden?’ Nu wil Noah het ook weten.

Lara lacht alleen maar. ‘Denk je dat die schat het belangrijkste was? Dan hebben jullie niet goed geluisterd. Ik heb tijdens dat avontuur mijn angsten leren kennen. De schat was niet meer belangrijk. Die heb ik overigens ook niet gevonden. Toen ik uren later uit de grot kwam, ben ik terug naar de camping gelopen. Mijn ouders waren al een zoekactie begonnen.’

Noah denkt na over wat Lara heeft gezegd. Ergens klopt het wel en stelt het hem ook gerust. Dat is natuurlijk haar bedoeling. Maar Kivamba kun je niet vergelijken met een grot in de buurt van een camping. Dit is serieuzer. En gevaarlijker.

DE PAREL VAN DE GLORIEUZEN

Niet veel later rijden ze in een stokoude jeep richting de kust. Iedereen heeft zijn spullen bij het hotel achtergelaten en alleen het hoognodige meegenomen. Noah heeft het idee dat ze nog geen dag in de wildernis zullen overleven met die veel te kleine rugzakken.

‘Dit is fijn, jongens,’ zegt Lara, terwijl ze op en neer hobbelt door het slechte wegdek.

‘Waar gaan we precies naartoe?’ vraagt Finn.

Hij zit voorin, naast Lara. Tess en Noah zitten er vlak achter. Uit de radio komt ouderwetse muziek, nummers uit de jaren ‘80.

‘Adebowale wacht bij een pier op ons,’ zegt Lara. Ze draagt haar lange donkerbruine haar in een vlecht, maar die slingert als een liaan alle kanten op.

Noah was alweer vergeten hoe de man heette die ze gaan ontmoeten. Na het gesprek van vanochtend heeft hij weer zin

in het avontuur. Zeker nu hij naar het water kijkt. Ergens in die gigantische oceaan ligt het verdwenen eiland Kivamba. Met de gigantische olifantentempel.

Ruim een uur later komen ze op een drukke plek bij een baai aan. Er zijn allemaal mensen met hun boten in de weer. Er wordt geschreeuwd, gelachen en zelfs gezongen.

Lara zet de auto ergens neer. Zand stuift op als Noah uit wil stappen. Hij moet ervan hoesten.

‘Eens kijken,’ zegt Lara en ze zet haar handen in haar zij. Terwijl ze om zich heen kijkt, pakt ze haar telefoon.

‘Is dat die man?’ vraagt Finn. Hij wijst naar iemand die in de verte aan komt lopen en zwaait. Het is een vrij lange man, met een lichtbruine hoed en een flinke zonnebril. Hij draagt een lang wit kleed, versierd met geborduurde groene en oranje bloemen.

‘Ja, dat is hem!’ Lara zwaait terug.

Ze lopen elkaar halverwege tegemoet. Adebowale praat Frans, waardoor Noah er nauwelijks iets van verstaat. Gelukkig vertaalt Lara het een en ander.

Ze lopen in de richting van het water, waar ze over een houten pier verdergaan. Links en rechts drijven boten in het water. Ze zien er niet bijzonder fraai uit, de meeste lijken zelfs niet meer in gebruik.

Finn, Noah en Tess lopen achter Lara aan, die zo druk aan

het praten is dat ze bijna in het water valt. Tess kan haar net op tijd tegenhouden.

‘Weet je al iets?’ vraagt Noah. Hij is een tikkeltje ongeduldig, omdat hij nu eindelijk wil weten waar ze naartoe gaan met de boot.

Lara reageert niet meteen. Aan haar gezicht kan Noah zien dat ze geschrokken is. Gelukkig verandert die blik snel weer en haalt ze opgelucht adem.

‘Wat is er nou?’ vraagt Tess. ‘Kom op, Lara, je hebt ons lang genoeg in spanning gehouden.’

‘Ja,’ zegt Finn. ‘We willen het ook horen.’

Als Adebowale bij een zeilboot stopt en aan boord gaat, keert Lara zich tot de kinderen.

‘Oké,’ zegt ze. ‘Het is allemaal iets lastiger dan ik had verwacht, maar het is niet onmogelijk. Kivamba is voor buitenstaanders onbereikbaar. Volgens Adebowale is het omgeven door de Aura van Kivamba, een krachtveld dat het eiland verborgen houdt. Er bestaat een parel die dat krachtveld kan breken: de Parel van de Glorieuzen. Zonder dat voorwerp komt het eiland niet eens tevoorschijn.’

‘Hoe weet hij dat eigenlijk?’ vraagt Noah. ‘Het eiland is toch door niemand meer gevonden?’

‘Heel slim, Noah. En terecht dat je die vraag stelt. Adebowale komt uit een stam die ver teruggaat en zelfs wortels op dat eiland heeft. Een derde stam, die ruim op tijd is vertrok-

ken. Hij kent de verhalen die vertellen over de toegang. Dat wil zeggen: een manier om toegang te krijgen.'

Vanuit zijn ooghoeken ziet Noah hoe Adebowale met duikflessen in de weer is. Wat is hij van plan?

'En wat houdt die manier in?' vraagt Tess. 'Is het gevaarlijk?'

'Dat ligt eraan of jullie mee willen.' Lara zucht. 'Ik weet zeker dat ik ruzie ga krijgen met jullie ouders.'

'En of we meegaan,' zegt Finn. 'Het wordt tijd dat er eens wat gaat gebeuren.'

Noah is het met hem eens. Nu ze zo dicht in de buurt zijn, wordt het ook tijd dat ze iets van hun avontuur gaan merken.

'De Parel van de Glorieuzen ligt in een tempelruïne op de bodem van de oceaan. Er is daar al eeuwenlang niemand meer geweest.'

'Nog een tempel?' Tess' mond zakt open. 'Onder water?'

Lara knikt. 'We gaan dus duiken.'

Noah hapt meteen naar adem. Nu begrijpt hij waarom Adebowale die duikflessen tevoorschijn heeft gehaald. Ook al heeft hij zijn duikbrevet gehaald, naar de bodem van de oceaan duiken heeft hij nog nooit gedaan!

Ook Finn kijkt Adebowale met grote ogen aan. Tess is de enige die er koel onder lijkt te blijven. Maar Noah weet dat ze dat niet is, ze is gewoon goed in het verbergen van haar emoties.

'Wat? Duiken?!' vraagt Finn.

‘Maak jullie niet druk, het gaat straks helemaal vanzelf,’ zegt Lara.

Noah slaat zijn armen over elkaar. ‘Dat weet ik nog niet, hoor. Ik had gedacht dat we het iets rustiger aan zouden doen.’

‘Niks daarvan. Jullie worden letterlijk in het diepe gegooid.’

Ze varen al een uur over het water. Noah hangt over de reling en probeert iets tussen de golven te zien. Straks moet hij daar ergens in springen. Bij het idee alleen al draait zijn maag.

Tess zit achter hem op een bankje en luistert muziek. Ze neuriet af en toe mee. Finn vraagt Lara wat ze allemaal over het eiland te weten is gekomen. De twee lopen over het dek naar de voorkant van de boot.

Noah houdt Adebowale in de gaten. De man zegt niet veel. Hij is wel aardig en zoekt af en toe oogcontact met Noah. Maar praten wil niet echt lukken. Noah kent bijna geen Franse woordjes.

‘Dus toen ze het eiland niet meer konden verlaten, hebben ze zich in hun hutten teruggetrokken,’ vertelt Lara als ze voorbijloopt. ‘Daarna zijn ze nooit meer gezien.’

‘Maar hoe weten ze dit allemaal?’ vraagt Finn bedenkelijk. ‘Het is net alsof Adebowale op dat eiland is geweest.’

‘Hij kent de verhalen heel goed, maar hij is er nog nooit geweest,’ zegt Lara. ‘Hij heeft de Parel van de Glorieuzen nooit gevonden en hij kon het krachtveld dus niet breken.’

‘En die tempel,’ mengt Noah zich in het gesprek. ‘Is het daar echt gevaarlijk?’

‘Geloof mij maar, verlaten tempels zijn de meest onveilige plekken op aarde. Vallen waar je geen rekening mee kunt houden, moeilijke puzzels en natuurlijk de vloeken die erover zijn uitgesproken.’

Noah slikt. Lara weet waar ze het over heeft, want ze heeft al talloze afgelegen en verdwenen tempels bezocht.

‘Hé, maar ik leef nog,’ zegt ze als ze speels tegen Noahs schouder stoot. ‘En we gaan de Tempel van de Heilige Olifant natuurlijk niet in, dat zou veel te gevaarlijk zijn.’

Plotseling komt Adebowale met een noodvaart uit zijn stuurhut tevoorschijn. In zijn enthousiasme grijpt hij Lara bij haar bovenarm en sleurt haar mee naar de voorkant van het dek. Hij wijst naar het water.

Noah, Tess en Finn rennen achter hen aan. Er valt niet veel te zien.

‘Wat? Wat is er?’ vraagt Tess. ‘Hebben jullie de plek gevonden?’

EEN DUIK IN DE DIEPTE

‘Ja, hier moet het zijn,’ zegt Lara. ‘Maar er is een probleem. Iets waar ik rekening mee had moeten houden. Adebowale heeft apparatuur om de diepte te meten. En het is hier een stuk dieper dan op andere plekken. Dat maakt duiken wel een risico.’

Dat wilde Noah liever niet horen. Hij voelt zich wat licht in zijn hoofd en houdt zich stevig aan de reling vast.

‘Dus?’ vraagt Tess. ‘Ik heb niet voor niets vorig jaar met Finn en Noah die duiklessen gehad.’

‘Ik denk dat het beter is als ik die duik ga maken,’ zegt Lara. ‘Om er zeker van te zijn dat jullie niets overkomt.’

‘Nee, wij gaan mee!’ roept Finn. ‘Dit is ook ons avontuur. En wij kunnen al goed duiken.’

Lara schiet in de lach. ‘Eigenlijk zou ik nu moeten zeggen dat het echt te gevaarlijk is en dat jullie maar wachten tot ik terug ben, maar zo ben ik niet. Dus vooruit.’

Als Noah weer vooruitkijkt, ziet hij een eiland in de verte.

Dat had hij daarnet nog niet gezien. Even denkt hij dat het Kivamba is, maar dat kan natuurlijk helemaal niet.

Hij wijst ernaar. ‘Wat is dat daar?’

‘Een eiland dat hoort bij de eilandengroep de Glorieuzen,’ legt Lara uit. ‘Volgens Adebowale stond de tempelruïne ooit op dat eiland, maar is die door een aardverschuiving naar de bodem van de oceaan gegleden.’

Ze gaat samen met Adebowale de duikflessen halen. Intussen trekken Noah, Finn en Tess hun duikpakken aan. Lara had aan het begin van de bootreis alles duidelijk laten zien. Toch heeft Noah een beetje moeite om zijn pak aan te trekken. Het zit erg strak.

Een half uur later krijgt Noah de duikfles op zijn rug geïnstalleerd. Door het gewicht wordt hij bijna naar achteren getrokken. Hij houdt zich stevig vast aan de reling. Intussen geeft Lara een korte opfriscursus hoe ze ermee onder water moeten ademen. Het is alweer een jaar geleden dat Noah, Finn en Tess hun duikbrevet hebben gehaald.

Eindelijk is het zover. Adebowale blijft achter op de boot en zwaait.

Noah checkt een laatste keer of zijn duikfles goed zit. Hij kijkt vooral naar Lara, die het voorbeeld geeft en als eerste duikt.

Ze kijken elkaar een ogenblik aan. Door het mondstuk kan niemand iets zeggen.

Daar gaat hij dan. Zodra Noah onder water komt, is het in het begin vooral wazig. Dan duiken er vissen op. Een platte met witte en zwarte strepen en gele vinnen, een hele school knalgele vissen, maar ook zwarte met een gele rand. Zijn lievelingsdieren zwemmen zelfs voorbij: schildpadden. Er drijft ook een hoop rotzooi tussendoor, dat het water vooral troebel maakt.

In de diepte is het donker. Daar ergens ligt de tempelruïne die ze moeten bezoeken.

Links en rechts van hem duiken Finn en Tess. Nu pas ziet Noah hoe groot de zwemvliezen aan hun voeten eigenlijk zijn.

Het duiken gaat toch makkelijker dan Noah had verwacht. Hij went snel aan het ademen via de duikfles. Stiekem had hij verwacht dat hij in paniek zou raken, duiken na zo'n lange tijd, maar het tegendeel is waar: hij vindt het juist leuk.

Hoe dieper ze komen, hoe meer vissen er opduiken. Ze worden ook groter. Een feloranje vis met een gele buik zwemt recht op Noah af. Noah zwaait met zijn armen om zich heen en de vis zwemt er vlug vandoor.

Het zwakkere licht verderop laat zien dat Lara vlugger zwemt. Zo meteen is ze zo ver weg dat Noah haar niet meer kan zien. Hij doet wat meer zijn best en duikt sneller. Maar zijn armen doen nu al pijn.

Tess schiet er plotseling vandoor. Blijkbaar heeft zij hetzelfde in de gaten als hij. Waar haalt zij de kracht vandaan?

Hij kijkt opzij naar Finn. Die is net als Noah een stuk rustiger.

Als ze nog dieper komen en het enige licht van henzelf komt, door de kleine lamp boven op hun hoofd, wordt alles een stuk grimmiger. Het zichtveld is een stuk kleiner en van alles doemt onverwachts op. Scherpe rotsen die als speren uit de grond steken, witte kreeften die haastig wegkruipen, doorzichtige vissen die bijna net zo groot zijn als Noah en een hoop beestjes die nauwelijks een herkenbare vorm hebben.

Het liefst wil Noah wegstaren, maar hij zwemt moedig verder.

Vanuit het niets doemen er rotsen op, begroeid met zeewier. Het zeewier buigt langzaam mee op de stroom van het water. Noah zwemt er vlak langs. Tussen de rotsen ontdekt hij ook nog iets anders. Het lijken resten van pilaren. Overal liggen er stukken van verspreid. Sommige groter dan andere.

Hij weet het zeker: ze zijn bijna op de juiste plek.

Een stuk voor hem verdwijnt Lara in een groot gat. Het is een soort grot, gevormd door reusachtige keien. Noah kan niet goed zien of het ook echt keien zijn, want alles is bedekt door groene planten.

Ze duiken verder door de grot. Beneden zijn vaag de resten van een marmeren vloer. Links en rechts verschijnen er pilaren tussen de rotsen. De grot verandert steeds meer in een tempel, of iets wat daarop lijkt.

Voor hen is een massieve muur, die schuin omhooggaat, als een helling. Het water komt tot net bovenaan deze muur. Lara trekt de anderen een voor een uit het water. Noah staat er versteld van dat hij hier gewoon kan ademen, zo diep in de oceaan. Hoe is het mogelijk dat de tempel niet compleet met water gevuld is?

Als hij net als de anderen zijn duikbril en mondstuk af doet, ontdekt hij dat de muur eigenlijk een vloer is. Hij is afgebroken en naar beneden geduwd. De echte ingang bevindt zich achter hem, aan de andere kant van het water.

‘Hoe kan hier geen water zijn?’ vraagt Tess, die haar zwemvliezen uittrekt en naast de andere spullen legt.

‘Heb je wel eens een glas vlug omgedraaid in een emmer water en omlaag geduwd?’ Lara wacht tot de kinderen knikken. ‘Dit is hetzelfde, maar dan in het groot. De tempel is door een aardbeving met grond en al het water in gezakt, waardoor er een hoop lucht mee kwam. Die lucht zit er nog steeds.’

Noah kan het zich maar moeilijk voorstellen. In gedachten probeert hij het voor zich te zien. Een glas is iets anders dan een tempel. De lucht zit hier dus al honderden jaren. Geen wonder dat het er zo stinkt.

Op blote voeten lopen ze verder.

Noah ziet niet veel van de omgeving, daar is het licht te zwak voor. Maar wat is hij ongelooflijk trots op zichzelf dat hij het tot hier heeft gehaald.

‘De verzonken tempel,’ zegt Lara. Haar stem eechoot door de ruimte.

Het is net alsof je een bal in een donkere ruimte wegschiet en niet weet waar hij tegen een muur zal botsen.

Noah voelt zich klein. Dat komt niet doordat de tempel misschien heel groot is, maar doordat hij het gevoel heeft dat ze iets belangrijks hebben ontdekt. Nu pas snapt hij wat Lara probeerde uit te leggen. Het is een onbeschrijflijk maar ook een mooi gevoel.

‘Ik kan niet geloven dat we dit echt hebben gedaan,’ zegt Finn. Hij geeft Noah een high five. ‘Wat is dit gaaf, hè?’

‘Ja.’ Meer weet Noah even niet te zeggen. Hij geniet volop. Al zijn twijfels over mogelijke gevaren en het avontuur blijven achter in het water dat deze tempel honderden jaren verborgen hield.

‘Oké, jongens.’ Lara draait zich om en heft haar handen. ‘We gaan deze tempel zo meteen grondig doorzoeken. Ergens moeten aanwijzingen zijn die ons leiden naar het geheim dat hier op ons ligt te wachten: de Parel van de Glorieuzen.’ Ze klinkt nu net als een juffrouw die met haar klas op zomerkamp gaat.

‘En waar vinden we zulke aanwijzingen?’ vraagt Finn.

‘Je moet je ogenopenhouden,’ klinkt plotseling een zangerige stem. De stem komt achter Lara vandaan. ‘Jullie zullen vervloekt worden.’

VERHALEN OP PILAREN

‘Haha, Tess.’ Noah kan er niet eens om lachen. Heeft Tess zich nou echt achter een omgevallen pilaar verstopt?

Hun vriendin komt snel tevoorschijn en klimt boven op de pilaar. ‘Wat?’ vraagt ze schouderophalend.

‘Ik moet je waarschuwen, Tess,’ zegt Lara. ‘Hierbeneden ligt overal het gevaar op de loer. Op eigen houtje de boel verkennen kan je dood betekenen. Wees alsjeblieft iets voorzigtiger.’

Noah moet lachen als hij de blik in Tess’ ogen ziet.

‘Noah en Tess kunnen samen de linkerkant van de tempel gaan onderzoeken. Finn en ik de andere kant.’

Noah knikt. Hij klikt de lamp boven op zijn hoofd los en schijnt ermee in het rond. Ze klimmen allemaal over de pilaar waar Tess zich achter had verstopt. De vloer is op sommige plekken glibberig en er vallen druppels van het hoge plafond. Hier en daar ziet hij een plas water.

‘Dit is een prachtige tempel geweest.’ Lara staat bij een pilaar die er nog best mooi uitziet. Hij is versierd met kleine symbolen. ‘Als jullie hier goed kijken, kunnen jullie het verhaal van Kivamba lezen.’

Noah komt dichterbij. Hij probeert iets in de symbolen te herkennen, maar het zegt hem allemaal niets.

‘Wat lees je dan?’ vraagt Tess.

‘O, daar staan olifanten,’ wijst Finn. ‘Er zitten mensen op, met speren in hun handen.’

Lara’s mondhoeken krullen omhoog.

‘Juist, Finn. Die olifanten deden alles voor de mensen. Kijk maar eens hierboven.’

Noah ziet een stuk hoger op de pilaar een tand afgebeeld. ‘De Zilveren Slagtand,’ mompelt hij.

‘Dat is inderdaad de slagtand waar het om draait. De schat die in de tempel op Kivamba ligt verscholen.’ Zodra ze ziet dat Noahs ogen groot worden, voegt ze eraan toe: ‘En daar blijven we dus ver van uit de buurt!’

‘Hier loopt het slecht af met de mensen.’ Tess staat bij een pilaar die voor de helft is afgebrokkeld. De stukken liggen eromheen verspreid.

De anderen komen meteen kijken.

‘Ze hebben hier een jungle afgebeeld,’ zegt Tess. ‘Er zit iets in de jungle wat de mensen heeft weggejaagd.’

Noah kan zijn ogen niet geloven. Tess heeft gelijk: er zit

iets kwaadaardigs in de struiken. Het ziet er vreemd uit, net alsof het rook is.

‘Het gevaar van Kivamba.’ Lara fluistert bijna. ‘Dat heb je goed gezien, Tess. Het eiland is natuurlijk niet zomaar verdwenen. Mensen hebben het verborgen gehouden om het gevaar op afstand te houden. Zo gaat het wel vaker. Maar in sommige gevallen blijkt de waarheid toch anders te zijn.’

‘Bedoel je dat er geen gevaar is op dat eiland?’ vraagt Finn.

‘Misschien een ander soort gevaar, dat in de mensen zelf schuilt. Hoe dan ook, we laten ons hier niet door tegenhouden.’

Noah bestudeert de pilaar. Alles is zo klein getekend dat het bijna niet opvalt. Vooral niet doordat het meeste versleten is.

‘Volgens mij wordt hier de parel afgebeeld.’ Hij wijst naar een afbeelding van een kust. Er staan een paar mensen in het zand, die een parel in hun handen houden. Ook de tempel waar ze zich nu bevinden is te zien, maar dan een stuk kleiner.

‘Dat zou wel eens kunnen kloppen,’ zegt Lara, die voorover bukt om de illustratie van dichtbij te bekijken. ‘Ja, dat is hem.’ Ze komt weer overeind en kijkt om zich heen. Dan loopt ze een stukje verder. ‘Kunnen jullie even helpen?’ Ze probeert een flinke rots op te tillen.

De kinderen verspreiden zich eromheen en samen tillen ze de rots op. Noah hijgt ervan.

‘Noah, kun jij dat stuk van de pilaar eronderuit halen?’ vraagt Tess met opeengeklemd kaken.

Noah laat de rots los en probeert bij het stuk steen te komen. Dat valt nog niet mee. De rots duwt op zijn rug. Hij schuift het stuk voorzichtig naar voren.

‘Schiet alsjeblieft op, Noah,’ bijt Tess hem toe.

Noah kan niet sneller. Het kost hem nu al behoorlijk wat kracht om die steen te verplaatsen.

‘Ja, goed zo,’ zegt Lara.

Ze laten de rots los en die komt met een knal op de grond terecht.

Ze komen allemaal overeind en klimmen over het puin. Soms bestaat dat uit grote rotsen. Noah vindt het jammer dat ze niet meer kunnen zien hoe deze tempel vroeger was.

Aan de muren zijn nog resten van houders te zien. Misschien zaten daar eerst fakkels in. Het enige licht dat ze hebben komt van de lampjes boven op hun hoofd.

Als Lara nog een stap zet, begint er iets te bewegen in de tempel. Stenen trillen. Er dwarrelt gruis van het plafond omhoog.

‘Wat gebeurt er?’ roept Noah verschrikt.

EEN SCHEUR IN DE GROND

De hele tempel schudt.

‘Een aardbeving,’ zegt Lara kalm.

Hoe kan ze nou rustig blijven? Noah heeft het gevoel dat de tempel uit elkaar wordt getrokken.

‘We moeten vaart maken,’ zegt Finn. ‘Voordat er straks geen tempel meer is.’

Voor hen staat een flinke plaat die van het plafond omlaag is gevallen. Het was een muur.

Lara klimt als eerste naar boven en trekt de kinderen een voor een naar zich toe. Ze draait aan een tandwiel van haar lamp en een fel licht maakt een groter deel van de tempel zichtbaar.

Noah hapt naar adem. Het gedeelte dat voor hem ligt is nog heel gebleven. Zes goudblinkende pilaren staan in het midden, met een gouden schaal aan iedere voet. Aan het andere uiteinde staat een beeld van een krijger op een verhoging.

Een krijger die niet veel draagt, alleen maar een rokje. Een ketting hangt om zijn nek. Het beeld is zo groot dat als Noah, Finn en Tess op elkaar zouden gaan staan ze nog niet bij het hoofd van de krijger zouden kunnen komen.

‘Bizar,’ zegt Lara. ‘Dit ligt al eeuwen op de bodem van de oceaan.’

Alsof ze hier nog van opkijkt, ze heeft dit soort beelden vast al honderd keer gezien.

Ze laten zich via verschillende rotsen zakken. Nu pas ziet Noah ook dat de vloer hier nog intact is gebleven. Het zijn kleine mozaïeksteentjes die verschillende patronen vormen. Olifantenhoofden. In allerlei soorten en maten.

‘Dit is mooi,’ zegt Tess, die met haar licht overal op schijnt.

‘Ja, inderdaad,’ beaamt Lara.

Als ze aan de gouden pilaren en schalen voorbijlopen, ziet Noah iets op de pilaren afgebeeld.

‘Wat is dit, Lara?’ Hij wijst naar een symbool met golven.

Lara denkt even na. ‘Een puzzel. Een makkelijke. De schalen moeten allemaal gevuld worden met een bepaalde hoeveelheid water. De golven geven aan tot waar het water moet komen.’

‘Waarom een puzzel?’ vraagt Tess.

Lara tilt een schaal op en laat zien wat zich eronder bevindt. ‘Hier zit een weegschaal. Door de verschillende gewichten wordt iets in beweging gezet. Meestal een poort of iets an-

ders dat verschuift, zodat er een doorgang vrijkomt. Ik gok dat we dan bij de parel komen.'

'En wat dan?' vraagt Finn.

Opnieuw trekt er een aardbeving onder hen door. Noah grijpt naar de pilaar en houdt zich staande. Zijn borstkas gaat net zo snel op en neer als het klotsende water. Het rommelt behoorlijk om hen heen. Overal breekt er iets af. Zijn handen trillen zo erg dat hij de pilaar niet meer goed vast kan houden. Wat als er stenen op hem vallen en hem begraven? Hij wil er niet aan denken, maar deze gedachtes schieten als een razende door zijn hoofd.

'Dit is een heftigere aardbeving,' zegt Lara.

Hoort Noah een klein beetje paniek in haar stem? Het stelt hem niet echt gerust, het maakt het juist alleen maar erger.

Tess loopt meteen verder zodra de trillingen ophouden. Noah probeert te kalmeren en rent achter haar aan.

'Wat ga je doen?' vraagt hij.

'Water zoeken.' Tess schijnt in het rond. 'We moeten die schalen zo snel mogelijk vullen.'

Lara roept hen, maar Tess keert niet om.

'We moeten terug,' zegt Noah tegen haar.

'Niet zonder het water.' Ze kijkt Noah doordringend aan. 'We mogen geen tijd verliezen. Straks wordt de hele tempel nog verwoest door zo'n aardbeving.'

'Denk je dat...?' Noah kan zijn zin niet afmaken, want voor

de derde keer begint de tempel heftig te bewegen. Hij verliest zijn evenwicht en valt op de grond, net als een hoop stenen om hem heen. Nu begrijpt hij waarom Lara die duik alleen wilde doen. Hij voelt zich licht in zijn hoofd worden. Zijn ademhaling gaat te snel. In paniek schreeuwt hij om zich heen.

‘Help!’ Maar niemand kan hem helpen, de anderen vechten voor hun eigen leven.

Tess springt op tijd opzij als er een pilaar in stukken breekt en ze bijna vermorzeld wordt. Ze schreeuwt net als Noah om hulp. Finn is niet ver uit haar buurt, hij ligt plat op de grond en houdt zijn handen over zijn hoofd.

Het wordt nog erger als er water door grote scheuren in de muren naar binnen komt. Noah krabbelt overeind en zoekt Lara. Ze moeten snel vertrekken, voordat ze hier dood achterblijven. Noah is misselijk. Lang houdt hij dit niet meer vol.

Maar dan lijkt de aardebeving te stoppen. De rust keert weer terug.

‘Opschieten!’ horen ze Lara roepen.

Noah draait zich om. Lara klimt langs een pilaar omhoog. Behendig en snel pakt ze boven een losgekomen plafondtegels beet, waarna ze een sprong maakt en aan de andere kant van een pilaar terechtkomt.

Noah kijkt er vol verbazing naar. Ze is het dus nog niet verleerd.

Overall stroomt er water door kieren en scheuren de tem-

pel in, zelfs via het plafond. Noah weet zeker dat ze niet meer veel tijd hebben.

‘Noah!’ roept Tess. ‘Help me nou.’ Ze heeft een helm gevonden, waarmee ze water probeert op te vangen.

‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Noah, die geen idee heeft hoe hij kan helpen.

‘Daar liggen twee kapotte beelden achter het muurtje. Ze dragen helmen.’

Noah gaat meteen kijken. Tess heeft gelijk. Hij trekt de overgebleven helm los van de kop en gebruikt hem om net als Tess water op te vangen. Een dunne straal vult de helm in een traag tempo. Bij Tess duurt het bijna een minuut voordat ze voldoende water heeft. En als ze ermee vandoor wil gaan, verliest ze ook nog eens een hoop water. Ze blijft onder een straal water staan die uit het plafond komt.

Terwijl Noah zijn helm staat te vullen, zoekt hij om zich heen naar een andere manier. Het moet sneller, anders redden ze het nooit om zes schalen ermee te vullen voordat de tempel ineenstort.

‘Lara!’ roept Finn. ‘Ik heb hier een scheur in de grond gevonden, waar water door naar boven komt.’

Noah en Tess rennen er ook naartoe. Dit is hun kans om sneller aan water te komen.

‘Perfect.’ Noah bukt om de helm in de scheur te proppen. Het is krap en hij kan maar moeilijk bij het water komen.

Terwijl ze met z'n drieën proberen een manier te vinden om aan meer water te komen, verschijnt Lara weer.

‘Ik heb ontdekt wat de schalen doen als er water in zit,’ zegt ze. ‘Het opent een poort aan de andere kant. En die krijgen we zonder deze puzzel niet open.’

Als ze ziet wat Finn, Noah en Tess doen, pakt ze de helm van Tess over en rent ermee naar een scheur in de muur.

‘Vorm een rij!’ roept ze.

Finn, Noah en Tess stellen zich zo op dat ze de helm snel kunnen doorgeven. Noah gaat bij de dichtstbijzijnde schaal staan. Hij krijgt de volle helm van Finn aangereikt en kiept hem vlug leeg in de schaal. Ook de tweede volle helm gooit hij om. Intussen let hij op de golven op de pilaar. Hij weet niet precies tot hoever het water in de schaal moet, maar hij stopt als hij denkt dat het goed is.

Zo vult hij ook de andere schalen. Tot hij bij de laatste komt en de grond weer begint te beven. De helm vliegt uit zijn handen en het water komt overal terecht, behalve in de schaal. Verderop gebeurt hetzelfde bij de andere helm.

‘Shit!’ roept Finn.

Noah probeert bij de helm te komen, maar de tempel schudt te heftig. Hij kan geen kant op.

‘Onder die pilaar op de grond gaan liggen!’ roept Lara, die van de schuine plaat af springt en als eerste onder de omgeval-
len pilaar gaat liggen. Er is plaats genoeg voor iedereen.

Maar Noah wil niet. Ze zijn zo dicht bij de ontknoping van de puzzel. Er hoeft nog maar een beetje water in de laatste schaal. Dat moet hem lukken.

Hij strekt zijn arm om bij een helm te komen die ongeveer een meter bij hem vandaan ligt. Nog een klein stukje. Zijn middelvinger raakt de helm al bijna.

Doordat alles heftig heen en weer schudt, schuift ook de helm ervandoor.

Noah houdt zich met zijn andere hand aan de pilaar bij de schaal vast en probeert nu wat verder te komen. Hij strekt zijn vingers zo ver dat het pijn begint te doen. Maar nog steeds komt hij niet bij de helm.

Dan laat hij los en schiet naar voren. Hebbes! Met de helm rent hij naar een plek waar water uit het plafond komt. Dat is nu een stuk meer dan daarnet. Het is al bijna een waterval. De helm is in een mum van tijd vol.

‘Noah!’ roept Lara. ‘Kom hierheen, het is te gevaarlijk!’

Noah rent naar de gouden schaal en gooit het water erin. Hij kijkt naar de golven op de pilaar. Er moet nog wat bij. Als hij terug naar de waterval rent, scheurt de vloer voor zijn voeten uit elkaar. Hij glijdt uit en de helm valt uit zijn handen. De scheur groeit in een paar seconden uit tot een diepe afgrond. Er zit blijkbaar nog een hal onder, die nu tevoorschijn komt. Maar die is helemaal volgelopen met water. Het is er pikdonker.

Noah krabbelt achteruit. De vloer onder hem komt steeds hoger. Hij wordt terug naar de afgrond geduwd. Hoe dichterbij hij bij de rand komt, hoe angstiger hij is dat hij straks gaat vallen.

Aan het plafond laten een paar tegels los, die omlaag denderen. Eentje raakt Noah bijna. De helm vliegt uit zijn handen en verdwijnt over de rand. Die is weg. Noah trekt zijn benen op en probeert te stoppen, maar hij blijft doorglijden. Ook het lampje op zijn hoofd laat los en schuift bij hem vandaan.

‘Help!’ roept hij.

Het is te laat. Hij kan niet meer terug. Daar is de rand al. Vlug draait hij zich op zijn buik en houdt zich met zijn handen aan de rand vast. Er schuiven allemaal losse stenen aan hem voorbij. Lang houdt hij dit niet vol.

Onder hem is de verborgen hal van de tempel.

‘Hou vol!’ roept Lara hem toe. Ze is onderweg, maar ze is niet op tijd. Noahs hand schiet los. Hij valt en belandt in het water.

EEN VERWOESTENDE AARDBEVING

Plons.

Het water voelt ijskoud. Noah probeert aan het wateroppervlak te blijven en kijkt omhoog, waar het licht van Lara's lamp verschijnt.

'Noah!' Ze kijkt naar voren en pakt de tegenoverliggende rand van de scheur beet. Probeert ze bij hem te komen?

'Nee, Lara!' roept Noah terug. 'Dat gaat niet.'

Maar Lara geeft niet op. Met haar voeten zet ze zich klem, waarna ze zich recht omlaag laat hangen.

Noah watertrappelt en kijkt intussen om zich heen. Wat is dit voor een hal? Waarom zit deze ruimte hier? Misschien is hier ook iets verborgen. Maar het is te donker om goed te zien. Noah ziet zijn eigen voeten nauwelijks. En het lampje is hij boven ergens kwijtgeraakt.

‘Ja!’ hoort hij Tess roepen. ‘Lara, het is gelukt! De laatste schaal is nu ook gevuld.’

Noah kijkt omhoog. Lara hangt daar nog steeds, maar ze trekt zich weer omhoog aan de rand. Ze is net op tijd, want deze keer trekt er zo’n heftige beving door de tempel, dat er nog meer stukken loslaten. Lara maakt een sprong en daarbij laat ze haar lamp vallen, die in het water terechtkomt.

Noah zwemt er vlug naartoe. Boven hem komen brokstukken los. De stukken vallen met zware plonzen in het water. Sommige vlak langs Noah.

Snakkend naar adem zwemt hij stug verder. Iedere plons laat zijn hart sneller slaan. Straks raakt een steen hem! Hij probeert er niet aan te denken, maar dat is onmogelijk als het water rechts van hem hoog opspat.

Zodra hij de lamp te pakken heeft, zwemt hij naar de muur. Daar zijn nu zulke grote scheuren verschenen, dat er ook water van buiten naar binnen komt.

Wat moet hij doen? Hij klikt de lamp boven op zijn hoofd vast en duikt naar de bodem. Dat is dieper dan hij had gedacht. Deze hal is een stuk groter dan die hierboven.

En dan doemt er iets gigantisch voor hem op. Het is wit, spits en gebogen. Noah hoeft niet lang na te denken over wat dit zou kunnen zijn. Een slagtaand.

En als hij verder omhoogkijkt, ziet hij een enorme olifantenkop. Het grootste deel ligt verborgen in het donker. De

ogen glinsteren in het licht van zijn lamp als hij eraan voorbij zwemt. En dan komt hij bij de bek. Daar zit iets in.

Noah kan zijn geluk bijna niet op. Hij heeft het gevonden! Het is hem gewoon gelukt. Daar is de Parel van de Glorieuzen, stevig geklemd tussen de tanden van de olifant. Hij is bijna net zo groot als een volleybal.

Noah zwemt terug naar boven en haalt weer adem. Hij hoort het geschreeuw van de anderen, maar dat kan hem nu weinig interesseren.

Als hij weer bij de olifantenkop is, pakt hij met twee handen de parel beet. Zodra zijn handen het gladde oppervlak raken, straalt er licht uit de parel. Het is zo fel dat de volledige olifantenkop erdoor verlicht wordt. Het licht verspreidt zich langzaam naar de rest van de hal.

Noah wordt door een windstoot naar achteren geblazen. Hij wil terugzwemmen, maar de parel komt vanzelf los en glijdt sierlijk door het water.

Nu pas ziet Noah dat de vloer van deze hal nóg dieper is dan hij had verwacht. De olifantenkop staat op hoge pilaren en beneden zijn allemaal deuren te zien. Het is duidelijk dat ze via een heel andere weg hiernaartoe hadden moeten komen.

De parel komt recht op Noah af. Hij blijft rustig op zijn plek zwemmen en pakt de parel zodra deze binnen handbereik is. Hij voelt zwaar.

Het terugzwemmen gaat een stuk moeilijker. De parel

trekt hem iedere keer omlaag. Het voelt zelfs alsof hij zwaarder wordt. Ook het licht wordt feller. Al snel kan Noah niets meer zien. Waar het eerder te donker was, is het nu te licht.

Met zijn allerlaatste hap lucht en kracht zwemt hij sneller. Eindelijk bereikt hij het wateroppervlak. Dan ontdekt hij dat de tempel vreselijk verwoest is. Overal zitten scheuren en liggen stukken steen die omlaag zijn gekomen. Er klinkt een hoop gegil.

De anderen. Ze zijn in gevaar!

Noah houdt de parel stevig vast en zoekt een manier om terug naar boven te komen. Er zijn verderop een paar rotsen die hij als opstapje kan gebruiken. Hij trekt zich aan de rand van een rots omhoog en stapt op de volgende rots.

Er vallen nog steeds brokstukken omlaag. Hij moet goed opletten dat hij nergens door geraakt wordt.

‘Noah!’ hoort hij Finn roepen. Hij is dicht in de buurt en trekt Finn over een hoge rand heen.

Noah komt overeind en laat de parel vlug zien.

‘Je hebt hem?’ Finn slaat een hand voor zijn mond. ‘Wat goed!’

Veel tijd om ervan te genieten hebben ze niet, want een ijzige gil van Tess doet hem bijna bevriezen.

‘Ze zit vast onder een pilaar!’ roept Finn. ‘Kom.’

Rennen gaat een stuk moeilijker nu Noah de parel bij zich draagt. Hij kan Finn nauwelijks bijhouden, maar dat geeft

niet. Het belangrijkste is dat hij de parel niet kwijtraakt. Hier hebben ze het voor gedaan.

De benen van Tess liggen klem tussen een pilaar en de vloer. Haar gezicht is lijkkleek. Ze kreunt en Lara probeert haar eronderuit te trekken.

‘Jongens, jullie moeten de pilaar optillen!’ roept Lara. Ze draait zich vlug om en ziet dan de parel. ‘Wauw, Noah.’ Ze glimlacht. ‘Heel goed. En nu helpen, alsjeblieft!’

Noah zoekt iets waar hij de parel op kan leggen, maar doordat alles beeft en trilt, is hij bang dat hij weg zal glijden.

Finn heeft zijn handen al onder de pilaar geplaatst. Hij probeert hem in zijn eentje op te tillen, maar natuurlijk lukt dat niet.

Ten slotte staat Lara op en tilt ze mee. De pilaar komt een stukje omhoog en Tess kan vlug naar achteren kruipen op haar handen.

‘Noah!’ Lara klinkt woedend. ‘Als ik er niet was geweest, had Tess geplet kunnen worden.’

Noah staat er een beetje verloren bij. ‘Ja, sorry, maar ik kon niet zo snel iets vinden om die parel op te leggen.’ Hij weegt het zware glazen voorwerp in zijn handen. ‘Ik wilde hem ook niet verliezen.’

‘Luister goed,’ zegt Lara en ze komt dichterbij. ‘Wat er ook gebeurt, het leven van je vrienden is belangrijker. Dat moet altijd op de eerste plaats staan. Vergeet dat nooit.’

Noah knikt onzeker, terwijl hij overeind probeert te blijven staan. Steeds meer stukken van het plafond komen naar beneden. Hij verplaatst zijn blik naar Finn, die samen met Tess over een stuk pilaar heen klimt.

Lara heeft gelijk, maar wat als de parel terug het water in was gegleden?

‘We gaan, voordat we hier levend worden begraven.’ Lara loopt Noah voorbij.

‘Sorry, Tess,’ zegt Noah tegen zijn vriendin als ze hem naar zich toe trekt.

‘Maakt niet uit. We hebben tenminste voldoende licht nu.’ Ze lacht gelukkig weer.

‘Dat is waar ook,’ zegt Finn. ‘Mag ik hem eens vasthouden?’

Noah geeft hem de parel. Eindelijk is hij verlost van dat zware gewicht. Finns gezicht straalt helemaal. Hij lijkt supergelukkig.

‘En hoe zag het hierbeneden eruit?’ vraagt hij. ‘Je moet me alles vertellen. Wat ontzettend cool dat je dat hebt gedaan.’

Lara staat inmiddels op een hoog blok. ‘Luister, jongens. Ik heb weinig tijd, maar ik wil jullie wel op het hart drukken dat dit niet cool is. Het is ondoordacht en het had je dood kunnen betekenen, Noah. Dus let de volgende keer alsjeblieft beter op en luister naar mijn aanwijzingen.’

‘Sorry, Lara, maar ik heb er wel voor gezorgd dat we de parel hebben. Zonder kunnen we Kivamba niet eens bereiken.

En ik snap heus wel dat ik hierdoor jullie en mezelf in gevaar heb gebracht, maar het is toch goed gegaan?' Hij snapt niet waarom Lara hierover blijft doorgaan. Wil ze hem nu een belangrijke les leren terwijl de tempel om hen heen instort?

Lara zucht en draait zich om. Gelukkig maar, ook al weet Noah dat dit nog een staartje zal krijgen.

Ze banen zich een weg terug naar de plek waar de duikflessen, duikbrillen en zwemvliezen liggen. De tempel houdt het niet meer lang vol. Er vallen nu gigantische brokstukken omlaag, die de pilaren verpletteren. Alles beeft. Noah kan bijna niet blijven staan. Hij begint wild om zich heen te schreeuwen.

In paniek kijkt hij naar Lara. Zij heeft de leiding. Zij kan hen hier veilig uit brengen. Tenminste, dat houdt hij zichzelf voor. Het voelt alsof er een bom op exploderen staat en hij die onder bedwang moet houden.

'Vlug, doe de duikflessen op je rug!' roept Lara, die zo snel is dat Noah de stappen niet goed kan volgen.

Met trillende handen hijst hij de duikfles op zijn rug. Maar het draaien aan de bovenste knop gaat mis. Hij weet niet meer hoe het ging.

'Eerst een klein stukje opendraaien en dan pas verder.' Lara klinkt kalm, ook al weet Noah dat ze dat absoluut niet is.

Ze helpt hem met het mondstuk, waarna ze hetzelfde bij zichzelf doet. Ten slotte neemt ze de parel van Finn over.

Als ze allemaal hun duikbril op en hun zwemvliezen aanhebben, zijn ze klaar om te vertrekken.

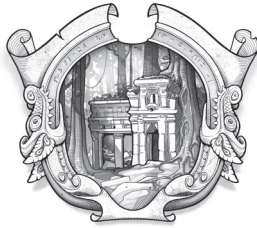
Maar dan hoort Noah achter hem flinke knallen. Hij duikt in elkaar en houdt zijn handen boven zijn hoofd. Wat was dat? Noah draait zijn hoofd en ziet een pilaar recht op hem af komen. Die gaat hem gegarandeerd vermorzelen. Hij kan geen kant meer op en Noahs lichaam weigert mee te werken.

Lara trekt aan zijn voeten, het water in. Ze wijst naar boven.

Noah probeert in beweging te komen, maar het lukt niet meteen. Hij maakt krampachtige bewegingen en probeert de grot in te zwemmen waar ze vandaan kwamen, voordat ze de ruïne in gingen.

Het lijkt bijna alsof iets hem telkens terugtrekt. Een onzichtbare kracht van de tempel die hem daar wil houden. Alsof de gigantische slurf van de stenen olifant is uitgerold en zich om zijn voeten wikkelt. Hij wil de parel terug. De schat mag de tempel niet verlaten.

Dan verschijnt Finn voor hem. Hij strekt zijn hand en Noah pakt die vast. Finn sleurt hem een stuk mee, totdat hij op eigen houtje verder kan zwemmen.

BIJZONDERE BADGES

Als ze weer op de boot zijn geklommen, brengt Lara meteen de Parel van de Glorieuzen in veiligheid. De rest loopt achter haar aan.

‘Wat een avontuur was dat,’ zegt Tess, die met een handdoek haar haren droogt.

Noah is ook blij dat hij niet langer dat vreselijke duikpak draagt. Het zat zo strak dat hij soms dacht dat hij geen lucht meer zou krijgen. Wat een geluk dat ze het hebben overleefd. Zijn hart is nog niet helemaal teruggekeerd naar een normaal ritme, maar dat is ook niet gek, het heeft heel wat te verduren gehad. Ook in zijn hoofd wordt het langzaam rustig. De paniek maakt plaats voor blijdschap.

Lara legt de parel in een diepe schaal, waardoor hij rechtop blijft staan. Ook Adebowale staat erbij en kijkt er vol verwondering naar.

‘Ongelooflijk dat het ons is gelukt,’ zegt Lara. ‘Hiermee

kunnen we het krachtveld van Kivamba verbreken en het eiland betreden.’

‘Maar wordt het daar nog gevaarlijker dan in die tempel?’ vraagt Finn.

‘Veel gevaarlijker. Ik denk dat jullie je daar geen voorstelling van kunnen maken. De tempel was een voorproefje op datgene wat er nu nog komen gaat.’

Logisch, denkt Noah, want het eiland is met allerlei vallen uitgerust om iedereen zo ver mogelijk uit de buurt van de Tempel van de Heilige Olifant te houden.

Als Lara lang genoeg de parel heeft bestudeerd, loopt ze naar haar tas en haalt er iets uit. Ze roept Finn, Tess en Noah naar zich toe.

‘Ik heb iets voor jullie.’ Lara heeft drie badges in haar hand, allemaal dezelfde. ‘Aangezien jullie voortreffelijk onder water konden zwemmen en de tempel hebben betreden, krijgen jullie van mij de eerste badge. Eigenlijk was die voor later bedoeld, maar ik geef hem nu alvast. Hopelijk geeft het jullie de moed om verder te gaan met dit avontuur.’

Als Noah de badge krijgt aangereikt, is hij een ogenblik sprakeloos. Zijn tante heeft er veel tijd in gestoken. De badge lijkt op een klein schildje, dat hij kent uit een videogame die hij vaak speelt. Hoe meer schildjes hij daarin verdient, hoe hoger zijn level.

‘Nu zijn we dus level één-avonturier,’ zegt Tess lachend,

terwijl ze de badge een zoen geeft.

‘Hebben jullie gezien wat erop staat?’ vraagt Lara. ‘Ik heb ze allemaal een naam gegeven.’

‘*De gevreesde waterrat,*’ leest Finn hardop voor.

Noah zag de tekst eerst niet, maar nu ziet hij de minuscule zin in een smal vaandel aan de bovenkant gegraveerd. Eronder is een rat te zien die watertrappelt. Tenminste, daar lijkt het op.

‘Bedankt,’ zegt hij trots. Door de badge voelt het alsof ze echt iets hebben gepresteerd.

‘Dan is het nu tijd om wat energie te tanken, voordat we het eiland bereiken. Daar wil ik een slaapplek voor de nacht vinden.’

‘O-o-op het eiland?’ stottert Finn.

‘Ja, natuurlijk, waar wilde je anders slapen? We gaan voorlopig niet terug naar het hotel.’

‘Dat heeft ze ook gezegd, sukkel,’ zegt Tess. ‘Avonturiers overnachten in de wildernis.’

Adebowale haalt wat broodjes uit een kleine koelkast en deelt die aan iedereen uit. Noah heeft zoveel honger dat het broodje binnen een paar happen op is.

Ze zitten aan de zijkant van de boot en kijken naar de hoge golven van de oceaan die voorbijtrekken. Noah dwaalt steeds verder af. Terwijl hij een tweede broodje eet, stelt hij zich voor dat er in de verte een eiland opdoemt.

Kivamba. Een uitgestrekte jungle neemt het grootste deel van het eiland in beslag. Wat voor gevaren zouden er allemaal te wachten staan? En zou de tempel werkelijk nog bestaan?

Tess stoot hem aan en sleurt hem uit zijn dagdroom. 'Ben je ook zo benieuwd?'

'Nou en of,' zegt Noah. 'Na die tempel onder water kan ik niet wachten.'

'Ik ook niet. Hoe jaloers denk je dat onze klasgenoten zullen zijn als ze dit allemaal horen?'

Daar had Noah helemaal nog niet aan gedacht. Terwijl anderen gewoon op vakantie gaan en misschien de hele dag lui op het strand liggen, bezoeken zij een mysterieus eiland dat niet eens op een wereldbol te zien is. Misschien zal niemand hem geloven.

Tess is alweer met haar telefoon bezig. Natuurlijk moet ze haar vriendin overal van op de hoogte houden. Ze maakt wel duizend selfies en geen enkele is goed genoeg.

'Shit.' Ze drukt als een bezetene op het scherm. 'Kom op!'

Noah probeert te ontdekken wat er aan de hand is. 'Wat is er?'

Er ontsnapt een gefrustreerde zucht uit Tess' mond. 'Geen bereik.'

Daar moet Noah om lachen. 'Logisch, je bent hier ver uit de buurt van de bewoonde wereld.'

Na het eten maakt Lara een foto van de hele groep.

‘Die is voor jullie ouders,’ zegt ze. ‘Dan kunnen we later zeggen dat we het reuze naar onze zin hebben gehad en dat we leuke uitstapjes hebben gemaakt.’

Noah en Finn moeten lachen. Uitslapjes. Wel bijzonder gevaarlijke uitstapjes.

De boot vaart nu al een tijdje recht vooruit. De zon klimt naar haar hoogste punt en Noah is bang dat ze misschien niet op tijd het eiland bereiken.

‘Al iets kunnen vinden?’ vraagt Tess aan Lara.

Ze staan aan de voorkant van de boot. Adebowale staat achter het stuur en heeft zijn blik strak op het water gericht.

Noah wordt er moe van. Alleen maar water. Er is zelfs geen klein eiland meer te zien. Hoe moeten ze hier ergens Kivamba vinden? Het voelt net alsof ze in een gigantische woestijn naar een oase zoeken. Onvindbaar.

‘Helaas,’ zegt Lara. ‘Kivamba houdt zich goed verscholen.’ Ze heeft een telefoon vast, waarmee ze de coördinaten van Kivamba in de gaten houdt. Via Google Maps heeft ze een groot deel offline opgeslagen. ‘Ik vermoed dat het eiland verplaatst is. In ieder geval geeft de landkaart niet de juiste locatie aan.’

‘Echt?’ vraagt Noah geschrokken. ‘Maar dan vinden we het eiland nooit. Het is onzichtbaar en misschien zijn we er al aan voorbijgevaren.’

Lara haalt haar schouders op. ‘Dat zou zomaar kunnen.’

Ook Finn komt erbij staan. ‘Misschien moeten jullie eens de parel beter in de gaten houden.’

Iedereen draait zich om.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Noah.

‘Nou, zoals ik het zeg. Die parel reageert toch op Kivamba, of niet soms?’

Lara’s ogen worden groot. ‘Jij weet iets, of niet soms?’

Finn begint te lachen. ‘Jullie zijn zo dom. Ongelooflijk!’

Iedereen gaat meteen kijken. De parel staat nog steeds in de schaal. Hij pulseert, als een defecte lamp die bijna op is.

‘Dat kan alleen maar betekenen dat we in de buurt zijn.’ Lara tikt op de schouder van Adebowale en praat met hem in het Frans.

‘Waarom zei je dat niet eerder?’ vraagt Noah aan Finn.

‘Omdat jullie te druk bezig waren.’ Finn schudt lachend zijn hoofd. ‘Nee, ik zag het ook pas net. Ik wilde kijken hoe Adebowale de boot bestuurde.’

‘Hij is zo mooi.’ Tess legt haar hand op de parel. Onmiddellijk worden haar ogen glazig. Ze lijkt in trance.

‘Tess?’ Noah schudt haar voorzichtig door elkaar. ‘Hé, wat is er met jou aan de hand?’

Tess reageert niet op hem. Haar mond gaat open en dicht, maar er komt geen geluid uit. Het is alsof ze naar adem snakt. Haar borstkast gaat snel op en neer en haar ogen draaien alle kanten op.

Noah bijt op zijn lip. Dit is niet goed...

DE KRACHT VAN DE PAREL

‘Shit,’ zegt Finn, die net als Noah Tess zacht door elkaar ram-melt. ‘Hé Tess, kom terug!’ Hij richt zich tot Noah. ‘Het komt door die parel.’ Zijn stem schiet de hoogte in. ‘Waarom moest ze hem aanraken?’

Noah haalt Lara erbij. ‘Vlug, Lara, we hebben een probleem!’

Lara slaat verschrikt een hand voor haar mond. ‘O nee, wat heeft ze gedaan?’ Dan begint ze ineens te lachen. ‘Gekke Tess. Ze houdt ons natuurlijk weer voor de gek!’

Er begint iets te dagen bij Noah. Het zal toch niet...

Finn slaat tegen Tess’ arm. ‘Ja, stop nu maar. Altijd weer die grapjes van je.’

Tess doet het behoorlijk overtuigend, net zoals ze in de kelder van Chateau Ravenhorst deed. Toch wil ze niet stoppen, zelfs niet als Lara haar door elkaar schudt.

‘Tess, het is goed geweest!’ roept ze.

Noah heeft zijn bedenkingen. Wat als...

Er verschijnen rimpels op Lara's voorhoofd. 'Ik geloof niet dat het een grapje is. Wat heeft ze precies gedaan?'

'Alleen de parel aangeraakt,' zegt Finn.

Lara trekt aan Tess' hand, maar die wil niet loskomen van de parel. 'De parel is dus geactiveerd.' Ze blijft maar aan haar hand trekken en kijkt zoekend om zich heen.

'Shit...' Finns ogen worden groot. 'Straks zijn we haar nog kwijt.'

Daar is Noah ook bang voor. Hij doet zijn best om Tess te bevrijden van de bol, maar hoe harder ze trekken, hoe meer Tess lijkt te verdwijnen in haar trance. Ze kijkt maar naar één punt, terwijl haar ogen langzaam wit beginnen te worden.

'Tess!' roept Lara. 'Tess, blijf bij ons!'

Noah trilt steeds heviger. Straks gaat Tess dood. Die parel moet zo snel mogelijk los van haar hand!

'Doek!' roept Lara ineens.

Noah gaat er meteen vandoor en zoekt beneden iets waarmee hij de parel kan afdekken. Hopelijk komt het goed met Tess. Wat als ze niet meer de oude wordt en voor altijd van die vreemde dingen blijft zeggen?

Hij schudt de vreselijke gedachte uit zijn hoofd, pakt een handdoek van de haak en rent terug naar boven. Daar komt hij tot de ontdekking dat Tess' hand is losgekomen en ze weer praat. Alleen geen Nederlands. Ze spreekt een vreemde taal, met een hoop klikgeluiden.

Adebowale lijkt erop te reageren.

‘Dit is de taal van de Kivambastam,’ zegt Lara verbaasd. Ze zet Tess op een stoel.

‘Is dat door de aanraking gebeurd?’ vraagt Finn.

Noah gooit de handdoek over de parel en gaat bij Tess staan. Haar ogen zijn nog steeds glazig. Maar er ligt ook een waas overheen. Het maakt het er niet beter op.

‘Kivamba moet verborgen blijven,’ vertaalt Lara. Adebowale vertelt wat Tess allemaal brabbelt. ‘De tempel mag niet geopend worden. Pas op voor de vloek.’

‘Welke vloek?’ vraagt Finn.

Lara kijkt hem aan. ‘Ik weet het zelf ook niet. Hopelijk komen we er snel achter. Waarschijnlijk is hij nog steeds aanwezig bij de tempel.’

‘Dus we gaan niet meer?’ vraagt Noah.

‘Natuurlijk gaan we naar Kivamba, maar niet naar de tempel.’ Lara vraagt iets in het Frans aan Adebowale en rent er dan vandoor. Ze komt binnen een paar seconden terug met een kan vol water. Dit gooit ze over Tess heen.

Tess begint te hoesten en schudt haar hoofd. ‘Wat?’ Ze kijkt om zich heen. ‘Zijn we al op Kivamba? Al die bomen staan in de weg. En kunnen jullie dat masker van mijn gezicht halen!’

Noah wil opgelucht ademhalen, maar niet zolang Tess zo vreemd praat.

‘We zijn niet op Kivamba,’ zegt hij. ‘We zijn nog steeds op de boot. Hou vol, Tess, je bent zo weer de oude.’ Hij kijkt zijn tante aan en fluistert: ‘Komt het echt goed met haar? Over welk masker heeft ze het?’

‘Ik begin te begrijpen wat er aan de hand is,’ zegt Lara bezorgd en ze keert zich weer tot Adebowale.

‘Aha,’ zegt ze als ze haar antwoord heeft. ‘Hier was ik al bang voor.’

‘Wat?’ vraagt Noah. ‘Waar was je bang voor?’

‘Het masker dat ze in de kelder van het chateau heeft opgezet was niet zonder bijwerkingen. Het heeft een betovering over haar uitgesproken.’

Noah begrijpt het niet helemaal. ‘Door zo’n stom masker op te zetten?’

‘Jongens, ik zie jullie niet.’ Tess komt overeind en ademt zwaar. ‘Ik zie alleen maar bomen.’ Er rollen tranen over haar wangen. ‘Waarom gaan die vogels zo tekeer?’

‘Hoe kunnen we haar helpen?’ vraagt Finn.

‘Ik weet niet hoe krachtig de betovering van het masker is. Ik had jullie niet voor niets gewaarschuwd.’

Tess buigt haar hoofd en kijkt naar het plafond. ‘Ik zie het krachtveld. De Aura van Kivamba. Hij breekt.’

Lara trekt de handdoek van de parel af. Noah begrijpt er niets van. Ze pakt de parel met de handdoek beet en loopt ermee naar buiten.

‘Tante, wat doe je nou?’ vraagt Noah, die achter haar aan loopt. Wat gebeurt er met Tess? Het ziet er niet al te best voor haar uit, ze lijkt totaal in de war. Waarom was ze ook zo stom geweest dat masker voor haar gezicht te houden?

‘We zijn in de buurt,’ zegt Lara en ze houdt de parel in de lucht. ‘Kivamba, laat je zien!’ Ze schreeuwt en herhaalt een paar keer de naam van het eiland.

‘Jongens, Tess doet weer raar!’ roept Finn. ‘Ze zegt dat we moeten stoppen.’

Maar Lara is absoluut niet van plan te stoppen. Ze schreeuwt steeds harder, terwijl ze de parel zo hoog houdt als ze kan. Blijkbaar komt ze niet hoog genoeg, want ze staat zelfs op haar tenen.

Noah ziet plotseling donkere wolken over hen heen trekken. Dat kan geen toeval zijn. Ook het water wordt onrustig. Golven groeien, het water kleurt bruin.

En dan ziet hij iets voor hem in de verte opdoemen. Het lijken net sterretjes, die heel even stralen en dan weer vervaagen. Het zijn er miljoenen.

‘Daar is het eiland!’ roept Noah als hij bomen ziet.

‘De boot moet dichterbij het eiland toe,’ zegt Lara. Ze vertaalt het voor Adebowale.

Die gaat meteen achter het stuur staan.

Finn komt met Tess naar buiten gelopen.

‘Ze heeft pijn,’ zegt Finn. ‘Overal.’

‘Dat komt door de kracht van het eiland,’ zegt Lara.

‘Maar moeten we dan niet stoppen?’ vraagt Noah.

‘Niet nu we zo dichtbij zijn.’

Noah twijfelt. Zijn tante heeft natuurlijk ervaring met dit soort avonturen, maar hij wil niet dat zijn vriendin hiervoor moet lijden. Vooral niet omdat juist Lara zei dat ze vrienden nooit in de steek moesten laten.

En dus trekt hij aan de arm van Lara en pakt de parel uit haar handen.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Tess heeft pijn. Jij hebt gezegd dat vrienden altijd voor gaan. Dan heeft het eiland pech gehad.’

Lara kijkt hem aan. Ze laat haar schouders zakken. ‘Je hebt gelijk, Noah, maar we krijgen geen tweede kans. Laat mij alsjeblieft die parel gebruiken en daarna zorgen we dat Tess weer de oude wordt. Dat beloof ik je.’

Adebowale komt naar buiten en zegt iets tegen Lara.

‘Wat?’ vraagt Noah. ‘Wat zegt hij?’

Lara wijst naar de lucht. Daar is een gigantische wervelstorm verschenen.

‘Het is al in werking gezet,’ zegt ze.

Noah voelt het. De parel wordt uit zijn handen getrokken en zweeft door de lucht. Hij is op weg naar de wervelstorm.

‘Nee, de parel! Moeten we die niet terughalen?’ vraagt Finn in paniek. Hij klimt op de reling, maar Lara trekt hem terug.

‘Die hebben we niet meer nodig,’ zegt ze. ‘Vanaf nu hoef je alleen nog maar te kijken.’

De enige die niets van dit alles meekrijgt is Tess. Ze brabbelt nog steeds maar wat en strekt haar handen om te voelen waar ze naartoe moet.

‘Shit, jongens! Help me!’ Ze snikt. ‘Ik zie alleen maar jungle.’ Ineens blijft ze staan. ‘Daar is iets.’ Met haar handen lijkt ze struiken aan de kant te duwen.

Noah vreest voor Tess’ leven. Dit is echt linke boel. Ze ziet haar eigen omgeving niet meer. Ze ziet helemaal niets. Kon hij maar iets voor haar doen...

‘Daar is de tempel!’ schreeuwt ze uit. ‘Ik heb hem gevonden!’

EEN MAGISCHE WERVELSTORM

Tess' gezicht verandert. Ze knippert met haar ogen en kijkt verbaasd om zich heen.

'O.' Ze laat haar schouders hangen. 'Ik ben weer terug op de boot.'

'Je was hier al die tijd al,' zegt Noah. 'Fijn dat je ons weer kunt zien.' Hij vliegt haar om de nek en haalt opgelucht adem. Ze is terug. Wat was hij bang dat ze voorgoed in trance zou blijven.

Als Lara het ook meekrijgt, loopt ze naar Tess toe. 'Ik hoop dat je de volgende keer mijn waarschuwingen serieus neemt. Dit komt doordat jij per se dat masker in het chateau voor je gezicht moest houden. Hoe voel je je?'

Tess wrijft over haar hoofd. 'Prima. Alleen jammer dat ik de tempel niet meer kan zien.'

'Dat kunnen we allemaal snel genoeg,' zegt Finn. Hij staat helemaal voorovergebogen bij de reling.

Noah hapt naar adem. Hij kan niet geloven wat hij ziet. De wervelstorm is gegroeid. Wolken slingeren er wild omheen. Sommige verdwijnen zelfs in de storm. De miljoenen lichtgevende deeltjes dansen heen en weer. Ook zij worden door de wervelstorm aangetrokken.

En dan gebeurt er iets magisch. Tussen alle deeltjes ontstaan elektrische vonkjes. Draadjes die ieder deel aan elkaar verbinden.

De Parel van de Glorieuzen is door de wervelstorm opgenomen en raast soms als een gloeiende bol voorbij. Dan wordt hij naar boven getransporteerd. Zodra de parel het hoogste punt bereikt, schieten alle lichtdeeltjes een andere kant uit. Ze razen over het water en trekken de golven nog hoger.

De boot schommelt behoorlijk. Noah houdt zich net als de anderen stevig aan de reling vast. Hij wil niets van dit spektakel missen.

Een paar lichtdeeltjes vliegen ook over de boot. Noah heeft maar een seconde nodig om te zien wat het is: minuscule beestjes. Net vuurvliegjes, maar dan nog kleiner.

De storm vervaagt. De parel plonst in het water en veroorzaakt een hoge vloedgolf. Als deze is gedaald, ligt er plotseling een eiland in de zee.

‘Kivamba.’ Noah kan het niet geloven. Het is er echt. En het is groot. Overal staan hoge bomen die hard heen en weer zwaaien. Er raast een storm over het eiland.

‘Het krachtveld is gebroken.’ Lara haalt haar handen van de reling en loopt de stuurhut in.

‘En dat heb ik allemaal veroorzaakt?’ vraagt Tess ongelovig.

Noah klopt haar op de schouder. ‘Ik denk het wel. Geef jezelf dus ook maar een schouderklopje.’

Dan komt Lara weer terug. Ze richt zich tot Tess.

‘Deze keer heb je geluk gehad,’ zegt ze op een strenge toon. ‘Maar wees de volgende keer alsjeblieft iets voorzichtiger. Wie weet wat er allemaal had kunnen gebeuren. Onderschat de kracht van Afrikaanse maskers niet, je hebt nu gemerkt waar-
toe ze in staat zijn.’

Tess knikt onzeker. Haar gezicht is bleek en haar handen trillen nog na. Logisch, want bij haar zit de schrik er natuurlijk goed in. Maar zoals Noah van Tess gewend is, schudt ze haar angsten van zich af. Ze houdt een hand boven haar ogen, alsof ze een soldaat is.

‘Yes, *m’am!*’ zegt ze triomfantelijk.

Noah trekt meteen haar hand omlaag. ‘Niet doen. Wil je soms ruzie met haar?’

Lara’s blik wordt al minder serieus. Blijkbaar kan ze er niet tegen om streng op te treden.

‘En nu?’ vraagt Finn.

‘Op naar Kivamba natuurlijk!’ Lara geeft Adebowale het teken dat ze verder kunnen varen.

Noah kan zijn blik maar niet van het eiland afhouden.

Hoe dichterbij ze komen, hoe groter het wordt. Nog even en dan zet hij eindelijk voet aan land.

Ze hebben de grootste moeite om de boot stil te krijgen. De storm die over het eiland raast duwt hen steeds terug.

‘We zijn niet welkom,’ zegt Lara. Ze fronsst haar wenkbrauwen diep.

‘Moeilijkheden?’ vraagt Noah.

‘Nou en of. Oeroude krachten op dat eiland doen er alles aan om ons zo ver mogelijk bij de tempel vandaan te houden. We gaan zwemmen. Pak jullie rugzakken, die kunnen wel tegen water.’

Tess heeft haar rugzak al om. Ze staat bij de ladder waarmee ze de boot kan verlaten.

‘Jij bent snel,’ zegt Noah.

‘Ik had al zo’n vermoeden dat we zouden gaan zwemmen.’

Als Noah zijn rugzak heeft gepakt, ziet hij dat Finn op een bankje in de buurt van Adebowale zit. ‘Kom je ook?’

Finn kijkt geschrokken op. ‘Gaan we al? En de boot dan?’

Noah gaat naast hem op het bankje zitten. ‘We gaan zwemmen. We kunnen met de boot niet dichterbij komen.’

‘O.’ Finn klinkt afwezig.

‘Is er iets?’

‘Nou ja, er is niet echt iets. Alleen dat eiland... de gevaren en zo.’

Noah zou het niet beter kunnen verwoorden. Hij voelt hetzelfde. Het zijn net grijze wolken die constant boven zijn hoofd hangen. Maar ze kunnen niet meer terug. Dit is het moment waar ze op hebben gewacht.

‘Ja, daar moet ik zelf ook alsmaar aan denken.’ Hij klopt Finn op de schouder. ‘De hele tijd twijfel ik over alles. Vooral over de gevaren op dat eiland.’

‘Waarom doe je het dan?’

Noah denkt even na. Het komt eigenlijk maar door één persoon. ‘Omdat we de meest ervaren avonturierster bij ons hebben.’

Niet dat Lara ervoor kan zorgen dat alles goed blijft gaan. Ze hoeven maar één verkeerde stap te zetten en het is gedaan met ze. Maar dat is voor nu niet belangrijk.

Kivamba moet ontdekt worden.

EEN NACHT IN DE WILDERNIS

Het water is minder warm dan Noah had verwacht. Door de zware rugzak gaat het zwemmen moeizaam. Hij probeert Tess bij te houden, die er zo te zien minder moeite mee heeft. Ze zwemt heel kalm naast Lara en praat zelfs met haar.

Daar heeft Noah niet genoeg adem voor. Hij is al blij dat hij zijn hoofd boven water kan houden.

Achter hen roept Adebowale iets in het Frans. Hij gaat met de boot naar huis, maar komt morgen weer terug.

‘De storm neemt af,’ schreeuwt Lara. ‘Adebowale ziet lichtere wolken boven het eiland verschijnen.’

Noah ziet het ook als de kust dichterbij komt, maar toch heeft hij het gevoel dat ze nog uren moeten zwemmen. Hoe harder hij zwemt, hoe verder het lijkt.

Dan voelt Noah eindelijk zand onder zijn voeten. Hij kan weer gaan staan.

Lara en Tess staan al bij de struiken verderop, voorbij het witte zand.

‘Ik voel mijn armen niet meer,’ zegt Noah als hij samen met Finn bij hen is.

‘Het was iets verder dan waar ik op had gerekend,’ moet Lara toegeven. ‘En eerlijk gezegd had ik gedacht dat het eiland nog wat meer haar best zou doen om ons hiervandaan te houden.’

‘Gelukkig gebeurde dat niet,’ zegt Tess.

‘Wat gaan we nu eigenlijk doen?’ vraagt Finn.

Noah heeft het warm. Het voelt hier benauwd, net zoals na een flinke regenbui op een zomerse dag. Geen wonder, want de zon staat op haar hoogste punt.

Hij luistert naar de geluiden van de jungle, die vlak voor hem begint. Het is net een dichte muur van bomen, struiken en planten. De toegangspoort naar Kivamba!

Boven zijn hoofd krult een aap zijn zwart-wit gestreepte staart om een tak. Zijn nieuwsgierige donkerrode ogen kijken hem aan, alsof hij wil zeggen: ‘Wat doen jullie hier, indringers?’

Noah staat er nu pas bij stil dat het leven hier is doorgedaan nadat het eiland van de aardbodem verdween. De natuur trok zich niks aan van de legende.

Een flink stuk lager zit een leguaanachtige lichtbruine salamander op de tak van een struik, die zich heel traag met

zijn poten vooruit trekt. Hij verdwijnt achter een groot donkergroen blad. Dat soort bladeren ziet Noah overal om zich heen. Maar er zijn ook hele smalle, sierlijke bladeren, dichterbij de grond, met spitse uiteindes.

Lara wijst dwars door de struiken en de bomen heen. 'We gaan die kant op, een slaapplek zoeken.' Ze haalt een groot mes uit haar rugzak en snijdt daarmee dwars door de gigantische bladeren. Op die manier baant ze zich een weg door de jungle. De kinderen blijven vlak achter haar.

'Voelen jullie dat ook?' vraagt Finn, die achteraan loopt.

Noah blijft even staan. 'Nee, wat dan?'

'Het is de jungle,' zegt Lara. 'Kivamba probeert ons nog steeds weg te sturen. Wat er ook gebeurt, besteed er geen aandacht aan.'

Als Noah die woorden hoort, voelt hij kriebels langs zijn rug lopen. Dat was hij helemaal vergeten. Er is iets in deze jungle aanwezig waardoor mensen op de vlucht sloegen. Wat als ze dat ook tegenkomen?

Ze lopen in een rechte lijn naar een kleine open plek. Lara snijdt een paar bladeren weg en legt deze op de grond.

'Willen jullie misschien meehelpen?' vraagt ze. 'Jullie hebben allemaal een mes in je rugzak.'

Noah zet meteen zijn tas op de grond en haalt er het kapmes uit dat zijn tante bedoelt. Het is iets kleiner, maar daarom niet minder gevaarlijk.

Hij volgt Lara's voorbeeld en kapt de bladeren die in de weg zitten. Ze creëren een plek die groot genoeg is om van nacht te kunnen liggen.

‘Wat gaan we met al die bladeren doen?’ vraagt Tess.

Zodra de nacht is gevallen en er een akelige stilte op het eiland heerst, legt Noah het laatste grote blad op zijn zelfgemaakte hut. Met vier stevige takken heeft hij een tipi gevormd. Touw houdt alles bij elkaar, ook de kleinere takken die het geraamte van de hut vormen. De bladeren bedekken alles.

‘Goed gedaan, jongens,’ zegt Lara, die in het midden van de hutten takjes op de grond heeft gelegd. ‘Kom snel hierheen, dan leer ik jullie hoe je een kampvuur moet maken.’

Noah gaat zitten. Hij weet niet of hij nog de concentratie heeft goed op te letten.

‘Om te beginnen is het belangrijk dat je droog hout hebt.’ Lara legt een grote bundel takken op de grond. Ze gooit er wat verdord gras op en wrijft daarna twee flinke stenen tegen elkaar aan. ‘Dit zijn vuurstenen,’ legt Lara uit. ‘Jullie hebben er ook twee in jullie rugzakken zitten. Hiermee kunnen we...’ Er ontstaat al meteen een kleine vlam. ‘Oei, dat ging snel.’ Ze kijkt op. ‘Vlug, pak een groot blad en wapper ermee. Het vuur moet groeien.’

Tess is de enige die opstaat. Met een blad dat bij haar hut ligt doet ze wat Lara vroeg.

‘Ja, meer!’ roept Lara.

Ze gaan door tot het een echt kampvuur is geworden. Noah en Finn halen wat grote takken en gooien die erop.

‘Perfect,’ zegt Lara ten slotte en ze haalt twee blikken soep uit haar tas. Het is niet veel, maar voor nu stilt dat de grootste honger.

‘Dus dit eet je als je in de jungle bent?’ vraagt Finn.

‘Onder andere,’ zegt Lara. ‘Soms heb je helemaal niets bij je. Dan leef je van de dingen die er op dat moment zijn.’

‘Zoals?’ vraagt Noah. Hij heeft niet echt een idee wat je anders zou kunnen eten. Er zijn niet altijd bessen in de buurt.

‘Kleine insecten, bijvoorbeeld. Denk aan mieren, larven en kevers.’

Tess spuugt meteen de soep uit. ‘Wat? Je gaat toch geen insecten eten. Gadverdamme!’

‘Natuurlijk wel. Die zijn juist hartstikke gezond. En bovendien zijn ze voedzaam.’

Ze eten in stilte verder. Noah heeft genoeg gehoord. Soms twijfelt hij of hij net zoals Lara zou kunnen worden. Overleven in de wildernis is niet makkelijk...

Midden in de nacht schrikt Noah wakker. Hij weet even niet meer waar hij is. Maar zodra hij de kwakende kikkers, krekels en de roep van een uil hoort, herinnert hij zich weer dat ze in de jungle zijn. Op Kivamba.

Hij staart een tijdje naar de bladeren boven zijn hoofd die het dak van de hut vormen. Het is onvoorstelbaar dat hij hier werkelijk is, op een eiland dat niet eens op de kaart staat. Hoe langer hij daarover nadenkt, hoe vreemder hij het vindt. Hoeveel van dit soort plekken zouden er nog op aarde kunnen zijn? En wat kunnen ze daar allemaal aantreffen?

Hij draait zich op zijn andere zij. Buiten duiken er stemmen op. Noah spitst zijn oren. Het zijn mannenstemmen.

Of verbeeldt hij zich dit maar? Er is toch niemand anders op het eiland?

De stemmen verdwijnen net zo snel als ze zijn verschenen. Het zit Noah niet helemaal lekker. Wat als er echt iemand op het eiland is? Of is... is dat soms de vloek van Kivamba?

Hij rilt. Hopelijk niet. Want als het dichter bij de hutten komt, worden ze misschien ontdekt en dan...

Oké, genoeg gefantaseerd. Hij moet actie ondernemen.

Noah kruipt uit zijn hut en gaat naar Lara. Hij moet haar vertellen wat hij heeft gehoord.

LASTIGE KNOPEN

Lara's hut is leeg. Zijn tante is er dus op uit getrokken.

‘Lara!’ fluisterschreeuwt Noah.

Er klinkt geritsel tussen de struiken en Lara steekt haar hoofd ertussendoor.

‘Wat? Waarom lig je niet te slapen?’

‘Ik hoorde stemmen... van mannen.’

Lara springt uit de struiken en legt een vinger op Noahs mond.

‘Niet zo hard,’ fluistert ze. ‘Ik heb ze ook gehoord en daarom ben ik gaan kijken. Het zijn Riff Wilson en zijn mannen. Ze hebben Kivamba gevonden, waarschijnlijk vlak nadat wij de parel hebben gebruikt. Het krachtveld was zeker nog een tijdje inactief.’

Noah voelt zijn hart sneller kloppen. Riff is hier? De man met het pistool op het plein? Dat kan niet veel goeds betekenen.

‘Voorlopig zijn we veilig,’ stelt Lara hem gerust. ‘Hij gaat een andere kant op. Ik ga er niet van uit dat hij ons probeert te vinden.’

‘Wat probeert hij dan wel te vinden?’

‘De tempel natuurlijk.’

Noah houdt zijn hoofd omlaag en breekt een takje door-midden met zijn voet. Hij hoopt maar dat ze Riff niet tegen zullen komen. Hij is sterk. Als hij een doel heeft, zal hij daar ook voor gaan.

‘Hé, geef de moed niet op, Noah. Ik heb het al vaker tegen hem opgenomen. Zo gemakkelijk komt hij hier niet vanaf.’

‘Maar hij heeft meer dan tien mannen voor zich werken. Wat kunnen wij doen?’

‘Laat dat maar aan mij over.’

Dat zal wel moeten, want iemand anders hebben ze hier niet in de jungle.

‘We maken morgen een plan,’ zegt Lara ten slotte. ‘En nu weer terug naar bed, je hebt je slaap hard nodig.’

Noah knikt. Ook al weet hij niet zeker of hij wel in slaap kan vallen. Er spookt te veel door zijn hoofd.

‘En denk erom: laat nooit sporen achter,’ zegt Lara als ze de volgende ochtend de bladeren tussen de struiken verbergen. ‘Ook al is de kans klein dat hier mensen komen, we moeten ze geen broodkruimels geven.’

‘Broodkruimels?’ vraagt Tess verbaasd.

‘Een spoor om ons te volgen.’

‘Je bedoelt Riff,’ zegt Noah. ‘Hij is in de buurt, dus hij kan ons makkelijk ontdekken.’

‘Hij is niet meer in de buurt, Noah. Riff en zijn mannen zijn al kilometers verder. Ze ontdekken ons echt niet, geloof me.’

Zo makkelijk is Noah niet overtuigd. Riff heeft heus wel in de gaten dat Lara hier is. Zij heeft immers het eiland zichtbaar gemaakt. Zonder de hulp van de parel was Kivamba nog steeds verborgen gebleven.

Zodra ze al hun spullen weer hebben ingepakt, lopen ze verder de jungle in. Maar ze gaan niet ver.

Lara stopt ineens. ‘Helemaal vergeten.’ Ze graait in haar tas. ‘Jullie krijgen van mij de tweede badge.’

‘Welke dan?’ vraagt Finn nieuwsgierig.

Lara deelt de badge aan iedereen uit. Er is een kampvuur op te zien, met twee stenen erboven.

‘*De vurige vlam,*’ leest Noah hardop voor. ‘Die had je ons al eerder moeten geven, Lara.’

‘Ja, ik heb er niet meer aan gedacht,’ zegt Lara. ‘De volgende badge volgt al snel.’

‘Nog eentje?’ vraagt Tess. ‘Welke dan?’

‘Geduld, Tess.’ Lara haalt een lang stuk touw uit haar tas. Dit legt ze op de grond en rolt het helemaal uit. Het is dik en

rafelig. ‘Soms is het belangrijk om stevige knopen te maken.’ Lara doet voor hoe je een knoop in het touw legt. ‘Kijk, dit is een achtknoop. Gemakkelijk los te maken en handig als je met katrollen werkt.’

‘Katrollen?’ vraagt Finn verwonderd. ‘Waar moeten we die vinden?’

‘In een tempel natuurlijk,’ zegt Noah. ‘Katrollen werden vroeger gebruikt om houten planken als een soort lift op te takelen. Of bij standbeelden.’

‘Juist.’ Lara haalt de knoop er weer uit en laat iedereen om de beurt oefenen.

Het is geen moeilijke knoop, dus Noah heeft hem zo onder de knie.

‘De volgende knoop die ik jullie laat zien is handig om naar iets in de verte te gooien. Je doet er bijvoorbeeld een steentje tussen, zodat hij zwaarder wordt.’ Lara wikkelt het uiteinde van het lange touw drie keer om twee vingers. Het ziet er iets moeilijker uit en Noah volgt iedere stap. Uiteindelijk trekt Lara het touw goed aan, waardoor er een soort bolletje is ontstaan.

‘Dit is een apevuistje,’ zegt Lara en ze haalt alles weer uit elkaar.

Als Noah probeert het apevuistje na te maken, ligt hij bijna in de knoop met zichzelf. Het lukt gewoon niet. Wat hij ook probeert, het ziet er niet zo uit als bij zijn tante.

‘Geeft niet,’ zegt Lara ten slotte. ‘Het komt wel.’

Tess lukt het natuurlijk wel. Al bij de eerste poging heeft ze een perfect apevuistje gefabriceerd. Ook Finn lukt het, maar wel pas bij de vierde poging.

Uit pure wanhoop probeert Noah het daarna ook nog eens. Tess wil hem helpen, maar dat weigert hij.

‘Ik moet het zelf kunnen,’ zegt hij en terwijl hij bijna boos wordt, lukt het hem uiteindelijk ook nog.

‘Ha!’ Hij laat de knoop aan Lara zien, die met haar telefoon bezig is.

‘Heel goed.’

Lara laat nog een paar andere knopen zien en ook die oefenen ze. Noah heeft geen idee waarom ze die nodig zouden hebben voor hun avontuur, maar volgens Lara zijn ze onmisbaar.

‘Ik denk dat jullie nu de derde badge verdiend hebben.’ Lara haalt weer drie badges uit haar zakje en deelt ze uit.

‘*De perfecte knoop*,’ leest Finn voor, die de badge als eerste op zijn shirt naast de andere twee prikt. ‘Thanks.’

Lara glimlacht. ‘Graag gedaan. En nu snel verder.’

Ze bergt het touw weer op in haar tas en dan lopen ze met z’n allen verder. Nog dieper de jungle in. Noah is zijn richtingsgevoel kwijtgeraakt en heeft geen idee hoe ver ze al op het eiland zijn gelopen.

De struiken en planten beginnen op zijn zenuwen te wer-

ken. Het zijn er zoveel. Ze zijn groter dan in Nederland. Vooral de bladeren. Die zijn bijna net zo groot als Noah en hebben scherpe randen. Soms snijden ze zelfs in zijn armen en benen. De geur van de rotte bladeren op de grond dringt zijn neus binnen. Af en toe vermengt die lucht zich met die van nat hout. Het is net alsof de rest van de jungle er niet tegen opgewassen is om de mooie groene kleuren om te zetten in een lekkere geur. Het ruikt overal zo nat.

Steeds moeten ze hun messen gebruiken om een weg te creëren. Logisch, want hier zijn geen paden die mensen voor hen hebben gemaakt. Alles is hier door de natuur overgenomen.

Lara begint sneller te lopen. De kinderen hebben moeite om haar bij te houden.

‘Lara!’ roept Finn. ‘Wat is er?’

‘Luister.’ Meer zegt Lara niet.

Noah spitst zijn oren. Hij hoort zoveel dat hij niet weet wat zijn tante bedoelt. Maar tussen alle dierengeluiden hoort hij water. Kletterend water dat van hoog naar beneden valt.

ONTVOERD

Het duurt niet lang voordat ze erachter komen wat dit lawaai precies is. Er verschijnt een diep ravijn, met ver beneden een rivier. Rechts van het ravijn is een gigantische waterval. Het water stort honderden meters naar beneden in de kolkende rivier, waar het met geweld op de rotsen klatert. Grote mistflarden kruipen tot halverwege de rotswand.

Noah slikt als hij een stukje verderop iets beangstigends ziet. Een houten touwbrug spant over een kilometerdiep ravijn. In het looppad zitten grote gaten, op de plekken waar de latjes verrot zijn en triest naar beneden hangen.

‘Ah, de brug,’ zegt Lara, die ernaartoe loopt en een stap op een houten latje zet.

‘Dat doe ik echt niet,’ zegt Tess en ze slaat haar armen over elkaar. ‘Dan loop ik er liever omheen!’ Ze schreeuwt om boven het lawaai van de waterval uit te komen.

‘Dat gaat niet,’ roept Lara terug. ‘Dan kom je onderweg

vast en zeker Riff en zijn mannen tegen.’

Plotseling bedenkt Noah dat ze door de waterval niet kunnen horen of de mannen hen in de gaten houden. Hij verstijft. Misschien liggen ze tussen de struiken al op de loer.

Die gedachte houdt hij voor zich, want de anderen maken zich te druk om de brug. Hijzelf ook. Als hij ziet hoe Lara wankelend een volgende stap zet, twijfelt hij of ze de overkant halen.

‘Er kan weinig met deze bruggen gebeuren,’ zegt Lara. ‘Deze hangt er al meer dan duizend jaar.’

Dat is niet echt een geruststellend idee.

Finn volgt zijn tante zonder te aarzelen. Hij houdt zich met twee handen aan het dikke touw vast en loopt latje voor latje verder de brug op.

Lara staat al in het midden. Als zij het doet, lijkt het allemaal zo makkelijk. Ze raakt niet eens uit balans. Met haar telefoon maakt ze foto’s van de waterval.

Dan wenkt ze Noah en Tess. ‘Kom!’ schreeuwt ze.

Noah en Tess kijken elkaar huiverend aan.

‘We moeten wel,’ zegt Tess. ‘Maar ik durf niet.’

‘Ik ook niet.’ Noah staat vlak bij de brug. Maar zijn knieën knikken te erg. Ook zijn handen trillen. Thuis leek het allemaal zo simpel, avonturier worden...

‘Soms moet je het gewoon doen.’ Tess loopt aan hem voorbij en betreedt de brug. Het gaat haar best makkelijk af.

Dat kan Noah ook. Hij haalt diep adem en pakt het touw stevig beet. Hij zet een voet op de lat en wacht even tot het schommelen voorbij is, maar dat gebeurt niet. Niet zolang de anderen ook op de brug staan.

‘Ik kan het niet!’ roept hij.

Niemand hoort hem. Het lawaai van de waterval is te hard. Noah kijkt er met buikpijn naar.

Lara draait zich om. Ze roept iets, maar dat kan Noah niet horen.

Als hij zich ook omdraait, snapt hij wat ze riep. Bij de rand van de struiken verschijnen mannen, met pistolen in hun handen. Ook Riff Wilson staat ertussen. Hij glimlacht flauw en haalt een mes tevoorschijn. Hetzelfde mes dat Noah gebruikte om de struiken weg te hakken.

Riff zet het mes aan een stuk touw waarmee de brug aan de rotswand vastzit.

‘Aan de kant!’ roept Lara. Ze is naar Noah toe gerend en staat nu vlak achter hem. Ze duwt hem ruw opzij. ‘Rennen, jongens!’

Maar Noahs benen zijn bevroren. Hij krijgt ze niet meer in beweging. Ook al weet hij wat er nu gaat gebeuren... hij komt niet van zijn plek.

‘Noah, wat doe je?!’ roept Tess, die al bijna het einde van de brug heeft bereikt.

Noah kijkt toe hoe Lara de vaste grond weer probeert te

bereiken, waar Riff met zijn mes het touw doorsnijdt. Het rafelt steeds meer. Ze hebben nog maar een paar seconden nodig en dan...

Dat geeft Noah het zetje dat hij nodig heeft om Finn en Tess te bereiken. Hij rent er als een speer vandoor en trekt zich niets meer aan van de wiebelige brug. De latjes onder zijn voeten klepperen.

Hij kan het andere eind al zien. Finn heeft zijn armen gestrekt om Tess vast te pakken. Noah is er binnen een paar meter.

Dan voelt hij de wind om zijn oren suizen. De brug... hij is gebroken. Het touw is doorgesneden. Noah klemt zijn handen om een latje. Hij raast op de rotswand af. Nog net op tijd weet hij zijn benen tegen de rotswand te plaatsen, maar alsnog knalt hij loeihard tegen de harde stenen. Even ziet hij sterretjes, maar de pijn zet hij al snel opzij. Hij moet omhoog. Zo snel mogelijk.

Hij kan niet achter zich kijken om te zien wat er met Lara is gebeurd. Met al zijn krachten probeert hij zich vast te houden aan het latje van de brug. Zijn handen lijken in brand te staan van de pijn. Het geluid van de kilometerdiepe waterval en voorbijrazende kogels galmt in zijn oren en de adrenaline schiet door zijn lijf.

Hij trekt zich met moeite aan de volgende latjes omhoog. Bij ieder schot vreest hij dat hij wordt geraakt en vervolgens

verzwolgen door klotsende golven die tegen de wanden beuken. De gedachte alleen al laat zijn hart sneller kloppen.

Ver boven hem roepen Tess en Finn iets onverstaanbaars.

Nog meer kogels razen om Noahs oren. Vlug klimt hij verder. Zijn hart bonst in zijn keel terwijl kogels zich vlak naast hem in de rotswand boren. Zo'n kogel kan hem makkelijk raken. Hij zet nog een tandje bij, maar het gaat niet sneller. Hoe ver is het nog tot boven? Die kogels zorgen voor chaos in zijn hoofd; hij kan niet meer helder denken. Hij wil hier weg en snel ook.

Steeds blijven nieuwe latjes van de brug voor hem opdemen. Dan raakt een kogel het latje dat hij vastheeft. Het hout versplintert en even grijpt Noah naar lucht. Net op tijd vindt zijn hand grip aan het touw. Hij moet verder. Met zijn laatste kracht trekt hij zich omhoog. Het voelt alsof de wereld om hem heen vergaat en hij ziet geen kans te ontsnappen.

Een hand grijpt hem. Het is Tess die hem over de rand heen trekt. Samen met Finn sleept ze hem de struiken in. Finn kruipt verder.

Zodra Noah weer iets op adem is gekomen, steekt hij zijn hoofd boven de struiken uit en kijkt naar de andere kant van het ravijn. Hij schrikt. Riff heeft Lara vastgepakt. Ze wordt omsingeld door drie mannen, die haar proberen vast te binden. Lara verweert zich, maar ze maakt geen schijn van kans.

‘Dit is niet goed,’ zegt Noah, die nog hijgend bijkomt van

de klimtocht. Nu pas ziet hij hoe ver de overkant is. Ook ziet hij iets bij de waterval schitteren. Het water wordt erdoor gebroken.

Tess ligt puffend naast hem op de grond. ‘Ze komt wel weer vrij,’ zegt ze. ‘Je kent haar toch? Ze neemt wraak en dan heeft Riff een groot probleem.’

Noahs wenkbrauwen gaan omlaag. ‘Meen je dit nou? Wat als hij haar afmaakt? We moeten haar helpen.’ Hij komt overeind en zet zijn handen aan zijn mond. Keihard schreeuwt hij: ‘Lara!’

Er komt geen antwoord. Riff is ervandoor met zijn mannen én met Lara. Hoe moeten ze zonder haar verder? Dat is haast onmogelijk.

‘We kunnen niet zonder haar,’ zegt hij, terwijl hij probeert zijn tranen in bedwang te houden. ‘Weet je wel hoe groot de jungle is?’

Tess komt ook overeind. ‘Ja, dat weet ik.’ Ze zucht diep en wrijft over haar voorhoofd. ‘Noah... natuurlijk vind ik het erg, maar we moeten nu zorgen dat er niets met ons gebeurt. Dus kom, we gaan naar Finn.’

Ze kruipen over de grond verder de struiken in. Noah moet zijn best doen om niet in tranen uit te barsten.

‘En?’ vraagt Finn.

‘Het ziet er slecht uit,’ zegt Noah met trillende stem. ‘Ik weet niet wat we moeten doen.’

Tess gaat staan en klopt haar kleren af. ‘Vooral rustig blijven. Dat is wat Lara ook zou doen. We moeten blij zijn dat ze ons niet te pakken hebben gekregen.’

‘Maar zonder Lara vinden we de tempel niet!’ roept Finn met hoge stem.

Tess fronst haar wenkbrauwen. ‘Hoezo niet? Lara wist het zelf ook niet.’

‘Ik denk dat er iets in de waterval zit,’ bekennt Noah. ‘Ik zag het daarnet.’

‘Zoals wat?’ vraagt Tess verbaasd.

‘Hoe moet ik dat weten? Ik zeg alleen maar wat ik heb gezien. We kunnen er gaan kijken.’

‘Ben je gek geworden? Hoe moeten we daar komen?’

‘Via de kapotte brug.’ Finn komt ook overeind. ‘Noah heeft gelijk. Wat als er iets achter die waterval zit? Lara zei zelf dat de grootste geheimen goed verborgen worden gehouden. We kunnen de brug nu als ladder gebruiken.’

Tess ziet er niet uit alsof ze overtuigd is. ‘Ik vind het geen goed plan. Stel je voor dat we de hele klim voor niks doen.’

Noah kruipt voorzichtig uit de struiken vandaan en gaat naar de rand toe. Riff en zijn mannen zijn er met Lara vandoor gegaan.

Opnieuw laat hij zijn blik over de waterval glijden. Het is nu niet meer goed te zien, maar hij weet zeker dat er iets achter verborgen zit.

Hij staart in het diepe ravijn, met ver beneden de woeste rivier. De brug komt bijna tot beneden. En daar is een smalle richel waar ze overheen kunnen lopen. Het ziet er niet erg stabiel uit, maar het is de enige manier.

Achter hem staan Finn en Tess. Ze trekken hun rugzakken wat strakker aan en knikken.

Noah laat zich als eerste over de rand zakken en pakt de bovenkant van de hangende brug stevig beet. Het afdalen gaat nog moeilijker dan het klimmen. De brug wiebelt alle kanten op en dat wordt nog heftiger als ook Tess aan de afdaling begint.

Als Noah tot de helft is gekomen, rust hij even uit. De waterval is behoorlijk breed. En nu ziet hij dat de richel erachter verdwijnt. Bijna alsof het zo moet.

Hij daalt een stuk, net zo ver tot hij de richel bereikt. Daar probeert hij een voet op te zetten, maar de ladder slingert zo heftig heen en weer, dat Noah moeite heeft om zich vast te houden. Hij voelt zijn vingers wegglijden. Verschrikt kijkt hij omhoog. Maar het is al te laat. Zijn handen schieten los.

VREEMDE DIEREN IN STEEN

Noah hangt met twee handen aan de richel en probeert zich omhoog te trekken. Zweet drupt langs zijn voorhoofd.

‘Help!’ schreeuwt hij. Hij hijgt zwaar. Als hij nu loslaat, stort hij in de diepte. In de kolkende rivier.

Dan wordt hij kilometers meegesleurd. Misschien overleeft hij de val niet eens!

Door het oorverdovende lawaai hoort hij de anderen niet.

Tess probeert bij hem te komen. Ze laat één hand los en buigt naar hem toe. Het is niet ver genoeg. Ze daalt iets meer af en probeert het opnieuw.

‘Pak mijn hand!’ schreeuwt ze.

‘Kan niet!’ Noah durft de richel niet los te laten, bang om meteen te vallen. Hij kijkt paniekerig in haar ogen. Waarschijnlijk denkt zij hetzelfde: je gaat vallen.

Noah haalt diep adem en stuurt al zijn kracht naar zijn linkerhand. Die moet het nog even volhouden. De andere hand

laat hij los. Op datzelfde moment probeert Tess hem weer te grijpen.

Hebbes! Ze klemt haar hand stevig om die van hem en trekt hem langzaam omhoog.

Vlug laat Noah ook zijn andere hand los en pakt een latje van de brug beet.

‘Niet loslaten!’ Tess blijft maar puffen.

Noah kijkt haar de hele tijd aan. Hij durft zijn hoofd niet te buigen, bang voor de schrik die toe zal slaan als hij het water ziet.

Als hij hoog genoeg is en weer met beide handen aan de brug hangt, wacht hij tot Tess op de richel staat. Het draaien gaat niet zo makkelijk en het duurt een tijdje voordat ze met haar rug tegen de rotswand staat en opzij schuifelt.

Noah kijkt tegen de onderkant van Finns schoenen aan. Die heeft zeker niets meegekregen van zijn bijna-val.

Tess wacht tot Noah veilig op de richel staat. Ze strekt één hand naar hem uit en trekt hem naar zich toe. De richel is smal en de rotswand ruw, met hier en daar spitse rotsen die ver uitsteken. Het zijdelings schuifelen gaat moeizaam. Noah kijkt geen enkele keer omlaag.

Ze stoppen een meter verderop en wachten tot Finn ook zover is om de brug te verlaten.

‘Wat een uitzicht!’ roept Tess. Blijkbaar heeft zij er geen moeite mee om naar beneden te kijken.

‘Ja, hoor.’ Pff, Tess is alweer bijgekomen van hun avontuur.

Noah draait zijn hoofd en tuurt naar Finn. Die gaat nogal onhandig te werk en probeert zijn verkeerde voet als eerste op de richel te zetten.

‘Andere voet!’ roept Noah en hij schuifelt een stukje terug.

‘Wat doe je?’ vraagt Tess.

‘Finn helpen.’

Als Noah met zijn hand bij Finn komt, houdt hij hem stevig vast. Hij wil niet dat Finn hetzelfde overkomt als hem daarstraks.

Ten slotte staat ook Finn met twee voeten op de richel en kunnen ze verder naar de waterval. Hoe dichter ze in de buurt van het kletterende regengordijn komen, hoe natter Noah, Finn en Tess worden.

Het geheim dat Noah eerder dacht te zien, blijft tot het einde goed verborgen. Pas als ze op een meter van de waterval staan, ziet hij weer iets schitteren.

Tess schuifelt verder, net zo ver tot de richel ophoudt. Het laatste stuk moeten ze springen. Tess doet het zonder lang te twifelen. Ze verdwijnt achter de waterval.

Noah kijkt Finn aan. ‘Nu wij nog.’

‘Je kunt dit,’ moedigt Finn hem aan.

Noah denkt aan Lara. Ze moeten dit ook voor haar doen.

Hij haalt diep adem, zet zijn voeten tegen de rotswand en springt. Het water valt over hem heen. Het drukt hem omlaag.

Met gesloten ogen komt hij kletsnat op een harde grond terecht.

Als hij zijn ogen weer opendoet, staat Tess recht voor hem. Ze straalt helemaal. Heeft ze soms iets gezien?

Ze zet een stap opzij en dan ziet Noah het ook. De oorzaak van de schittering die hij eerder zag, is een groot kristal dat recht boven zijn hoofd tussen de rotsen hangt. Het heeft gladde randen en ziet eruit alsof het door mensenhanden is bewerkt.

‘Dat is mooi!’ roept Tess. Ze wijst naar Noahs handen. ‘Kan ik daarop gaan staan? Dan kan ik dat kristal pakken.’

Noah trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Hoezo?’

Maar Tess tilt haar voet op en wacht tot Noah zijn handen ineen heeft gevouwen. Ze plaatst haar handen op zijn schouders en probeert bij het kristal te komen. Maar zodra ze het aanraakt, begint de grot te beven en stopt het lawaai van de waterval.

‘O.’ Tess springt op de grond. ‘Het was dus een schakelaar.’ Noah begint te lachen.

‘Wat hebben jullie nou gedaan?’ Het is Finn, die nu gemakkelijk de grot in kan springen.

‘Dit moet iets van de Kivambastam zijn,’ zegt Noah.

Finn klopt zijn broek af en kijkt omhoog naar het kristal. ‘Misschien hebben ze nog meer achtergelaten.’

Ze lopen verder de grot in. Het gaat een klein stuk steil omlaag, waarna het omhoogkruipt.

Finn schijnt met een lamp op de rotswanden. ‘Hebben jullie dit gezien?’ vraagt hij. ‘Hier zijn symbolen in gekrast. Ze lijken een beetje op die van de tempelruïne onder water.’

Noah vindt de symbolen net dieren lijken, maar dan op een vreemde manier getekend, met rechte lijnen.

‘Daar is de olifant.’ Tess wijst naar een dier dat helemaal rechts is afgebeeld.

Noah ziet iets scherps en wits afgebeeld, een stuk hoger dan de misvormde dieren. ‘Dat moet de Zilveren Slagand zijn.’

‘Natuurlijk.’ Finn schijnt er met zijn lamp op. ‘Daarmee kunnen alle dieren worden bestuurd.’

Ze bereiken het einde van de grot als ze voor een groene wand komen te staan. Nou ja, het is niet echt een muur, het zijn hangende takken van bomen en struiken die de doorgang blokkeren. Ze zijn in elkaar gevlochten.

‘Laat mij maar.’ Finn pakt zijn mes uit de rugzak en hakt een paar takken doormidden.

Achter de stevige muur treffen ze een overwoekerd pad aan. Het is bijna niet te herkennen tussen al die struiken. Iedereen snijdt door, totdat ze niet meer kunnen.

‘Mijn handen...’ zegt Noah en hij laat het mes op de grond vallen. Achter hem is een duidelijk spoor zichtbaar van de gevallen bladeren en takken.

‘Als dat maar niet voor problemen gaat zorgen,’ zegt Finn.

‘Hoezo?’ vraagt Tess. ‘Dan zou er al iemand via de waterval moeten komen en dat gaat moeilijk met een kapotte brug.’

Noah kijkt in het rond. ‘Welke kant moeten we op? Ik heb geen idee hoe deze jungle in elkaar steekt.’

‘Daar heb je een kompas voor.’ Finn pakt zijn telefoon tevoorschijn en drukt op de aan-knop. Het toestel reageert niet. ‘Shit, batterij leeg.’

‘Je moet de reservebatterij in het hoesje activeren,’ zegt Tess.

Opgelucht haalt Finn adem als de telefoon daarna weer aangaat. Hij wacht even en opent de kompasapp. Hij draait wat rond en blijft dan staan. Hij wijst. ‘Daar is het noorden. Zullen we dat aanhouden?’

Tess pakt de telefoon van hem over. ‘Dan moet je wel weten waar die tempel ligt, slimmerik. Hadden we maar de plattegrond van Kivamba.’

‘O, maar die heb ik op mijn telefoon staan!’ Noah pakt zijn eigen telefoon en scrollt door de foto’s. Bingo, daar is de foto die hij van de plattegrond heeft gemaakt toen Lara hem in de bibliotheek op de tafel had uitgerold. Hij volgt de rivier.

‘Hier zijn we nu, bij de waterval met de grot,’ zegt Finn en hij wijst de plek aan.

‘De tempel ligt helemaal hier,’ zegt Noah twijfelend als hij ziet hoe ver het uit hun buurt is. Ze moeten nog heel wat kilometers lopen.

Finn pakt zijn telefoon terug en probeert met het kompas te ontdekken welke richting ze uit moeten lopen.

‘Naar het noordoosten,’ zegt hij ten slotte.

Tess hakt meteen planten weg en loopt onvermoeibaar verder.

Om de beurt neemt iemand de leiding. Diegene hakt de meeste bladeren en takken weg, zodat de anderen even wat rustiger aan kunnen doen.

‘Ik hoop dat Lara zich kan bevrijden,’ zegt Finn. ‘Ik voel me behoorlijk schuldig.’

Noah blijft staan. ‘Ik ook. Denken jullie dat we meer hadden moeten doen om haar te redden?’

‘Wat dan?’ vraagt Tess. ‘De brug was ingestort en die mannen schoten op ons. We konden niks doen.’

Noah weet dat ze gelijk heeft, maar toch voelt hij zich schuldig. Het ging allemaal zo snel en nu wordt Lara gebruikt om de tempel te vinden.

‘Het enige wat we kunnen doen is als eerste de tempel bereiken en een val voor die mannen zetten,’ zegt Finn.

Noah kijkt hem met grote ogen aan. ‘Dat is een superplan!’

Als ze uitgeput zijn en geen kracht meer hebben om nog maar één tak af te hakken, besluiten ze een korte pauze te houden. Het is al bijna avond en iedereen heeft honger. Maar niemand heeft nog eten bij zich, dat is allemaal op.

‘Hoe ver willen we nog gaan?’ vraagt Noah, die op zijn dunne matje zit dat ook als matras dient.

‘Niet meer zo heel ver,’ zegt Finn. ‘We moeten een tent voor de nacht opzetten, anders hebben we een probleem als het donker is.’

‘We hebben genoeg takken en bladeren om dat snel te fixen.’ Tess staat weer op en verzamelt al een paar grote takken.

Noah houdt haar tegen. ‘Jij hebt ook geen geduld, hè? Wacht nog maar even. We lopen eerst nog een klein stukje verder en dan zetten we over een uur ons kamp op.’

‘Hoezo niet hier?’ vraagt Tess verontwaardigd. ‘Ik vind dit een prima plek.’

‘Omdat...’ Noah weet eigenlijk niet waarom. Zijn gevoel zegt hem dat het hier niet veilig genoeg is, maar daar hebben de anderen niets aan.

‘Omdat we geen tijd mogen verliezen,’ vult Finn voor hem in. ‘Dus kom, we lopen weer verder.’

Tess opent haar mond, maar ze zegt niets meer. Noah heeft geen zin in een discussie met haar.

Ver hoeven ze niet te gaan voordat ze weer iets ontdekken. Noah laat het mes vallen zodra hij het ziet. Zijn hart gaat sneller. Dit zijn de hutten die op de plattegrond werden vermeld. Deze plek... hier moeten ze hun onderzoek naar de Kivambastam voortzetten.

WAARDEVOLLE INFORMATIE

In de hoge bomen zijn overblijfselen van hutten. Grote hutten, niet van die kleine die Noah en Finn vroeger in hun tuin bouwden. Ze zijn via touwbruggen met elkaar verbonden en bestaan uit stevige houten wanden, soms met een gat erin. De daken zijn van riet gemaakt. Ze lijken een beetje op de hutten die Afrikaanse stammen in de woestijn hebben gebouwd. Alleen hangen deze in de bomen.

Dit is precies wat Lara in haar aantekeningen had staan.

Tess loopt ernaartoe. ‘Ongelooflijk,’ zegt ze. ‘Hier heeft de Kivambastam vroeger geleefd.’

Noah zoekt naar een manier om de hut te bereiken, maar kan nergens een ladder ontdekken. De planten hebben alles overgenomen.

Alleen de hutten hebben ze met rust gelaten. Het lijkt haast alsof de mensen gisteren zijn vertrokken en de boel hebben achtergelaten.

‘Daar!’ roept Finn. Hij staat bij een andere boom. ‘Hier hing een ladder, maar het touw is gebroken.’

Noah gaat meteen kijken. Op de grond onder een dik pak bladeren vindt hij het andere deel van de ladder.

‘Ha, dat heeft Lara ons gelukkig al geleerd,’ zegt Tess, die achter de jongens staat en haar handen op hun schouders legt.

‘Het touwknopen?’ vraagt Noah verbaasd, maar als hij opkijkt, ziet hij dat Finn al een groot stuk touw uit zijn rugzak heeft gehaald. Hij knoopt het uiteinde ervan aan het stuk ladder op de grond.

Noah pakt ook een stuk touw uit zijn rugzak en knoopt dat aan de andere bovenkant van de ladder.

Tess zorgt voor een knoop – het apevuistje – helemaal aan het uiteinde. Ten slotte gooien ze de twee uiteindes omhoog, in de hoop dat het zich om de tak wikkelt waar de boomhut op rust.

‘Hm, lastig,’ zegt Noah na de vierde poging.

De touwen willen maar niet bij de tak komen. Het is Finn die er uiteindelijk in slaagt de touwen om de tak te wikkelen en aan te trekken.

Tess controleert de constructie. ‘Het ziet er stevig uit. Zullen we?’ Ze klimt op de ladder. ‘Na die wiebelige brug is dit een makkie.’

Als Tess boven bij de tak is, gaat Finn ook. Zonder te wachten trekt Tess zich omhoog en verdwijnt in de hut.

‘Lukt het?’ roept Noah als hij ziet dat Finn moeite heeft om zijn evenwicht te bewaren.

‘Ja, hoor,’ klinkt het tussen het puffen door.

Noah brengt het er niet veel beter vanaf. Zodra hij langs de gammele ladder naar boven klimt, ontdekt hij hoe zwaar het is om overeind te blijven. De touwen kraken.

Het laatste stuk – waar geen latjes zijn omdat ze daarvoor hun eigen touw hebben gebruikt – trekt Finn hem omhoog.

‘Dank je wel,’ zegt Noah. Zijn blik valt meteen op de hut. Van dichtbij is hij een stuk groter.

Er staan alleen nog een paar lege kratten. Aan de muren hangen dunne gerafelde kleden, met vervaagde symbolen erop.

‘Uitstekende plek om te overnachten.’ Tess trekt een kleed van de muur en legt het op de grond. Haar rugzak gebruikt ze als kussen.

‘Dus we gaan hier nu niet meer rondkijken?’ vraagt Finn voorzichtig.

‘Morgen,’ antwoordt Tess.

Noah is moe, maar hij blijft maar aan Lara denken. Hopelijk redt ze zichzelf. Hij en Finn trekken ook een kleed van de muur en gebruiken het als superdun matras. Meer is er niet. De hele nacht schrikt hij wakker. Ontelbare keren ziet hij Lara voor zich, hoe ze door Riff bij de waterval wordt meegenomen.

Het is vroeg in de ochtend en Tess is er als eerste vandoor. Noah vindt haar in een andere hut, waar ze onverstoord in een kist rommelt. Haar zaklamp ligt naast haar en zorgt voor net voldoende licht. Buiten komt de zon langzaam op.

Finn en Noah lopen over de touwbrug de hut in. Finn doet zijn lamp aan en schijnt op de houten muren.

‘Het ziet er allemaal nog zo netjes uit. Echt heel gaaf,’ zegt Noah. ‘Hoe kan dit al zo lang leegstaan?’

‘Ja, dat is vreemd.’ Eindelijk draait Tess zich om. Ze heeft een stapel oude kaarten in haar hand. ‘En kijk eens wat ik heb gevonden.’

Noah komt dichterbij. ‘Wat dan?’

‘Die Kivambastam heeft veel opgeschreven, in dezelfde symbolen die we al eerder zijn tegengekomen.’

Finn verlaat via een tweede doorgang de hut.

‘Hé, wat ga je doen?’ roept Noah hem na.

‘Hier is een brug naar een andere hut. Ik ga daar even kijken.’

Tess kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar Noah. ‘Wil hij dit soms niet horen?’

Noah haalt zijn schouders op. ‘Geen idee. Zeg maar gewoon wat je hebt ontdekt.’

‘O, nog niet zoveel.’ Tess legt de vijf kaarten op een plank die aan de muur hangt. Het lijkt bijna een ouderwets bureau, maar dan supersimpel gebouwd.

‘Hier staat het verhaal van de tempel nog eens uitgelegd.’

Ze wijst een illustratie op de eerste kaart aan. ‘Hier zie je Kivamba, met de tempel.’

De tempel – die als olifantenkop is afgebeeld – is groot getekend, hij neemt bijna een derde van het eiland in beslag. Op de volgende illustratie staat een groepje mannen, met speren in hun handen. De speren wijzen allemaal omhoog, waar een slagtang in de lucht zweeft.

‘De Zilveren Slagtang.’ Noah wijst hem aan. ‘Maar dit verhaal kennen we toch al? Het loopt slecht af met de stam, omdat de leider de slagtang voor het slechte gebruikt.’

Tess zucht overdreven en wappert met de derde kaart. ‘Juist, maar heb je je niet afgevraagd wat hij dan fout heeft gedaan?’ Ze wacht even tot Noah knikt. ‘Hier staat het.’

Noah kijkt nieuwsgierig naar de kaart. Er zijn een hoop bommen getekend. De jungle. Daartussen is de Tempel van de Heilige Olifant te zien. Er staan twee groepen mensen, links en rechts van de tempel. De slagtang is nergens te zien.

‘Ik snap het niet.’ Noah probeert er op een andere manier naar te kijken. Wat ziet Tess wat hij niet ziet?

‘Kijk nou eens goed naar de tempel.’

Ineens heeft Noah het door. De tempel is omringd door zwarte rook. De rook kringelt om de groep mensen aan de rechterkant. Dunne slierten lopen tussen hun benen door.

‘Is de rook de vloek van Kivamba?’ vraagt hij, maar eigenlijk weet hij het antwoord al.

‘We moeten er alleen nog achter zien te komen welke groep de Kivambastam is.’

‘Ik gok die daar.’ Noah wijst de linkergroep aan, waar geen rook is.

‘Hoezo? Het kan net zo goed de andere...’ Ze wordt onderbroken door Finn die schreeuwend aan komt gerend.

‘Gevaar! De tempel is gevaarlijk!’ Hij heeft een bundel kaarten onder zijn arm.

‘Heb je die uit een andere hut gehaald?’ vraagt Noah als Finn bij hen staat.

‘Ja.’ Finn is helemaal buiten adem. ‘Eentje verder weg. Er zijn zeker nog twintig andere hutten in de bomen. En bij eentje ontdekte ik nog iets anders.’

‘Wat dan?’

Maar Tess pakt vlug de kaarten uit Finns handen en legt ze over die van haar.

‘Oké, dus de rechterstam was de Kivambastam. Zij werden vervloekt door die zwarte rook en doodden de andere stam.’

‘Huh?’ Noah kijkt met haar mee.

‘Kijk maar hier.’ Tess wijst een illustratie aan waarop de Kivambastam met speren andere mensen doodt.

‘Je moet de laatste kaart zien,’ dringt Finn aan. ‘Die is nog gruwelijker.’

Noah pakt de stapel van Tess over. Hij bladert naar de achterste kaart en hapt naar adem.

GEHEIMEN VAN EEN LEIDER

De mannen van de Kivambastam vallen zichzelf aan. Met hun lange speren steken ze elkaar in hun borst. Aan de onderkant vertrappen olifanten enkele mannen.

‘Dus de vloek komt uit de tempel,’ stamelt Tess.

‘En je raadt nooit waardoor de vloek is ontstaan,’ zegt Finn, die een andere kaart uit Noahs handen trekt. Daarop is de Zilveren Slagtand in het groot afgebeeld. Er kringelt zwarte rook omheen.

‘De slagtand...’ Noah kan het niet geloven. Die is de veroorzaker van dit allemaal.

‘De tempel mag dus niet betreden worden,’ zegt Finn. ‘Maar dat weten Riff en die mannen niet.’

‘En Lara ook niet.’ Tess slaat een hand voor haar mond. ‘Dat betekent dat ze nog meer gevaar loopt dan we dachten.’

Noah voelt de muren van de hut steeds dichtter op hem afkomen, alsof ze hem ieder moment kunnen pletten.

‘Wat moeten we nu doen?’ vraagt hij.

‘We blijven bij ons plan.’ Finn legt alle kaarten op elkaar. ‘We zoeken de tempel, zetten er vallen neer en wachten tot we Riff en zijn mannen gevangen hebben genomen.’

‘En hoe bouwen we die vallen dan?’ vraagt Tess. ‘Het enige touw dat we bij ons hadden, hebben we voor de ladder gebruikt.’

‘Kom dan maar eens mee.’

Noah kijkt bedenkelijk naar Tess. ‘Wat is hij ineens goed geworden. Ik herken mijn eigen broer niet meer.’

Tess moet erom lachen. ‘Geweldig toch? We worden zo langzamerhand echte avonturiers.’

Dat laatste weet Noah nog niet zo zeker. Hij voelt meer de drang om zo snel mogelijk zijn tante te vinden en dit eiland te verlaten.

Met een hand strijkt hij over de drie badges op zijn shirt.

Ze lopen over de touwbrug, hoog tussen de bomen. Finn hakt wat takken en bladeren weg met zijn mes.

Via de volgende hut lopen ze door naar een andere. In iedere hut treffen ze spullen van de Kivambastam aan, zoals stenen schalen, speerpunten, stokken en een hoop lege glazen potten.

In een vrij kale hut zien ze kettingen aan de muur hangen.

Tess blijft staan en pakt er eentje van de spijker. ‘Dit is zo’n Afrikaanse ketting.’ Ze laat hem wat beter zien. Er hangen

kleine botten aan, met tussendoor stenen in allerlei maten.

Finn hangt er meteen eentje om zijn nek. 'Nu zijn we ook Afrikaanse krijgers.'

'Staat je goed,' zegt Noah, die er ook een pakt. Zodra hij hem om zijn nek doet, voelt hij een vreemde tinteling in zijn keel. Alsof hij iets warm heeft doorgeslikt.

'Het kan toch geen kwaad?' vraagt hij voor de zekerheid.

Tess wuift die vraag meteen weg. 'Nee joh.' Ook zij doet de ketting om.

'Dat moet jij net zeggen,' zegt Noah. 'Jij had ook zonder na te denken dat masker in het chateau opgezet.'

Tess fronst haar wenkbrauwen. 'Maar dit is toch geen masker? En hou nu op met dat gezeur, anders doe je de ketting toch af?'

Ze lopen verder. De hut die Finn bedoelt ligt het verst weg van allemaal. Er hangt een ladder aan die niet gebroken is. Binnen staat een grote ton met opgerold touw erin.

'Dat is geweldig,' zegt Noah als hij in de ton kijkt en er wat touw uit haalt. 'Misschien kunnen we zelfs de ton gebruiken om voor ons uit te rollen.'

'Ja!' roept Tess. 'Die duwt dan alle takken en bladeren opzij.'

Ze pakken alle drie een groot stuk touw, rollen dat netjes op en stoppen het in hun rugzak.

Noah kijkt nog wat rond. Deze hut ziet er anders uit dan

de hutten waar ze net doorheen zijn gekomen. Meer... be-
woond. Tegen de muren staan rekken vol met potten. Noah
opent er een en moet meteen niezen.

‘Kruiden,’ zegt hij en hij doet het deksel weer terug.

‘Jongens, kijk hier.’ Tess schijnt met haar zaklamp op een
bizar schilderij.

Er is een man op te zien die volledig omringd wordt door
rook. Zijn witte ogen, zonder pupillen, vallen meteen op. De
rook komt uit zijn oren, neusgaten en mond. Hij heeft een
langwerpig hoofd, met twee witte strepen boven zijn ogen. In
de lange grijze baard zijn minuscule kristallen verwerkt.

‘Zou dat de aanvoerder zijn geweest?’ vraagt Finn.

Noah krijgt de rillingen van het schilderij. Het lijkt alsof
die man is bezeten...

‘Bezeten,’ mompelt hij. ‘Dat is het! Ik snap het.’

Finn en Tess kijken hem verbaasd aan.

‘Wat snap je?’ vraagt Tess.

Eindelijk heeft Noah iets door wat de anderen nog niet
weten.

‘Nou, eigenlijk is het logisch.’ Noah wijst naar de rook op
het schilderij. ‘Die rook komt uit de tempel. Of ergens bij de
plek waar de tempel staat, want die hebben ze natuurlijk later
gebouwd. De leider is de oorzaak dat het bergaf ging met het
volk. Hij is door de rook bezeten en heeft de slagtang voor
slechte dingen gebruikt.’

Finn slaat zichzelf voor het hoofd. ‘Natuurlijk. De slagtang zelf was niet slecht, maar die rook. En je hebt gelijk: ze hebben die tempel vast boven op de plek gebouwd waar de rook vandaan kwam, om hem te verzegelen of zo.’

‘Maar toen was het al te laat,’ puzzelt Tess met hen mee. ‘De rook had al bezitgenomen van de leider, die vervolgens de slagtang gebruikte om zijn volk uit te roeien. Daardoor hebben ze niet alleen zichzelf gedood, maar werden ze ook vertrappt door olifanten.’

Het voelt alsof die man Noah zojuist het hele verhaal heeft verteld. Ook al is dat niet zo.

‘Maar die rook – de vloek van Kivamba – zit nog ergens in die tempel. We moeten voorzichtig zijn.’

‘Vooral niet te diep de tempel in gaan,’ zegt Tess. ‘En van alles afblijven. Dan lopen we het minste gevaar.’

Noah knikt, maar Finn gaat weer verder met onderzoeken. Hij loopt naar een grote, brede kist toe en haalt het deksel ervanaf.

‘Nog meer aanwijzingen.’ Hij haalt een dikke stapel papieren tevoorschijn. ‘Deze gaan allemaal over de tempel.’

De hut moet van de leider zijn geweest. Daarom hangt zijn schilderij hier.

‘Laat mij eens kijken.’ Tess knielt naast Finn. ‘Interessant.’ Ze mompelt wat onverstaanbare woorden en pakt het ene vel na het andere.

Noah loopt naar buiten. Het ruikt naar iets wat al te lang heeft liggen wegrotten.

Hij plaatst zijn handen op het touw van de brug en kijkt naar beneden. Niet dat er veel te zien valt, met al die bladeren...

Dan hoort hij beneden iemand gillen. Noah verstijft bijna en zakt door zijn knieën. Wie was dat? Hij houdt zijn adem in en probeert tussen de bladeren iets te zien.

Zijn hart slaat sneller. Er is iemand in het hutendorp!

Zo stil mogelijk komt hij overeind en loopt op zijn tenen naar de hut. Daar zit Tess hardop te lachen.

‘Psst.’ Noah houdt een vinger voor zijn mond als Finn en Tess hun hoofden draaien.

‘Wat?’ fluistert Tess.

Noah komt dichterbij en buigt voorover. ‘Er is iemand hierbeneden.’ Hij legt vlug uit wat er is gebeurd. ‘Maar ik kon hem niet zien.’

‘Dat kan alleen maar een van Riffs mannen zijn.’ Tess gluurt bij de ingang van de hut naar beneden, maar draait zich meteen weer om. ‘Hm, niets te zien.’

‘We moeten stil zijn,’ fluistert Finn. ‘Riff zoekt misschien ook naar aanwijzingen, omdat Lara natuurlijk niks zegt.’

‘Omdat Lara het ook niet weet,’ corrigeert Noah hem. ‘Riff denkt dat Lara alles weet, maar dat is niet zo.’

Tess pakt de kaarten van Finn over. ‘We hebben trouwens nog iets leuks ontdekt.’

‘Nou, “leuk” wil ik het niet noemen,’ zegt Finn. ‘Maar het is wel een mogelijkheid om de tempel te betreden en een val voor Riff te zetten.’

‘In de tempel?’ vraagt Noah verbaasd. ‘Waarom niet buiten?’

‘Omdat de tempel in een moeras staat.’ Tess laat het op de illustratie op de kaart zien. ‘En er is een tweede ingang vlak onder het water. Ik denk een soort noodingang. Je komt daar niet de hele tempel in, maar wel in het voorste deel. Daar kunnen we Riff verrassen.’

Het lijkt bijna een blauwdruk van de tempel. Alle hallen zijn erop afgebeeld. Wat is het groot. Noahs hart maakt een sprongetje als hij bedenkt wat ze daar allemaal aan zullen trefpen. Hij weet dat het gevaarlijk is, maar toch wil hij meer zien. De drang om Kivamba zo snel mogelijk te verlaten ebt langzaam weg.

‘En de vloek?’ vraagt hij voor de zekerheid. ‘Die mag ons niet te pakken krijgen.’

Tess schudt haar hoofd. ‘Maak je maar niet druk, die ligt dieper. Ze hebben de rook goed beschermd.’ Ze laat een andere kaart zien, waarop een gigantische hal te zien is met verschillende tandwielen. Of nee, het zijn eerder waterraderen, zoals bij een watermolen. Precies in het midden staat een torentje op een verhoging, met een plat dak. Rondom de verhoging is wat zwarte rook te zien.

‘Die zit daar dus onder,’ zegt Tess als ze de rook aanwijst.

‘Nee maar,’ zegt ineens een stem achter hen. ‘Wie hebben we hier?’

OP DE VLUCHT

De hut lijkt ineens te klein voor zoveel man. Noah blijft dicht in de buurt van Finn en Tess, terwijl hij afwacht wat Riffs volgende zet is.

‘We waren net van plan om te gaan,’ zegt Tess met trillende stem.

Met een haast versteende blik kijkt Noah naar het pistool aan Riffs riem. Hij hoeft maar de trekker over te halen en het is gedaan met hem. Met hen allemaal.

‘Jullie gaan helemaal nergens naartoe.’ Riff knipt in zijn vingers en er verschijnen mannen in de openingen van de hut. Ze pakken Noah, Finn en Tess vast. Hun zaklampen vallen op de grond.

Noah probeert zich nog los te rukken, maar de man die hem vasthoudt is een wandelende spierbundel.

‘Waar is Lara?’ vraagt Finn boos, als ze gedwongen over de brug lopen.

‘Ze wacht beneden op jullie,’ antwoordt Riff lachend. ‘Ik blijf nog even hier, om erachter te komen wat jullie te weten zijn gekomen.’

Als Riff maar niet ontdekt dat de tempel een tweede ingang heeft. Als er een mogelijkheid bestaat dat ze hier wegkomen... is die ingang hun enige kans.

Na de brug laten ze zich via touwen omlaag zakken, en worden ze door andere mannen opgewacht.

Noah ziet geen enkele kans te ontsnappen. Zo slecht als nu heeft hij zich nog nooit gevoeld. Zijn bloed raast door zijn lichaam. Als Riff hen niet vermoordt, worden ze gebruikt om de tempel te vinden.

Misschien worden ze zelfs niet gevonden. Wat als ze hier op het eiland worden achtergelaten en nooit meer weggkomen? Er schiet van alles door Noahs hoofd.

Plotseling schreeuwt Tess. Het komt vanuit haar tenen.

Noah schrikt zich rot. Als hij zich omdraait, rent Tess ervandoor.

Een schot volgt. Dwars door de struiken heen. Vogels vliegen verschrikt weg.

Noah twijfelt niet lang en trapt de man achter hem tegen zijn schenen. Hij rolt voorover, door de struiken heen, en kruipt vlug verder.

Dan beseft hij dat Finn misschien niet kan vluchten.

Hij blijft in de struiken zitten en houdt zich gedeisd. De

man die hem vasthield, staat niet ver uit zijn buurt. Hij duwt bladeren opzij, maar gaat gelukkig de andere kant op.

‘Laat ze niet ontsnappen!’ roept Riff van boven. ‘Ze hebben iets uit de hut meegenomen wat we nodig hebben.’

Noah vraagt zich af wat dat kan zijn. Tegelijkertijd ziet hij Finn voorbijlopen, nog steeds gegrepen door een van Riffs mannen.

Wat kan hij doen om zijn broer te bevrijden? Het moet snel, anders is Finn te ver uit zijn buurt!

Hij graait in zijn rugzak en haalt er het touw uit dat hij in de hut heeft verzameld. Daar maakt hij een grote lus in, die hij vervolgens een stuk verderop op de grond legt, onder de grote bladeren van een struik. Met het lange stuk kruipt hij naar achteren, net zo ver tot hij veilig is.

Gespannen wacht hij tot Finn over de lus loopt. Nog even. De man is vlak achter hem. Het juiste moment is belangrijk. Noah houdt zijn adem in. De lus is vanaf hier niet te zien, alleen het bovendeele van de man.

Hij trekt. De man vloekt en Finn rent meteen weg, uit Noahs buurt en verder weg van de hutten.

Nu roepen zou Noahs plek verraden. Maar kan hij Finn bereiken? Straks rent hij te ver weg en vindt hij hem nooit meer in deze dichte jungle.

De mannen schreeuwen door elkaar heen. Het klinkt bijna alsof ze in paniek zijn. Zijn ze soms bang?

Noah kruipt naar voren, tot hij de lege lus ziet. De man heeft zich bevrijd.

‘Stilte!’ brult Riff.

Onmiddellijk zijn de mannen stil. Noah sluipt zachtjes verder. Hij houdt zich zo klein mogelijk.

De bladeren ritselen om hem heen. Ze zijn groot. En zwaar. Noah merkt het aan zijn armen als hij de bladeren aan de kant duwt.

‘Staan blijven!’ roept een man.

Noah verstijft. Hij draait zich voorzichtig om en probeert te ontdekken waar de man staat. Er is niemand te zien. Zijn lippen voelen ineens kurkdroog. Hij probeert zich stil te houden, terwijl hij het liefst weg zou willen rennen. Zijn blik is op de bladeren voor hem gericht. Daar verschijnen twee handen tussen.

Noah valt achterover en kruipt op handen en voeten verder tussen de struiken door. Hier is hij niet langer veilig. Hij komt overeind en rent, zo hard hij kan. De bladeren slaan in zijn gezicht. Welke kant moet hij op? Hij begint steeds zwaarder te ademen.

Ergens in de verte klinkt geschreeuw. Tess.

Noah rent in die richting, terug naar het hutdorp. Hij kijkt geen enkele keer achterom. De adrenaline die door zijn aderen stroomt geeft hem nieuwe energie. Maar hoe moet hij zijn weg door deze jungledoolhof vinden? En wat gebeurt er

met Finn? Terwijl de vragen in zijn hoofd als een tornado alles overhoophalen, ziet hij het ene doembeeld na het andere opduiken. Finn... hij mag niet door Riffs mannen gegrepen worden.

Als Tess nog een keer schreeuwt, maakt Noah een scherpe bocht naar rechts, dwars door grote bladeren heen. Niet veel later valt hij bijna in haar armen.

‘Dat werd tijd,’ zegt Tess. ‘Hier, pak aan.’

Verbaasd kijkt Noah naar wat Tess in haar handen heeft. ‘Een speer? Hoe kom je daaraan?’

Tess wijst naar de struiken achter haar. ‘Daar was ook een hut, een soort voorraadschuur.’ Ze lacht. ‘Hij viel bijna niet op. Ik heb me daar verstopt en al die mannen renden gewoon voorbij. Er liggen tientallen speren. Die punten zijn vlijmscherp.’

Dat ziet Noah ook. Hij pakt de speer van Tess over en oefent er kort mee. Nu hebben ze tenminste iets om zich te verdedigen tegen Riff en zijn mannen.

‘Heb je Lara ook gezien?’ vraagt hij als hij dwars door een paar bladeren heen steekt.

‘Nope. Ik geloof niet dat Riff haar hier mee naartoe heeft genomen. Hij was op zoek naar dezelfde aanwijzingen als wij.’

Er klinkt geritsel in de struiken. Noah en Tess kijken elkaar meteen doordringend aan. Ze richten hun speren op de plek, klaar om toe te slaan.

Noahs handen trillen. Hij weet niet zeker of hij dit kan.

‘Op drie,’ zegt Tess bijna geluidloos.

Noah kijkt haar aan en knikt.

Tess telt geluidloos af. *Eén... twee... drie!*

‘Nee!’ roept Finn, die voor hen opduikt, met zijn handen in de lucht.

Vlug trekt Noah zijn speer terug. Dat had niet veel gescheeld.

‘Sorry, man.’ Noah laat de speer op de grond vallen. ‘Zit er iemand achter je aan?’

‘Riff heeft ze teruggeroepen.’ Finn is helemaal buiten adem. Hij buigt zich voorover en plaatst zijn handen op zijn knieën. ‘Hij heeft iets ontdekt en daar had hij ons niet meer voor nodig.’

‘En Lara?’ vraagt Tess.

‘Ik ben haar nergens tegengekomen. Ik hoop dat ze nog leeft.’

Daar had Noah nog helemaal niet aan gedacht. Die vreselijke gedachte zet hij snel weer uit zijn hoofd.

‘Natuurlijk leeft ze nog,’ zegt hij. ‘Riff heeft haar nodig. Lara weet te veel.’

‘Wat als hij nu meer weet dan Lara? Wat als hij de plattegronden van de tempel heeft gevonden?’

‘Geen zorgen.’ Tess haalt iets onder haar shirt vandaan. ‘Ik heb die kaarten hier.’

Noah en Finn lachen. Natúúrlijk heeft Tess die plattegronden meegenomen.

Maar wat heeft Riff dan ontdekt?

Met de speren stevig in hun handen lopen ze al een half uur verder door de jungle. Finn gebruikt zijn telefoon om de juiste koers aan te houden. Tess bestudeert de kaarten.

‘Wisten we maar waar Lara was,’ zegt Noah.

‘Kivamba is groot,’ zegt Tess. ‘Ik denk dat hij haar op een plek heeft achtergelaten waar hij haar later weer oppikt.’

‘Zoals in Nepal,’ zegt Finn. ‘Misschien was ze te lastig voor hem.’

‘Ja, dat denk ik ook.’ Noah hoopt het.

Tess blijft staan en stopt de kaarten weg.

‘Kijk daar eens.’

Noah duwt een groot blad opzij dat het zicht voor hem verborgen houdt. Voor hem is een open plek, zonder bomen. Hij weet niet wat hij ziet. Daar staat de tempel. Sneller dan hij had verwacht. Dit is het moment waar alles samenkomt. Lukt het ze wel om hun plan uit te voeren of kunnen ze beter terugkrabbelen?

EEN TEMPEL IN HET MOERAS

De Tempel van de Heilige Olifant is een stuk groter dan Noah had verwacht. Hij is omringd door een uitgestrekt moeras, waar een hoop groene stengels uitsteken en waar roze lelies bovenop drijven.

De tempel bestaat uit een gigantische olifantenkop, met de slurf omhooggekruld. Tussen de enorme slagstanden zit een stenen poort. Gesloten. Om het gebouw heen staan hoge bomen met smalle stammen, omgeven door struiken met gigantische bladeren. Er hangen lianen aan de boomtakken, die net een gordijn vormen dat in de achtergrond van de tempel hangt. Het is de planten alleen niet gelukt om ook de tempel over te nemen. Bijna alsof die een beschermende laag heeft.

De hoge, gebogen brug die naar de ingang leidt, is voor een groot deel verwoest. Dikke keien liggen in het moeras.

‘Oké, aan de slag!’ Tess loopt naar voren. Haar voeten verdwijnen meteen in het moeras.

‘Pas op.’ Noah trekt haar naar zich toe.

Finn steekt zijn speer in het water, die ongeveer driekwart verdwijnt. ‘Best diep.’

Noah gaat op het voorste deel van de brug staan. Als die nog heel was, konden ze hem gebruiken om bij de tempel te komen. Nu moeten ze een andere weg zoeken.

Tess geeft ook een paar kaarten aan Finn en Noah.

‘De verborgen ingang zou daar ergens moeten zijn.’ Finn wijst naar de rechterkant van de olifantenkop. Er vliegen net een paar vogels weg.

‘Misschien kunnen we om het moeras heen lopen en via de zijkant ernaartoe zwemmen,’ zegt Tess.

‘Maar in een moeras kun je moeilijk zwemmen,’ zegt Noah.

‘Wat stel je dan voor?’

Noah rolt de kaart op, zet zijn rugzak op de grond en haalt er het touw uit dat ze in de hut hebben verzameld. ‘Hiermee kunnen we de brug repareren.’

Ook Finn haalt het touw uit zijn rugzak. ‘En hoe denk je dat te kunnen doen?’

Noah laat zijn blik nog eens over de tempel glijden. Wat is de beste optie?

‘De slagtanden,’ zegt hij ten slotte. ‘Met een beetje geluk kunnen we met een lasso het puntje van zo’n tand te pakken krijgen.’ Hij loopt naar de brug en trekt een stevige tak van een boom omlaag. ‘En hier kunnen we het aan vastmaken.’

‘Ik weet het niet, hoor,’ zegt Tess. ‘Het duurt te lang. Straks is Riff er al met zijn mannen.’

‘Opschieten dus.’ Finn ritst haar rugzak open en haalt het touw eruit. ‘We moeten één lang stuk maken en dat stevig aan elkaar knopen.’

Met z’n drieën knopen ze alle losse eindjes aan elkaar, tot er een lang, stevig touw ontstaat. Het ligt in een kronkel op de brug. Noah maakt de lus, om daarmee de slagtang te grijpen.

‘Laat mij maar gooien.’ Finn neemt de lus van Noah over.

‘Hoezo?’ vraagt Noah. ‘Ik kan toch ook goed gooien?’

Tess zucht diep. ‘Gaan we hier nou ruzie over maken?’

Finn gooit de lus. Het touw vliegt door de lucht, maar valt te vroeg weer naar de grond.

‘Nog een keer,’ zegt Noah en hij trekt het touw vlug terug.

Bij de tweede poging komt het touw iets verder terecht, maar nog steeds niet in de buurt van de slagtang.

‘Ik doe het wel,’ zegt Tess ongeduldig.

‘Als het jou wel in één keer...’ Noah hoeft zijn zin niet af te maken, want Tess slaagt erin de lus om de slagtang te wikkelen.

Zonder veel tijd te verliezen, wikkelt Tess het andere eind om de tak van de boom. Ze legt er een paar knopen in en trekt het strak. De tak veert mee, maar laat gelukkig niet los.

Finn vertrekt als eerste. Hij voelt of het touw stevig genoeg is en gaat er dan met zijn handen en voeten aan hangen, als

een aap die ondersteboven vooruit klimt.

‘Doe voorzichtig bij dat moeras!’ roept Noah.

Het touw zakt naar beneden en Finn valt in het water.

Noah en Tess wachten ademloos tot Finn de andere kant van de brug bereikt en weer kan gaan staan.

‘Makkie!’ roept hij.

Noah gaat als tweede, maar hij vindt het niet zo makkelijk als Finn laat klinken. Het is vermoeiend om steeds naar voren te kruipen. Maar hij zet door, tot hij Finns handen bij zijn armen voelt.

‘Laat maar los,’ zegt hij.

Noah is verbaasd dat het zo snel ging. Ook Tess is er razendsnel.

Voor de stenen poort van de tempel blijven ze staan. Van dichtbij is hij nog gigantischer dan ze dachten. De slagstanden lijken net glijbanen.

Finn trekt zo hard aan het touw, dat de tak aan het andere eind afbreekt. Langzaam rolt hij het touw weer op en stopt de flinke bundel in zijn rugzak.

‘Ongelooflijk dat ze dit met de hand hebben gebouwd,’ zegt Noah, die vol bewondering naar het bouwwerk kijkt. De olifantenkop bestaat uit gladde stenen, die heel dicht op elkaar zijn gestapeld. Via een spleet in de poort probeert hij naar binnen te kijken, maar het is te donker.

Ze lopen om de tempel heen, waar Tess blijft staan.

‘Hier is het moeras,’ zegt ze en ze trekt vlug haar voet terug. Finn wijst langs haar heen. ‘Daar is de ingang.’

Het is niet meer dan een stenen poort, goed afgesloten. Er zit geen klink op, of een gleuf of gat in om hem te openen. In de brede rand eromheen staan aan beide kanten langwerpige beelden van Afrikaanse vrouwen, met een jurk tot aan de voeten en een hoge hoed. Ze dragen allebei een speer.

Deze keer twijfelt Noah niet lang. Hij doet zijn rugzak af en geeft die aan Finn.

‘Wat doe jij nou?’ vraagt Tess.

‘Een duikje nemen. Vergeet maar wat ik daarnet heb gezegd.’

Noah springt in het moeras. Het water is diep genoeg. Hij wordt meteen omlaag getrokken en probeert op eigen kracht naar de verborgen ingang te zwemmen.

Het is zo donker dat hij niets kan zien. Draadjes glijden aan zijn gezicht voorbij. En de hele tijd lijkt iets hem omlaag te trekken, als een soort kracht die vanuit de bodem als een magneet aan hem trekt.

Met zijn handen tast hij de omgeving af. Waar is die ingang? In zijn hoofd ziet hij de kaart van de tempel voor zich. Het moet hier ergens zijn. Op goed geluk zwemt hij een stuk verder en dan voelt hij rotsen. De onderkant van de tempel. Hij komt in de buurt. Zijn handen verdwijnen in een gat: de opening waar hij naar zocht.

Noah zwemt door een lange tunnel. Zo lang dat hij moeite heeft om zijn adem in te houden. Zijn longen beginnen pijn te doen.

Met zijn laatste krachten zwemt hij nog harder. En dan voelt hij een muur voor hem. In paniek zwemt hij omhoog, waar het water gelukkig ophoudt.

Na een paar flinke happen lucht klimt hij uit de tunnel en laat hij zich op de vloer vallen. Ook hier is het donker. Noah heeft geen idee wat voor ruimte dit is en hoe groot hij zou kunnen zijn. De anderen wachten op hem. Loert de vloek van Kivamba misschien in het donker? Het bezorgt Noah nog meer rillingen.

Water druipt van zijn kleren en haren als hij een paar stappen zet. Het maakt hem zwaar. Ook het lopen gaat iets moeilijker. Hij probeert te ontdekken waar hij naartoe moet, maar dat valt nog niet mee.

Er hangen overal kleverige draden, waar hij dwars doorheen loopt. Sommige plakken in zijn gezicht. Hij probeert er niet te veel aan te denken wat hier nog meer zou kunnen zijn. Insecten... misschien zelfs dood en weggerot. Nu denkt hij er toch aan! Hij kan het niet helpen.

Maar het engste vindt hij nog de stilte. Het is hier zo stil dat hij alleen zijn eigen ademhaling hoort, vlug en onregelmatig. Hij denkt alleen maar aan de vloek, die onder deze tempel rust. Als ze in aanraking komen met de rook, zijn ze verloren.

Het kraakt onder zijn voeten. Hij heeft geen idee wat dat zou kunnen zijn. Soms voelt het hard en soms juist zacht. Met zijn handen tast hij de muren af, zoekend naar een doorgang of deur. Hij weet niet eens of tempels wel deuren hebben.

Als hij nog wat stappen zet, hoort hij Tess en Finn praten. Gedempt. Hij is dus in de buurt van de stenen toegangspoort.

De grond gaat ineens steil omlaag. Heel even maar, want een stukje verderop gaat hij weer omhoog.

Bij de stenen poort klopt hij zo hard hij kan. ‘Hé, horen jullie mij?’

Tess antwoordt meteen. ‘Ja! Dat duurde superlang.’

‘Sorry, ik kon niet meteen de weg vinden.’

‘Als het goed is, is er links in de hoek ergens een hendel,’ roept Finn.

Noah hoeft niet ver te lopen om de hendel te voelen. Hij steekt een stuk uit de muur. Het is een lange stok, die schuin omhoog staat. Die moet dus omlaag geduwd worden.

Noah klemt beide handen om de bovenkant van de stok. Met moeite krijgt hij er beweging in. Als de hendel eenmaal in beweging is, komt hij meteen naar beneden.

Er klinkt een doffe klank in de hal. Dan gekraak bij de poort. Aan de onderkant ervan verschijnt een straal licht.

HANDIGE TANDWIELEN

'Ja!' roept Noah blij en hij loopt vlug terug.

De poort wordt in een tergend langzaam tempo omhooggehesen. Zodra er voldoende licht in de hal valt, ziet Noah boven hem een hoop tandwielen draaien. Er loopt touw doorheen, dat in het plafond in twee gaten verdwijnt.

'Super, Noah,' zegt Tess, die als eerste onder de poort door kruipt.

Finn volgt niet veel later. 'Dank je, Noah. Echt supergoed gedaan.'

'Dus hier moeten we een val opzetten.' Tess loopt rond en voelt hier en daar aan uitstekende rotsen in de muur.

Noah kijkt naar de kuil in het midden. Het ziet er niet naar uit dat de grond is verzakt. Op het diepste punt zit een soort afvoerputje.

'Dat is gek.' Het is echt een afvoerput.

'We moeten een val vlak bij de ingang zetten,' zegt Finn,

die nog steeds bij de poort staat. ‘Hier komen ze naar binnen en ze zullen het hier het minst verwachten.’

‘Klopt.’ Tess zet haar rugzak naast hem op de grond. ‘En ik heb het ook al ontdekt.’ Ze wijst naar de tandwielen. ‘We kunnen het touw daardoorheen rijgen en een lang stuk ervan op de grond laten liggen. Als het touw dan omhoog wordt getrokken – samen met de poort – dan komt Riff nietsvermoedend naar binnen en wordt hij meteen door het touw vastgepakt en vliegt hij de lucht in.’

‘Hoe dan? Die tandwielen gaan niet zo snel,’ vraagt Noah.

‘Door er zelf aan te trekken. Als iemand mij wil helpen, doe ik het voor.’

Noah gaat tegen de muur staan en vouwt zijn handen ineen. Tess klimt op hem en gaat op zijn schouders staan. Gelukkig is ze niet zo zwaar. Hij wiebelt een beetje, maar Tess slaagt erin het touw door een tandwiel te rijgen.

Ze springt weer op de grond en legt het ene uiteinde bij de poort. Het andere houdt ze vast en neemt ze mee naar een donkere hoek.

Ook al draait het tandwiel niet meer, zodra Tess aan het touw trekt, begint het weer te draaien. Het gaat best snel.

‘Geniaal,’ zegt Finn. ‘Als we het touw door meerdere tandwielen rijgen, weten we zeker dat Riff niet zo snel omlaag kan.’

‘Jawel hoor,’ zegt Noah. ‘Hij hoeft zijn touw maar door te snijden om vrij te komen.’ Hij denkt even na en bedenkt dan

een andere oplossing. ‘We moeten de doorgang blokkeren. Dan komen ze niet verder.’

‘Ja!’ roept Tess. ‘Met de keien uit het moeras. Die zijn groot genoeg. Ik weet alleen niet of we ze op elkaar kunnen stapelen.’

Ze halen alvast wat stenen uit het moeras waar ze makkelijk bij kunnen. Maar het werkt niet zoals Noah zich had voorgesteld. De stenen rollen telkens weg. En ook het touw blijft niet zitten.

Noah wil het al bijna opgeven, als Finn met het geniale plan komt om gewoon de toegangspoort te blokkeren.

‘Slim,’ zegt Tess. ‘Dan komt Riff er niet eens in.’

Noah staat bij de hendel. ‘Deze doormidden breken? Dan werken de tandwielen niet meer.’

Tess schudt haar hoofd. ‘Er moet iets tussen een paar tandwielen, zodat die niet meer kunnen draaien.’

Ze breken buiten een paar stengels doormidden die in het moeras groeien en steken deze tussen de tandwielen het dichtst bij de toegangspoort.

Noah laat de poort weer zakken door de hendel omhoog te duwen.

‘Klaar.’ Tess wrijft in haar handen, terwijl het om hen heen donker wordt.

‘En wat doen wij nu?’ vraagt Finn.

‘Ehm...’

Ook Noah heeft er niet over nagedacht. Moeten ze hier

soms wachten tot Riff en zijn mannen verschijnen? En dan?

‘Niet echt slim van ons.’ Noah blijft in het midden van de kuil staan en pakt zijn telefoon om licht te maken.

Tess en Finn komen bij hem staan.

‘Ja, dan maar afwachten,’ zegt Tess, die haar rugzak weer op haar rug hijst.

Achter hen kraakt de poort en iedereen draait zich tegelijk om. De poort gaat niet meer verder omlaag. De tandwielen zijn geblokkeerd en draaien niet meer.

‘Stom van me.’ Tess probeert nog bij een tandwiel te komen, maar dan begint de grond te beven.

Noah kan zich niet meer staande houden en raakt zijn evenwicht kwijt. Ook Finn en Tess wankelen.

De stenen van de kuil vallen een voor een omlaag. Het gaat behoorlijk snel. Noah probeert te vluchten maar valt luid schreeuwend samen met Finn en Tess in het gat waar eerst de stenen zaten. In paniek grijpt hij om zich heen, maar er is niets waar hij zich aan kan vasthouden.

Met een flinke plons komt hij in het water terecht. Hij zwemt vlug terug naar het wateroppervlak en zoekt de anderen. Zijn hartslag keert intussen weer naar een normaal tempo terug. Als hier geen water was geweest, was hij te pletter gevallen.

‘Noah! Finn!’ roept Tess.

‘Ik ben hier,’ roept Noah terug.

Finn laat als enige niks van zich horen. Noah zwemt naar Tess toe en kijkt om zich heen. Maar het is te donker, hij kan Tess bijna niet zien.

‘Denk je dat er iets met hem is gebeurd?’ vraagt Tess wanhopig.

‘Ik hoop het niet.’ Noah vreest ook dat Finn verkeerd terecht is gekomen.

Ze zwemmen samen verder en blijven Finns naam roepen.

Totdat ze iemand naar adem horen happen.

‘Finn!’ roept Noah voor de zoveelste keer.

Het duurt even voordat Finn antwoordt. ‘Hier...’ is het enige wat hij kan uitbrengen, gevolgd door een hoop gehoest.

Tess en Noah zwemmen op het geluid af en vinden Finn meters verderop.

‘Waar was je nou?’ vraagt Tess.

‘Ik probeerde naar de bodem te duiken, maar die is te ver weg,’ antwoordt Finn.

Bij Noah komt langzaam het besef dat ze een fout hebben gemaakt. Ze hadden buiten moeten blijven. Nu zijn ze dichterbij in de buurt van de plek waar de rook zich bevindt. De vloek...

‘Shit.’ Het woord komt er harder uit dan zijn bedoeling was.

‘Wat?’ vraagt Tess.

‘We zijn al veel te diep in de tempel. Wat nou als die rook zomaar opduikt? Dan worden we vervloekt en kunnen we het

wel vergeten.’ Hij rilt bij die gedachte. Zijn hart maakt een paar sprongen te veel. Het duurt even voordat hij weer gekalmeerd is. Rustig zwemt hij verder.

‘Ik ben er niet bang voor,’ zegt Tess. ‘We hebben gezien dat de rook verzegeld is. Hij kan niet zomaar opduiken.’

‘Dat weet je niet zeker. Daarom moeten we terug naar boven.’

Hij gaat er met krachtige zwemslagen vandoor. Ze moeten hier zo snel mogelijk weg.

‘Waar ga je naartoe?’ vraagt Finn, die achter hem aan zwemt.

‘Een uitgang zoeken natuurlijk,’ zegt Noah. ‘Als die er al is. Ik heb geen zin om door die vloek geraakt te worden en net zo krankzinnig als de leider van de Kivambastam te worden.’

Ze zwemmen net zo lang tot ze een rand tegenkomen waar ze zich uit het water kunnen trekken. Het water druipt uit hun kleren.

Noah grijpt in zijn broekzak naar zijn telefoon. Zijn hart slaat een slag over.

‘Help...’ Hij voelt nog een keer. ‘Ik ben mijn telefoon kwijt.’ Hij weet meteen wanneer het is gebeurd. Toen hij door het gat heen viel. De telefoon kan hij vergeten, die is naar de bodem gezakt.

‘Dat is echt rot,’ zegt Tess, die haar eigen mobieltje uit haar rugzak tevoorschijn pakt. ‘Ik heb hem gelukkig nog.’

Finn en Tess doen de zaklampjes op hun telefoon aan.

Noah baalt behoorlijk dat hij zijn telefoon niet meer heeft. Alle foto's, berichtjes en belangrijke notities zijn gewoon weg.

In het licht verschijnt een rotsachtige muur, die een paar meter bij hen vandaan staat. De vloer is ruw. Hier en daar liggen resten van tegels, sommige zelfs versierd met symbolen van de Kivambastam. Toch ziet het er allemaal troosteloos uit. Alsof er niet veel moeite in deze hal is gestopt. Noah begrijpt ook waarom, het is allemaal oud. Deze tempel ligt al honderden jaren op Kivamba te wachten tot iemand hem betreedt. Om de vloek te laten ontwaken.

‘Jongens.’ Hij haalt de anderen in, die hun pas hebben versneld. ‘Denken jullie wel aan de vloek? Die moeten we niet laten ontwaken.’

Tess draait zich om en houdt de telefoon onder haar kin. Het licht zorgt voor een spookachtig gezicht. ‘Hier spreekt de vloek van Kivamba,’ zegt ze op een zangerige toon. ‘Noah Klaver zal voor altijd in deze tempel moeten ronddwalen.’

‘Niet grappig, Tess.’ Waarom haalt ze hier grapjes uit?

‘Kom op, Noah. Geniet er nou toch eens van. We laten die vloek heus wel met rust.’

Dat hoopt Noah, want hij heeft niet het idee dat Tess zorgvuldig te werk gaat.

‘Je moet voorzichtiger zijn,’ zegt hij nadrukkelijk. ‘Beloof je me dat?’

‘Ja, mam.’ Opnieuw schiet Tess in de lach.

Noah grinnikt. Hij is ook wel een beetje serieus, dat weet hij wel. Maar ze zijn dan ook niet in het chateau.

Verderop klinkt een plons. Onmiddellijk verstijven de drie.

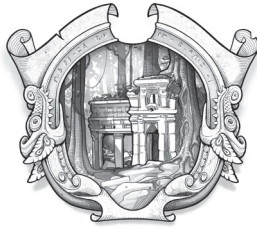
‘Wat was dat?’ vraagt Finn geschrokken.

Tess wijst met een trillende vinger naar het water. ‘Er viel iets.’

Boven klinken stemmen. Er wordt geschoten en geschreeuwd. Ook een kreet is duidelijk hoorbaar.

‘Riff is er,’ zegt Noah, die de stem meteen herkent.

Tess’ ogen worden groot. ‘Met Lara!’

DRAAIEN MAAR!

Muisstil lopen Noah, Finn en Tess verder langs de rotswand, tot ze een doorgang tegenkomen.

Tess wenkt de anderen en gebaart dat ze haar moeten volgen. Het licht van haar telefoon schijnt alle kanten op.

‘Zouden ze op Lara geschoten hebben?’ vraagt Finn.

‘Ik hoop dat ze gevluht is,’ zegt Noah. ‘Maar als dat niet zo is, dan...’

‘Hé, Lara is niet dood.’ Tess legt een hand op Noahs schouder. ‘Ik wed dat ze geschoten hebben omdat ze ervandoor is gerend. En misschien komen we haar wel tegen.’

‘Ja, dat hoop ik.’

Ze lopen door een hoge gang, met aan beide muren oeroude kleden. Er zijn nog resten van afbeeldingen te zien, maar te vaag om er iets in te herkennen. Noah vermoedt dat het over de Zilveren Slagtand gaat, die natuurlijk in de tempel ligt opgeslagen.

Finn en Tess lopen snel door. Net alsof ze niet stil willen blijven staan om alles goed te bekijken.

Noah blijft wel even staan. Hij bestudeert een kleed dat er nog best netjes uitziet. Er zijn een verliefde man en vrouw op te zien. Ze zoenen elkaar en staan allebei op een eigen pilaar, die op een schroef lijkt.

Hij roept Finn en Tess terug. ‘Dit moeten jullie zien.’

‘Wat dan?’ vraagt Tess nieuwsgierig.

‘Nou, er is iets met die pilaren waar die twee op staan.’

‘Schroeven?’ vraagt Finn.

Tess haalt haar schouders op. ‘Ik begrijp niet wat je hiermee probeert te zeggen.’

‘Het is een onderdeel van een verhaal.’ Noah neemt de telefoon van Finn over en maakt een foto van het tapijt. ‘Het is jammer dat de andere tapijten onherkenbaar zijn, maar ik heb het gevoel dat hier een belangrijk verhaal over de tempel wordt verteld. Iets wat we in het huttendorp niet hebben ontdekt.’

Voor de zekerheid maakt Noah ook foto’s van de andere tapijten. Hij geeft de telefoon terug aan zijn broer en ze lopen weer verder.

‘Als we Riff maar niet tegenkomen,’ zegt Finn.

‘Hij heeft het gat ontdekt, dus hij gaat via een andere route,’ zegt Tess. ‘Misschien komen we hem wel tegen, daar moeten we ons op voorbereiden.’

‘Hoe dan?’ vraagt Noah, maar zijn vraag wordt vanzelf beantwoord.

Voor hen eindigt de gang, waar zes gouden standbeelden van krijgers staan. Kivambakrijgers. Noah kan een lach niet onderdrukken als hij naar het rokje van zo’n beeld kijkt. Het bestaat uit een hoop touwen. De gezichten van de krijgers zijn bedekt achter een gruwelijk uitziend masker, met grote ogen en een uitstekende tong. In de ene hand houden ze een ovaalvormig schild vast en in de andere een...

‘Speer!’ roept Finn enthousiast uit. Hij trekt de speer met één wip uit de hand.

‘Ha, super!’ zegt Tess, die hetzelfde doet bij een ander beeld.

Noah kan natuurlijk niet achterblijven en grijpt ook een speer uit de hand van een krijger. Deze speer voelt iets zwaarder dan het exemplaar uit het huttdorp.

Tess zwaait ermee door de lucht. ‘Nu ben ik ook een Kivambakrijger!’

Finn doet vrolijk met haar mee, maar ze stoppen meteen als ze een pistoolschot horen.

‘Riff?’ Noah blijft als versteend staan.

Finn wijst naar de muur met de krijgers ervoor. ‘Het kwam daarvandaan.’

‘Dan heeft hij een andere route gevonden,’ zegt Tess zwaar hijgend.

Noah ziet nog iets anders. Bij de voeten van de beelden zit een ronde metalen plaat. Zo op het eerste gezicht lijkt het een grote onderzetter.

‘Nu begrijp ik die afbeeldingen van dat kleet.’ Hij bukt en voelt aan de plaat. Er zit iets onder. ‘Finn, zou jij eens met je telefoon hierop kunnen schijnen?’

Er zit een schroef onder de plaat.

‘De beelden kunnen draaien.’ Noah komt weer overeind en pakt het beeld voor hem bij zijn middel beet. Het is net alsof ze een dansje gaan maken. Hij draait het beeld een kwartslag, waardoor het langzaam omhoogkomt.

Achter de muur klinkt een zware bonk.

‘Wat was dat?’ vraagt Tess, die met haar speer tegen de muur stoot.

‘Verborgen tandwielen,’ zegt Finn, die een ander beeld draait.

Alle zes de standbeelden blijken op zo’n schroef te staan.

‘Wat moeten we ermee doen?’ Tess draait een standbeeld helemaal rond. Het steekt boven de andere uit.

‘Dat weet ik ook niet,’ zegt Noah.

Finn stopt even met draaien en legt zijn oor tegen de muur. Hij luistert geconcentreerd. ‘Draaien jullie maar,’ zegt hij.

Noah en Tess blijven aan de beelden draaien. Ze komen steeds hoger.

‘Ho, stop!’ roept Finn. ‘Net wat ik dacht. De tandwielen in

de muur gaan door de schroeven draaien.’

‘En dus?’ vraagt Tess.

Noah ziet iets in het donker. Hij pakt de telefoon van Tess om het te verlichten. Achter het laatste beeld is een scheur in de muur verschenen. De stenen schuiven daar uit elkaar.

‘Hier ontstaat een doorgang,’ zegt hij tegen de anderen.

‘Doordraaien dus.’ Tess gaat bij een ander beeld staan en geeft er een slinger aan. De krijger maakt een pirouette.

Ook Noah gaat weer verder. De krijgers draaien nu allemaal vanzelf. Het lijkt wel ballet.

‘Dat ziet er heel gek uit,’ zegt Finn, die een stap naar achteren zet en zijn lach probeert in te houden.

‘Dans maar lekker, krijgertjes,’ zegt Tess.

Niemand kan zich meer inhouden. Ze barsten in lachen uit en wachten tot de dans voorbij is.

Noah schijnt met Tess’ telefoon op de scheur links. Daar is nu een brede doorgang ontstaan.

‘Mag ik hem weer terug?’ vraagt Tess en Noah geeft haar de mobiel terug.

Ze persen zich tussen de muren door die uit elkaar zijn geschoven. Het valt niet mee. Sommige stenen steken behoorlijk uit, waardoor Noah steeds blijft hangen.

Aan de andere kant is alles in het donker gehuld. Alleen de voetstappen van Noah, Finn en Tess weerklinken als stuitende ballen in een gigantische gymzaal.

Het licht van de telefoons schijnt niet ver. Het plafond blijft in het donker gehuld.

Zo voorzichtig mogelijk lopen de drie verder. De hal ontvouwt zich als een puzzel, telkens wordt er een stukje zichtbaar van het geheel.

Noah blijft dicht bij de muur. Daar hangen nog meer tapijten, net zoals in de gang waar ze eerder doorheen liepen. Maar deze zijn groter.

‘Wat is dit?’ Finn staat een stukje verderop, voorover gebukt. Hij schijnt op de grond.

‘Dat is een vreemde richel,’ zegt Tess, die haar hand in de richel steekt en er iets uit haalt. ‘Poeder.’

‘Ik weet wat dat is,’ zegt Noah. ‘Daar heeft Lara wel eens over verteld. Je kunt dat poeder aansteken, zodat de hele boel wordt verlicht.’

Finn komt overeind. ‘Hadden we maar aanstekers bij ons.’

‘We hebben wel iets anders.’ Tess geeft de telefoon aan Noah en graait in haar rugzak. Ze haalt er twee stenen uit. ‘Vuurstenen! Daarmee kunnen we vuur maken.’

Ze houdt de stenen vlak boven de richel en wrijft ze tegen elkaar. Er vliegen vonkjes vanaf. Steeds meer. Tess wrijft harder en harder. Totdat er een vlam in de richel ontstaat. Het poeder maakt er nog meer vuur van. Het verspreidt zich zo snel dat Noah nauwelijks tijd heeft om het met zijn ogen te volgen.

Als een slang kronkelt het vuur door de richel. Het splitst zelfs in meerdere stukken.

De hal is stukken groter dan Noah zich had voorgesteld. Het vuur kruipt langs een steile helling omhoog, gaat om dikke pilaren heen en stopt ten slotte bij twee reusachtige standbeelden in het midden.

‘Wauw.’ Tess loopt ademloos verder.

Noah weet niet wat hij moet zeggen. In deze hal zou misschien wel de complete bibliotheek van Chateau Ravenhorst passen. Zo groot... en dat allemaal onder de grond.

De dikke pilaren, die alleen al net zo groot als Noahs kamer zijn, ondersteunen het plafond, dat vanaf hier meters ver uit zijn buurt lijkt te zijn. Op de grond liggen vierkante tegels, allemaal apart versierd met symbolen van de Kivambastam. Helemaal aan het andere eind is een lage trap, die naar een verhoging leidt waar drie gruwelijk uitziende maskers op stokken zijn geplaatst. Hun monden staan wijd open en er steken tanden naar buiten. Door de uitpuilende ogen lijken het net monstergezichten.

Maar het belangrijkste van deze hal moeten toch wel de twee standbeelden zijn. Die zijn wel vijf keer zo groot als Noah.

‘Een man en een vrouw,’ mompelt Finn.

‘Het zijn geen krijgertjes!’ roept Tess, die al bijna bij de standbeelden is.

Iedereen loopt een andere kant uit. Finn naar de trap, Tess

naar de standbeelden en Noah bekijkt de verschillende tapijten aan de muren.

‘Let op,’ roept Tess. Ze trekt ergens aan.

De standbeelden beginnen te draaien. Eerst langzaam en dan steeds sneller. Het vuur in de hal wordt hoger. Het wappert, als de manen van een leeuw in de wind.

Tess en Noah rennen weg bij de beelden, naar Finn toe.

‘Is dit de bedoeling?’ vraagt hij als hij bij het altaar is.

Een onzeker gevoel maakt zich van hem meester. Het begint als een verwaarloosbare tinteling onder in zijn buik en groeit tot een afgaand alarm dat om aandacht schreeuwt. Het vult zijn hele lichaam.

‘Nee, nee!’ roept Tess om boven het lawaai van de dansende beelden uit te komen.

En dan gaat het mis. Noah duikt naar de grond en houdt zijn handen voor zijn oren.

TAPIJTEN MET EEN VERHAAL

De standbeelden zijn in enorme brokstukken uit elkaar gevallen. Ze liggen verspreid door de hal.

Noah komt voorzichtig overeind. Zijn hart gaat nog steeds flink tekeer.

‘Oeps,’ zegt Tess alleen maar.

‘Je kon het niet weten,’ zegt Finn, die de trap af gaat en tussen de brokstukken door loopt.

Het vuur is nog steeds hoog en vormt bijna een muur. Alleen vanaf de verhoging waar Noah en Tess staan is alles te overzien.

Finn blijft bij het gat staan dat de beelden hebben achtergelaten. Er zit een diepe kuil.

‘Hier is iets!’ roept hij.

Noah en Tess kijken elkaar aan.

‘Misschien is het toch goed dat je het hebt gedaan,’ zegt Noah.

Tess rent alvast naar Noah, maar Noah ziet iets in zijn ooghoeken. De kleden aan de muur. Het vuur heeft ze aangeraakt en dingen veranderd.

Hij kan zijn ogen niet geloven. Het is net alsof ze een reis door de tijd hebben gemaakt. Er zijn niet langer taferelen te zien uit de tijd dat de Kivambastam hier op het eiland rondliep.

Noah zoekt een opening tussen het vuur en blijft voor het tapijt staan dat zijn aandacht als eerste trok.

‘Noah!’ roept Tess. ‘Wat doe je?’

Noah geeft geen antwoord. Hij laat de afbeeldingen van de tapijten op zich inwerken. Dit is onwerkelijk. De leider van de Kivambastam...

‘Noah?’ klinkt Finns stem.

‘De leider van de Kivambastam is helemaal niet doodgegaan toen hij de slagtang gebruikte.’ Noah wijst naar het tapijt. ‘Hij heeft deze tempel met de overgebleven mannen van zijn stam verder afgemaakt. Maar zelfs lang nadat die mannen waren gestorven, heeft hij verder gebouwd. Tenminste, dat denk ik, want...’ Hij draait zich om. ‘De leider verandert telkens van uiterlijk. Of zou iemand anders de tempel verder hebben afgemaakt?’

Finn krabt aan zijn kin terwijl ze naar de tapijten kijkt. ‘Nee, ik geloof dat ik het snap. Kijk maar naar dat tapijt.’ Hij wijst er eentje aan dat half in het donker verborgen hangt. Er is een levenloos lichaam op de grond te zien, met een staande

man ernaast. De man steekt een dolk in zijn buik en hoog boven hem zweeft een ronde, lichtgevende bol.

‘De ziel van de leider is telkens in een nieuw lichaam gekropen. Zo werd hij onsterfelijk.’

Noah vindt het lastig te begrijpen, maar Finn heeft gelijk. Dat verklaart ook waarom de leider op één tapijt met zijn blote handen aan de tempel werkt en op een ander plotseling van uiterlijk en kleding verandert. Maar al die tijd is hij alleen.

Totdat er op een tapijt een vrouw opduikt. Een mooie vrouw, met een lange jurk en grote hoed. De kleren en het uiterlijk van de leider veranderen ook. Hij draagt ineens een broek, laarzen en een ontzettend hoge hoed.

De leider en de vrouw bouwen samen verder aan de tempel.

Tot Noah en Finn bij het laatste tapijt komen. Ze slaan een hand voor hun mond.

‘Hij vermoordde zijn eigen vrouw...’ stamelt Finn.

‘Op het altaar waar de vloek onder rust.’ Noah wijst naar de zwarte rook onderaan het doek. De rook heeft kleine handjes, die de vrouw vast proberen te grijpen. Haar ogen zijn gesloten en ze heeft haar handen in elkaar gevlochten op haar buik liggen.

‘Heeft die leider dit allemaal gedaan voor macht?’ vraagt Finn ten slotte.

Dat idee heeft Noah ook, maar hij weet zeker dat hij nog

wat mist. De puzzel is nog niet compleet.

‘Het is een heel gek verhaal,’ zegt hij. ‘Waarom zou de leider zijn vrouw vermoord hebben? En wat klopt er niet aan het verhaal dat we in het huttendorp hebben gelezen?’

‘Wat zijn jullie nou aan het doen?’ vraagt Tess als ze bij de jongens is.

Finn keert zich tot haar. ‘Je raadt nooit wat we hebben gevonden.’

Tess is even sprakeloos nadat Finn alles heeft uitgelegd.

‘En hij is nu dood?’ vraagt ze.

‘Niet dood, maar wel verdwenen,’ zegt Noah. ‘Er zijn geen andere tapijten. Dus we weten niet waar hij naartoe is en hoe hij er nu uitziet.’

‘Zullen we dan verdergaan?’

Finn trekt een wenkbrauw op. ‘Waarnaartoe?’

‘Onder de beelden is een andere hal, we kunnen er via een ladder komen.’

‘Maar we moeten juist naar boven,’ zegt Noah. ‘Wat als we te dicht in de buurt van de vloek komen?’

Tess zucht. ‘We moeten vooral proberen uit de buurt van Riff te blijven. Ik weet zeker dat we via die andere hal een weg uit de tempel kunnen vinden.’

‘Als jij het zegt,’ zegt Finn en hij loopt achter haar aan.

Bij de kuil die de beelden hebben achtergelaten, kijkt Noah omlaag. Het is weer zo’n donkere hal. Hij heeft het wel

een beetje gehad met al die hallen. Het liefst wil hij weg uit deze tempel.

Tess draait zich als eerste om en klimt op de ladder. Langzaam begint ze aan de afdaling.

Er waait wind door Noahs haar. Verbaasd kijkt hij om zich heen. Ook het vuur beweegt op de luchtstroom.

‘Wat gek,’ zegt hij tegen Finn, die op de ladder probeert te klimmen.

‘Het voelt alsof iemand ergens een deur heeft opengezet,’ zegt Finn.

Noah vertrouwt het niet, maar ze hebben geen andere keuze. Deze hal heeft geen andere uitgang. Ze moeten via de hal hieronder een nieuwe weg zoeken.

De wind wordt harder en Noah meent er zelfs een stem in te horen. Een waarschuwend stem. Hij verbeeldt het zich vast.

Zonder er verder aandacht aan te besteden, klimt hij als laatste op de ladder. Tess is al beneden, hij hoort haar lopen. Kort daarna verschijnt er licht. Haar telefoon.

‘En?’ roept Finn. ‘Zie je wat?’

‘Grote waterraderen,’ antwoordt Tess. ‘Ze hangen overal aan de muur.’

Wat bedoelt ze? Waarom zouden zulke waterraderen hier onder de tempel hangen?

‘O, wacht, hier is ook weer zo’n richel voor vuur.’

Tegen de tijd dat Noah beneden is, heeft Tess vuur gemaakt met de stenen. De hal wordt verlicht en het wordt duidelijk waarom de waterraderen overal ophangen.

‘Er moet water doorheen,’ zegt Finn. Hij wijst naar een opening in de muur. ‘Het moet daarvandaan komen en dan gaat het via de raderen naar de andere kant.’

Ze lopen tot het midden, waar een hoog gebouw staat. Het lijkt net een dikke pilaar. Het heeft vijf inhammen, naar binnen toe gebogen. In iedere inham staat een stuurwiel, zoals ook bij een schip.

Noah pakt een stuurwiel beet en draait eraan. Verderop kraakt er iets. Een waterrad begint te draaien en schuift omhoog.

‘O.’ Noah laat het stuurwiel vlug los. ‘Dit is een puzzel.’

Tess stapt op een grote doorgang af, een boog in de muur. Er zit een gang achter, die nog in het donker is gehuld.

‘Die waterraderen moeten op de juiste plek zitten,’ zegt Finn tegen Noah. ‘Dan kan het water naar de andere kant stromen.’

Noah heeft het gezien, maar hij vraagt zich nog iets anders af. ‘Het water verdwijnt daar ook weer in de muur. Dan gaat het dus naar een hal hiernaast. Waarom?’

Finn zwijgt.

Tess staat verderop in de gang. ‘Komen jullie nog?’

Noah en Finn rennen naar haar toe.

‘Moeten we niet eerst alles goed bekijken?’ vraagt Noah.

Tess kijkt hem aan. ‘Dat doen we toch? Eerst alle hallen verkennen en dan aan de puzzel beginnen. Dat doet Lara ook altijd.’

Ze lopen een nieuwe hal in. Deze is iets kleiner dan de vorige, maar niet minder hoog. Ook hier is het vuur via de richel gekomen, wat alles meteen zichtbaar maakt.

Recht tegenover de doorgang hangt een gigantische houten ton hoog aan de muur. Hij is met een flink touw aan de muur bevestigd. Er zit een katrol aan en in de muur zijn tandwielen verwerkt. Overal hangen ladders, die naar verschillende niveaus leiden, en sommige zijn hoog.

‘Wedden dat daar het water in zit,’ zegt Tess.

Noah zoekt een manier om bij de ton te komen. Hij bekijkt de ladders. Maar wat moeten ze bij de ton doen? Er is nergens een hendel te zien, of iets anders waarmee ze de ton kunnen laten kiepen.

Dan klinken er stemmen in de andere hal. Noah, Finn en Tess blijven meteen staan.

‘Ze zijn al aan de puzzel begonnen,’ horen ze Riff zeggen.

‘Dat is toch beter voor ons?’ zegt een onbekende mannenstem, waarschijnlijk iemand die voor Riff werkt.

Noah en Finn lopen muisstil naar Tess toe, die een eindje verderop staat.

‘Wat doen we nu?’ vraagt Finn zo zacht mogelijk.

‘Verstoppen,’ zegt Tess.

Een probleem: hier in de hal zijn niet veel plekken waar ze zich kunnen verstoppen.

Noah kijkt omhoog, naar de grote ton. Zijn blik glijdt over de ladders. Ze zouden kunnen proberen...

‘Echt niet,’ zegt Tess als Noah zijn plan uitlegt.

‘We moeten het proberen,’ zegt Finn.

TESS IN TRANCE

Noah houdt met moeite zijn gezicht boven het water in de ton. Ze mogen niet te veel geluid maken. Er is gelukkig voldoende plek voor hun drieën, maar lang houden ze dit niet vol.

In de hal klinken voetstappen. Riff en zijn mannen zijn gearriveerd. Zo te horen verspreiden ze zich. Zou Lara er ook zijn?

‘Hier zijn ze dus nog niet geweest,’ zegt Riff.

De mannen rennen en klimmen in de ladders. Er komt iemand dicht in de buurt van de ton.

Noah houdt zijn armen stil. Hij zakt daardoor naar de bodem van de ton. Tess en Finn dalen met hem af.

Zo blijven ze een tijdje onder water. Het is donker en Noah kan niet zien wat er boven zijn hoofd gebeurt. Hopelijk kijken die mannen er niet in.

Dan breekt het moment aan waar hij bang voor was: zijn zuurstof raakt langzaam op. Hij voelt steken in zijn longen.

Paniek slaat toe. Hij moet omhoog. Nu! Maar dat mag nog niet. Dan horen de mannen hem naar lucht happen.

Aan de wilde armbewegingen merkt hij dat Finn ook adem moet halen. Ze hebben geen tijd meer. Het is nu of nooit.

Noah zwemt omhoog. Maar net als hij boven het water uit komt, kiept de ton om. Al het water glijdt eruit, samen met Noah, Finn en Tess.

Noah springt vlug overeind. Zijn rug doet flink pijn, maar daar bijt hij doorheen.

‘Dit is nog eens een verrassing,’ zegt Riff, die in het midden van de hal staat.

Het water glijdt ervandoor en verdwijnt in een gat dat bij Riffs voeten is verschenen.

Tess trekt Noah en Finn naar zich toe. ‘Rennen!’ roept ze.

Maar ver komen ze niet. De mannen van Riff pakken hen vast. Een kans om te ontsnappen is er niet meer, want die mannen duiken plotseling overal op.

‘Geef het maar op, jongens.’ Riff komt dichtbij. ‘Hier eindigt jullie moedige poging om de schat op te eisen.’

‘Dat wilden we niet.’ Noah worstelt met zijn armen en benen om zich los te rukken. ‘We wilden alleen maar weg van hier. Je kunt niet dieper gaan. Daar is de vloek.’

Riff begint te lachen. ‘De vloek van Kivamba? Jullie vrezen serieus dat de vloek bestaat?’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Het is een fabeltje. Alleen verteld om buitenstaanders angst aan te jagen.’

Noah gelooft er niets van. Ze hebben de tapijten gezien. Het betekende de ondergang van de Kivambastam. De vloek bevindt zich vlak onder het torentje in de hal hiernaast. Hier moet alles stoppen.

‘Doe maar wat je wilt, Riff,’ zegt Tess, die zich ook probeert te verzetten. Ze kronkelt als een slang heen en weer, maar net als Noah en Finn is ze niet sterk genoeg. ‘Laat ons gaan en we vallen je niet meer lastig. We hoeven die Zilveren Slagtand niet.’

Riff gaat voor Tess staan. ‘Is dat zo, Tess?’ Hij raakt haar voorhoofd met een vinger aan. ‘Jij hebt een magisch masker opgezet, nietwaar? Komt dat even goed uit.’

Onmiddellijk laat Tess haar hoofd hangen. Haar ogen worden wit en als ze weer overeind komt, gaat haar mond ver open. ‘De Zilveren Slagtand.’ Ze spreekt het op een dromerige manier uit. ‘Hij is zo mooi, jongens.’

Hoe kan Riff met zijn vinger Tess in trance brengen? Wat voor bizarre krachten bezit hij?

Noahs hart lijkt wel een op hol geslagen trommel. Steeds sneller. Het gaat gepaard met een net zo onregelmatige ademhaling. Deze keer kunnen ze haar niet zo makkelijk redden als toen met de parel.

‘Tess!’ roept Finn. ‘Verweer je, dit is niet echt.’

Tess’ handen worden losgelaten en ze loopt naar voren, aan Riff voorbij. Hij houdt haar niet tegen.

‘Bijzonder wat voor krachten in oude maskers schuilt. En dat uitgerkend dit meisje haar nieuwsgierigheid niet kon bedwingen. Ik moet toegeven dat ik had gehoopt dat Lara zo’n masker zou opzetten.’

Tess strekt haar armen en raakt iets onzichtbaars aan. ‘Hij is groot en zo mooi. We kunnen er rijk mee worden.’

Noah wil Tess vastpakken en haar door elkaar schudden. Dit is niet goed. Het is precies zoals het op de boot van Adebowale gebeurde. En dat allemaal door zo’n stom masker. Waarom kon Tess niet gewoon naar Lara luisteren?

‘Heel goed,’ zegt Riff. ‘En wat kun je er nog meer mee?’

‘De olifanten opdrachten geven. En nog meer wilde dieren. Ze zullen allemaal naar mij luisteren.’

Tess loopt naar het midden van de hal toe, waar het water eerder in een gat verdween. Hier knielt ze en ze wrijft met haar handen over de rand van het gat. Dan duikelt ze voorover en verdwijnt.

‘Tess!’ roepen Noah en Finn.

Noah begint zwaarder te ademen.

Tess is gewoon in het gat gesprongen. Wat kunnen ze doen om haar te redden?

Is alles nu verloren?

‘Terug naar de vorige hal!’ commandeert Riff.

De mannen lopen er meteen vandoor. Ook Noah en Finn worden gedwongen te lopen. Noah stribbelt eerst tegen. Tess!

‘Dit kun je niet maken, Riff!’ roept Finn. ‘Waar is Lara?’

‘Jullie tante zullen jullie snel genoeg ontmoeten. Ik heb de nodige voorbereidingen getroffen.’

Wat bedoelt hij daarmee?

In de andere hal zijn de waterwielen gaan draaien. Overal valt water tussendoor omlaag. Het water wordt via buizen omhooggepompt.

‘Draai aan de stuurwielen,’ beveelt Riff zijn mannen.

Noah onderneemt steeds nieuwe pogingen om zich te bevrijden, maar ze zijn allemaal zinloos. Zeker als zijn handen met touw aan elkaar worden gebonden. Nu is het echt voorbij. En dat terwijl ze al zo ver waren gekomen.

Vijf mannen lopen naar de toren in het midden en draaien aan de wielen. De grote waterraderen worden in een andere positie gezet, waardoor het water verder kan stromen. Het gaat via een lange pijp naar de toren in het midden, waar het water boven in het plafond verdwijnt.

Het gekraak van de raderen wordt overstemd door hard gedruppel. Het klinkt bijna alsof iemand een microfoon bij de druppels houdt en het volume vol open heeft gezet. Het getik zwelt aan en klinkt met steeds kortere tussenpozen.

Het water trekt zich terug uit de raderen, die stoppen met draaien. Ze beginnen te trillen, net zoals de rotsen en de vloertegels.

Noah voelt dat de man achter hem zijn evenwicht verliest.

Hij wordt mee naar achteren getrokken en landt boven op de man. Vlug probeert hij overeind te krabbelen, maar door zijn gebonden handen lukt dat niet.

De hele hal schudt en beeft. Wat is er toch aan de hand?

Riff staat er rustig bij. ‘Over precies één minuut mogen jullie Lara halen,’ zegt hij.

Noah kijkt op. Lara? Is ze in de buurt? Ze weet vast hoe ze hier weg moeten komen.

De hal schudt maar heen en weer. Een paar waterraderen komen los van de muur en knallen op de grond.

Noah springt opzij om er eentje te ontwijken. Achter hem schuiven stenen uit de muur. Ook de toren in het midden staat flink te trillen. De stuurwielen zijn al gebroken.

Aan beide kanten van de hal gaan stenen poorten omlaag. Ze zitten opgesloten.

‘Het heeft geen zin om te vluchten,’ zegt Riff.

Hij staat daar maar, met zijn handen in zijn broekzakken.

Noah weet het zeker: dit loopt fout af. Waarschijnlijk stort de hele tempel als een kaartenhuis in elkaar.

‘Blijf rustig,’ stelt Finn hem gerust. Hij knikt naar de toren in het midden, die langzaam ronddraait en in de grond zakt.

Noah beseft ineens wat dit voor plek is. Hij heeft dit al eerder gezien, op een kaart die Tess in het huttendorp had gevonden. Daar was zwarte rook rondom het gebouw te zien. De vloek. Hij is nu heel dichtbij.

Iedereen is bijna verloren.

Zodra de toren nog maar een paar centimeter uitsteekt, loopt Riff naar voren. Hij knipt in zijn vingers en alle mannen verzamelen zich om hem heen. Tussen die mannen verschijnt ook Lara.

‘Lara!’ roept Noah, maar zodra hij ziet wat er met Lara aan de hand is, verdwijnt de opluchting weer. Ze draagt het lelijkste masker dat Noah ooit heeft gezien. Helemaal zwart, met enkele witte strepen. Een krijgersmasker lijkt het wel.

Noah weet maar al te goed wat dit betekent. Net als Tess doet ze nu precies wat Riff van haar wil. Zonder enig teken van verzet loopt ze mee naar het stenen gebouw.

‘Pas op!’ roept Finn, maar hij wordt net als zijn broer door mannen vastgepakt en mee naar de toren genomen. Hier moeten ze gedwongen op het dak staan.

Noah probeert zich met zijn armen te bevrijden, maar hij kan nergens naartoe. Zijn kans op vluchten is verkeken als de toren langzaam in een tunnel zakt. Waar gaan ze naartoe? De zwarte rook is nog nergens te zien. Noahs hart krimpt ineen en zet daarna zo snel uit dat hij bang is dat het uit zijn ribbenkast breekt en vlucht.

De vloek!

DE VLOEK VAN KIVAMBA

De rit naar beneden duurt een behoorlijke tijd. Al die tijd zwijgen de mannen. Riffs ogen zijn gesloten. Hoe kan die man zo rustig blijven? Weet hij soms wat er gaat gebeuren? En waardoor bezit hij ineens bovennatuurlijke krachten? Het is niet normaal dat hij zonder enige moeite Tess en Lara in trance kon brengen.

Noah probeert na te blijven denken, maar zijn gedachten zijn een grote brij. Hoe kunnen ze zich hier ooit nog uit redden? Op Lara kunnen ze niet rekenen. Zij is nog steeds in trance en lijkt bijna versteend. Hij heeft alleen zijn broer, die net als hij is vastgebonden.

Het is klaar en dat besef dringt steeds meer tot Noah door. Doembeelden schieten door zijn hoofd. Hij ziet zichzelf al dood op de grond liggen, omringd door de zwarte rook van de vloek. Hij wordt misselijk. Nog erger dan wanneer hij in een wilde achtbaan zit. Dit is echt.

Het gebouw bereikt het einde van de tunnel en er verschijnt een nieuwe hal. Met een harde knal landen ze op een glanzende tegelvloer. Een paar tegels breken.

Riff stapt van het gebouw af. 'Maak licht, mannen.'

De mannen die Noah en Finn omcirkelen, pakken allemaal een aansteker tevoorschijn. Daarmee lopen ze naar de muren, waar ze fakkels aansteken. De hal wordt er niet heel goed door verlicht, maar Noah ziet wel iets verschijnen tussen de fakkels.

Olifantenkoppen. Het zijn er wel honderd. Hun slurven zijn allemaal opgerold, met aan het uiteinde ervan een kristal. Noah moet sterk denken aan de tempelruïne waar ze de Parel van de Glorieuzen hadden gevonden, daar was ook zo'n gigantische olifant van steen. Maar hier zijn ze anders. Sierlijker. Iedere olifant draagt een andere versiering, van kettingen tot en met fijne pareltjes rondom de ogen.

Onder iedere olifantenkop staat een beeld van een Kivambakrijger, met een speer in zijn hand. Hun gezichten zijn bedekt achter maskers, allemaal verschillende. De een ziet er nog angstaanjagender uit dan de ander. Ze lijken op de drie maskers die in de hal met de grote standbeelden op stokken waren geplaatst.

'Hier heb ik een hele tijd op moeten wachten,' zegt Riff, die er in zijn eentje vandoor gaat. Hij loopt op een kaal stuk muur af. Geen olifantenkop te bekennen.

Noah en Finn worden door de mannen naar voren geduwd. Wat gaat er nu gebeuren? Noah werpt zijn broer vlug een bange blik toe. Maar Finn kijkt niet terug.

Ook Lara wordt door de mannen geduwd. Ze biedt geen weerstand. Als een wassen beeld laat ze alles met zich doen.

Riff legt zijn hand op de muur en heel even wordt de hele muur verlicht. Kort daarna schuift hij naar achteren en wordt hij langzaam omhooggetrokken. Er komt rook door de opening de hal in. Zwarte rook.

‘Nee!’ roept Finn. ‘Niet de vloek!’

Noah en Finn strubbelen heftig tegen. Ze maken geen schijn van kans. De rook golft over de tegelvloer en neemt de hal stukje bij beetje over.

Er gaat van alles door Noah heen. Hij moet hier weg. Nu! Zodra die rook hem te pakken heeft, is hij zichzelf niet meer. Kon hij maar zijn handen loskrijgen. Maar de man houdt hem te stevig vast.

‘Laat ons gaan!’ probeert hij, maar Riff lacht er alleen maar om.

‘Dit wilden jullie toch?’ vraagt hij, als hij zich omdraait. ‘Geniet ervan, zou ik zeggen. Dit is jullie beloning.’

De rook komt dichterbij. Noah probeert achteruit te lopen. Het lukt niet. Weten die mannen van Riff soms niet wat er gebeurt als de rook je aanraakt?

‘Laat me alsjeblieft los,’ smeekt hij. ‘Die rook is gevaarlijk.’

Het is de vloek van Kivamba.’

Het kan de man blijkbaar niet veel boeien, want hij duwt Noah nog wat naar voren.

De eerste mannen van Riff stappen in de rook. Ze blijven als versteend staan. Naast Noah staat een man van wie de ogen wit zijn geworden. Net zoals bij Tess gebeurde toen zij de Parel van de Glorieuzen aanraakte.

Noah springt op en neer, in de hoop dat de man hem eindelijk loslaat. Hij wil niet hetzelfde lot ondergaan. Niet de vloek!

De mannen veranderen in een soort zombies. Ze blijven maar wat op hun plek staan en doen niets meer.

Riff is de enige die er niet door beïnvloed wordt. Hoe kan dat? Wat heeft hij wat de anderen niet hebben?

Zodra de poort hoog genoeg is, loopt hij verder. Maar niet zonder Lara. Omdat de mannen niet meer gehoorzamen, haalt hij Lara persoonlijk op en neemt haar mee naar een hal die in het donker is gehuld. Onderweg trekt hij het masker van haar gezicht, dat met een plof op de grond valt en onmiddellijk door de rook wordt verborgen.

Noah sluit zijn ogen. De rook kan ieder moment bij zijn voeten zijn. Hij en Finn kunnen geen kant op. Hij zal zich er maar bij moeten neerleggen dat hij zo meteen niet meer helder kan denken. Alles in zijn lichaam schreeuwt om hulp. Behalve zijn verstand, want hij weet dat het zinloos is. Hier

eindigt het avontuur. Vlak voor de finale, waar hij de Zilveren Slagtand te zien zou krijgen.

Maar net als hij denkt dat de rook hem zal aanraken, schiet er iemand op hem af. De rook wordt uit elkaar gedreven.

Het is Tess, die zomaar in de rook opdoemt. ‘De olifanten komen eraan!’ roept ze. De ketting om haar nek gloeit.

‘Tess?’ Noah kan het niet geloven. Ze is het echt.

Ze rent dwars door de rook heen en let niet op de mannen die overal staan. Soms rent ze er eentje omver.

‘Ze is nog steeds bezeten,’ zegt Finn.

Noah voelt ineens dat de stevige handen van de man hem loslaten. Verbaasd draait hij zich om. De rook... hij is gewoon om Noah heen gecirkeld.

Bij Finn gebeurt hetzelfde. De mannen laten hun armen zakken.

De rook sluit Noah langzaam in. Hij springt om wind te creëren. Het werkt maar voor even, want zodra hij stopt, komt de rook snel weer terug.

Springend baant hij zich een weg naar Finn, die Tess in de gaten houdt.

‘Hoe kunnen we haar helpen?’ vraagt Finn in paniek.

Tess heeft met één hand haar neus beet en met de andere vormt ze de slurf van een olifant. Ze maakt er gekke geluiden bij, terwijl ze rent.

‘Tess!’ roept Finn. ‘Kom terug!’

Tess luistert niet. Ze rent nog meer mannen omver. De rook golft achter haar aan, als een zwart tafelkleed waar de wind onderdoor kruipt.

‘Spring alsjeblieft mee,’ zegt Noah tegen Finn. ‘Straks heeft de rook ons ook te pakken.’

‘O nee, hoor,’ zegt Finn. ‘Je hoeft niet meer te springen.’

Verbaasd kijkt Noah hem aan.

Finn kijkt omlaag. En dan ziet Noah het. De botjes aan zijn ketting gloeien.

Ook bij Noahs ketting stralen de botjes licht uit.

‘Die kettingen uit de hut... ze beschermen ons dus tegen de rook,’ zegt hij.

Hij blijft staan en wacht tot een sliert van de rook zijn schoenen aanraakt. Eigenlijk wil hij het niet, bang dat Finn het fout heeft. Maar zodra de rook langs zijn been omhoogkruipt, gebeurt er inderdaad niets.

Noah kijkt om zich heen. ‘En Riffs mannen hebben dus pech, want die hebben niet zo’n ketting.’

Nu ze de rook niet hoeven te vrezen, kunnen ze Tess gaan halen.

Tess blijft roepen: ‘De olifanten komen eraan. Gebruik de maskers!’ Soms klinkt het als een lied.

Finn is als eerste bij haar en probeert haar tegen te houden. Dat valt nog niet mee met vastgebonden handen. Hij botst tegen haar op en brengt haar uit balans.

Tess valt op de grond en verdwijnt in de zwarte rook. Ze komt niet meteen overeind.

Noah loopt naar de olifantenkoppen in de muur toe. De slurf van zo'n kop heeft een spits uiteinde, waar het kristal in is verwerkt. Daarmee kan hij zijn touw om zijn handen lossnijden.

'Finn!' roept hij terwijl het touw begint te rafelen.

Hij kijkt achter zich. Finn heeft zich boven op Tess gegooid.

Eindelijk laat het touw los. Noah wrijft vlug over zijn pijnlijke polsen en rent naar Finn en Tess toe. Onderweg kijkt hij naar de mannen van Riff. Ze lijken nog steeds zombies.

'Snij jij nu maar dat touw los,' zegt Noah als hij zich over Tess heen buigt. Hij pakt haar armen beet en houdt ze bij elkaar.

'Olifanten, olifanten,' zingt Tess. 'Ze komen, o ja! Pak de maskers, jongens!'

Noah buigt voorover. Tess' hoofd draait van links naar rechts.

'Luister naar me, Tess,' zegt hij als hij vlak boven haar gezicht hangt. 'Je kunt je ertegen verzetten. Dit is allemaal niet echt, het komt door de betovering van het masker uit het chateau.'

'De olifanten komen eraan,' herhaalt Tess voor de zoveelste keer.

Als Finn zijn handen ook vrij heeft en terugkeert, trekken ze met z'n tweeën Tess overeind. Ze houden haar stevig vast en laten haar er zeker niet vandoor gaan.

‘Wat doen we nu?’ vraagt Finn.

Noah weet het niet. Zijn hoofd is leeg. Hij wil terug naar boven, weg uit de tempel. Maar niet zonder Lara.

‘Lara heeft onze hulp nodig,’ zegt hij vastberaden.

‘Maar dan moeten we eerst een plan maken om Riff te overvallen,’ zegt Finn. ‘We kunnen niet zomaar die andere hal in stormen.’

Vanuit het niets duikt er weer leven op in de mannen. Uit hun monden komt een zacht gezoem. Het zwelt aan en dan klinken er woorden. Alle mannen zingen hetzelfde lied, in een taal die Noah niet kan verstaan.

Tess zingt uit volle borst mee. Ze sribbelt niet meer tegen. Het lied vult de hal, terwijl de rook zich terugtrekt.

Noah begrijpt er niets van. Wat gebeurt er nu weer?

Zijn blik valt op de doorgang waar Riff doorheen is gelopen.

Lara. Ze heeft hulp nodig.

DE ZILVEREN SLAGTAND

Noah en Finn sleuren Tess mee door de stenen poort. Ze hebben geen tijd om een plan te maken. Lara heeft nú hulp nodig.

Zodra Noah een voet in de laatste hal zet, blijft hij staan. Deze hal lijkt bijna een exacte kopie van de hal uit de tempelruïne op de bodem van de oceaan. Alleen is hier geen water en door het vuur wordt de boel beter verlicht. Het licht wordt weerkaatst op de glanzende tegelvloer. Rondom een paar dikke pilaren hebben zich takken vastgeklampt, waar al eeuwen geleden het leven uit is verdwenen.

De hal is groot en Noah voelt zich kleiner dan ooit. Dat komt vooral door het gigantische beeld van een olifant recht tegenover hem. De slurf is uitgerold en slingert door de lucht, hoog boven een stenen altaar.

Zodra Noah ziet wie er op het altaar ligt, wil hij schreeuwen. Het is Lara. Riff heeft Lara aan de platte steen vastgebonden.

Paniek borrelt in Noah op. Dit is slecht. Heel slecht. Straks wordt Lara nog als offer gebruikt...

Terwijl er van alles door zijn hoofd schiet, denkt hij terug aan de beelden die hij eerder in de hal met de tapijten heeft gezien. De leider van de Kivambastam had zijn vrouw ook op een stenen tafel gelegd. Vervolgens stak hij een speer door haar buik.

Riff staat niet ver uit de buurt van het altaar, vlak bij de enorme olifant. Zijn ogen worden groot zodra hij hen ziet.

‘Nee maar, jullie zijn ontkomen aan de vloek van Kivamba?’ Hij begint te lachen. ‘Het maakt allemaal niet meer uit. Nog even en jullie zullen mij gehoorzamen.’ Hij draait zich om naar de olifant en heft zijn handen. Hij begint laag te zoemen.

‘Stop!’ roept Finn. ‘Laat onze tante gaan.’

Riff heeft het altaar zijn rug toegekeerd. Zijn gezoem wordt harder en zijn handen trillen. Waar is hij mee bezig?

Noah kijkt Finn aan. ‘Ik ga naar Lara, ze heeft ons nodig.’

‘En Riff dan?’

Dat ziet Noah dan wel weer. Hij kan niet toestaan dat Riff met Lara hetzelfde doet als wat de leider van de Kivambastam jaren geleden heeft gedaan. Precies op deze plek.

Terwijl Noah dichterbij het altaar komt, beginnen de ogen van de olifant te stralen. Het zijn net spotjes, die reageren op de handbeweging van Riff. Ze gaan uit en weer aan.

Dan begint de slurf ineens te trillen. Hij rolt langzaam op.

Het beeld kraakt aan alle kanten, want de stenen laten zich niet zo makkelijk buigen.

Noah houdt zich zo rustig mogelijk. Riff mag zich niet omdraaien. Bij het altaar probeert Noah de touwen los te maken waar Lara mee is vastgebonden. Het lukt niet. Ze zitten te strak. Maar iedere knoop is los te krijgen, hij moet alleen de juiste manier vinden.

Lara's ogen blijven gesloten. Ze ziet er zo vredig uit; diep in slaap en geen idee van alle gevaren die boven haar hoofd hangen.

Bij de olifant klinkt een knal. Geschrokken kijkt Noah omhoog. De slurf is helemaal opgerold en de ogen schijnen zo fel dat Noah erdoor verblind wordt.

Achter hem hoort hij Finn schreeuwen. De mannen van Riff arriveren in de hal. Ze zijn nog steeds in trance en zingen het lied dat ze eerder waren begonnen. Er klinken lage tonen door de ruimte, en af en toe gezoem, net als dat van Riff.

Noah verstopt zich achter een pilaar dicht in de buurt.

‘Trouwe dienaren.’ Riff laat zijn handen zakken en draait zich om. ‘De tijd is gekomen dat wij eindelijk weer ons eiland kunnen veroveren. Honderden jaren hebben we op dit moment moeten wachten. Maar vandaag is het zover.’

Noah begrijpt er niets van. Hij kruipt om de pilaar heen en probeert te ontdekken waar Finn en Tess zijn. De twee staan helemaal aan het andere eind van de hal, half in het donker.

Iedere losse steen van de enorme olifant trilt steeds heftiger. Ze schuiven heen en weer, alsof de olifant in beweging is.

Noah kijkt er vol ongeloof naar. Schuift de stenen bek van de olifant nou open? Hoe is dat mogelijk? Het ziet er zo onwerkelijk uit.

De mannen zingen nog harder. Riff zingt uit volle borst mee. Soms klinkt de hoge stem van Tess erbovenuit.

Met een schuine blik houdt Noah Riff in de gaten. Ook al zingt de man, hij kan alsnog aanvallen. Maar dat doet hij niet. Het is net alsof het lied als afleiding zorgt en hij nergens anders meer aandacht voor heeft.

De bek van de olifant gaat zo ver open dat er een doorgang zichtbaar wordt. Riff stapt naar voren en stopt met zingen. De mannen zingen door.

Hij loopt via de tong van het dier de mond in. Links en rechts duikt de zwarte rook weer op, die hem helemaal inpakt.

De adrenaline stroomt door Noahs lijf. Wat moet hij doen? Hij kan hier niet blijven staan en afwachten. Straks heeft Riff de slagrand te pakken en is het allemaal te laat.

Noah springt tevoorschijn en rent Riff achterna.

‘Noah, wacht!’ probeert Finn nog, maar Noah is ver buiten zijn bereik. Hij negeert het geschreeuw van zijn broer. Dit moet gebeuren.

Op zijn weg naar de bek van de olifant zwaait hij met zijn handen om zich heen om de rook te verdwijnen. Maar die laat

zich niet verdrijven. Ook hij wordt ingepakt. Het voelt als een zware deken die om hem heen wordt geslagen.

Hij loopt verder het donker in, met alleen zijn gloeiende ketting als verlichting. Het ruikt naar zwavel. En naar iets anders. Iets zuurs. Het slaat op zijn longen en hij begint te hoesten. Met een hand voor zijn mond zet hij nog een stap en struikelt over een steen die omhoogkomt. Hij valt voorover en raakt met zijn kin iets zachts.

‘Je bent me achtervolgd?’ vraagt Riff. De man is nergens te zien.

Noah komt erachter dat hij op Riffs schoenen is gevallen.

‘Pak die slag tand niet,’ smeekt Noah, ondertussen overeind krabbelend. ‘De Kivambastam is erdoor uitgeroeid. De leider is gek geworden door de rook en heeft er misbruik van gemaakt.’

‘Je moet niet alles geloven wat er in verhalen wordt verteld, jongen.’

De steen waar Noah en Riff op staan, komt langzaam omhoog. Waar gaan ze naartoe? Zit de Zilveren Slagtand soms ergens in deze olifant verstopt?

‘Maar het is waar,’ blijft Noah proberen. ‘Er gebeuren slechte dingen als je de slag tand gebruikt.’

‘Dat klopt. Dat hoort bij macht. Er kunnen alleen goede dingen worden gedaan als er offers worden gebracht. En ik kan het weten, want ik heb mezelf al meerdere malen opge-

offerd om verder te kunnen leven in een nieuw lichaam. Al eeuwenlang wacht ik op dit moment.’

Noah weet niet meer wat hij kan zeggen. Die man gelooft hem toch niet. Het enige wat hij nog kan doen is de slagtrand van hem afpakken zodra hij hem heeft.

Riff tilt Noah op.

‘Jij gaat dit moment niet verpesten. De geschiedenis herhaalt zich, maar deze keer gebeurt alles in de juiste volgorde.’

Noah strubbelt tegen. Zijn angst en paniek lijken verdwenen, hij wil nu alleen maar Riff tegenhouden.

‘Je weet hopelijk dat je leven over een paar minuten voorbij is?’ vraagt Riff. ‘Niemand overleeft het hier in de tempel. Alleen ik.’ Hij begint te lachen, steeds harder.

En dan doet Noah iets onverwachts.

Iets waar hij beter over had moeten nadenken.

EEN GROOT OFFER

Noah slaat Riff keihard in zijn gezicht en valt op de steen. Hij slaat zijn armen om de benen van Riff heen en probeert hem onderuit te halen. Riff valt, maar hij pakt meteen Noahs gezicht beet en houdt een hand voor zijn mond. Met zijn andere hand haalt hij iets tevoorschijn.

Het pistool.

Onmiddellijk verstijft Noah. Zijn ogen worden groot.

Hij probeert wat te zeggen, maar het komt als gekreun uit zijn mond.

‘Ik heb hier geen tijd voor,’ zegt Riff.

Er klikt iets. Heeft Riff het pistool aangespannen?

Noah wordt misselijk. Nog even en hij valt flauw. Dit was het dan.

Riff schiet niet. Hij slaat met het pistool keihard in Noahs gezicht, waardoor Noah zijn evenwicht verliest en op de grond terechtkomt.

Riff loopt naar een gouden houder toe, die op twee hoge stangen is geplaatst. Er zit iets in de houder geklemd. Het straalt wit licht uit.

‘Niet doen,’ mompelt Noah, te zacht en zonder enige kracht. Het zijn twee loze woorden, die niets kunnen uitrichten.

Riff pakt het voorwerp uit de houder en houdt het boven zijn hoofd. Noahs ogen worden groot. Daar is het... de Zilveren Slagtand. Riff heeft hem te pakken gekregen.

Noah is te laat.

Met zijn allerlaatste krachten loopt hij tot hij vlak bij Riff is. Hij bespringt Riff van achteren en slaat zijn armen om hem heen. Vlug probeert hij de tand uit zijn handen te slaan.

De tand valt op de grond. Er verschijnen felle lichtstralen, die tegen alle muren weerkaatsen. Er schieten een paar stenen weg. Ze laten gaten achter, waar fel licht doorheen schijnt. Het gezang van Riffs mannen klinkt harder dan hiervoor.

Riff raapt de tand op en drukt hem tegen zijn borst. Net als Noah een tunnel heeft ontdekt waar hij zich in wil laten zakken, explodeert de hele olifant. Noah weet nog net op tijd plat op een grote steen te gaan liggen, die er samen met hem vandoor gaat.

Met een flinke dreun komt hij op de vloer van de hal terecht, niet ver uit de buurt van het altaar waar Lara nog altijd vastgebonden is.

Noah heeft overal pijn. Hij bijt op zijn lip als hij overeind komt. Waar hangen die twee uit? Als hij om zich heen kijkt, verliest hij bijna zijn evenwicht.

Dan ziet hij dat Finn en Tess door de mannen worden vastgehouden.

Noah krijgt de kans niet om naar ze toe te gaan, want Riff duikt vanonder de stenen op. In zijn ene hand houdt hij de slagtang vast en in zijn andere hand het pistool. Hij schiet. Een hoek van het altaar brokkelt af.

Straks raakt hij Lara nog! Strompelend rent Noah om het altaar heen. Kon hij Lara maar van het altaar af trekken.

Vanuit het niets klinken er zware trommelslagen.

Noah probeert weer overeind te komen. Hij vertrekt zijn gezicht van de pijn als hij over Lara heen kijkt. Riff staat met de rug naar hem toe.

‘Je mag niet winnen, Riff,’ zegt hij met zijn kaken stijf op elkaar geklemd. Ook al vreest hij op dit moment voor zijn leven, hij mag niet opgeven. Niet nu ze misschien nog iets kunnen doen.

De mannen verzamelen zich allemaal om Riff heen. Ook Tess en Finn staan ertussen. Ze zwijgen.

‘Zo meteen wordt het grootste offer uit onze geschiedenis gedaan. Zodra de ziel van Lara in aanraking komt met de rook, worden onze krachten dankzij de Zilveren Slagtang verenigd. Yin en yang zullen compleet zijn. Ze zal reïncarneren in

een nieuw lichaam.' Riff houdt de slagtang zo hoog mogelijk boven zijn hoofd. Er schieten nog steeds felle lichtstralen van af, die zich in de muur boren en verdwijnen.

Noah blijft zich maar afvragen waar die trommels zitten. Het geluid lijkt overal vandaan te komen. En het wordt harder.

Riff laat de slagtang zakken en haalt een klein glazen flesje uit de binnenzak van zijn beige jas. Met zijn tanden trekt hij de kurk ervanaf.

'Lars, hier komen,' zegt hij op een strenge toon.

Een man loopt naar voren en gaat vlak voor Riff staan. Riff houdt het flesje aan zijn mond en kiept wat naar binnen. Een klein slokje maar. Lars grijpt meteen naar zijn keel en zijn gezicht kleurt paars. Zijn ogen worden groot.

En dan valt hij zomaar neer... dood.

Riff heeft Lars gif toegediend. En nu gaat hij met dat flesje naar Lara.

'Nee!' roept Noah.

Riff grijnst breed en zet het flesje aan Lara's mond.

Als Noah een stap wil zetten, wordt ook hij vastgepakt. Gedwongen moet hij toekijken hoe Lara ieder moment kan sterven.

'Mijn grote liefde bleek uiteindelijk niet de juiste ziel te hebben,' zegt Riff. 'Lang heb ik gezocht naar een geschikte kandidaat die haar plaats zou kunnen innemen. En vandaag is het eindelijk zover. Lara zal de kracht van de Zilveren Slagtang

versterken en ervoor zorgen dat Kivamba het middelpunt van de aarde wordt.’

Waar heeft die vent het over? Noah heeft het gevoel dat hij in een verkeerde film is beland. Alleen zijn dit geen acteurs. Het zijn allemaal echte mensen, die compleet doorgedraaid zijn.

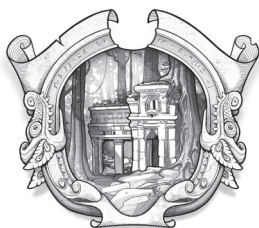
Lara’s ogen blijven gesloten. Ze doet niets om te voorkomen dat Riff vergif in haar mond giet.

Noah moet bijna overgeven. Hij kan zich ineens niet meer beheersen. Hij rukt zich los en springt naar voren. Zo hard hij kan duwt hij Riff omver. Het flesje vliegt door de lucht en breekt op de vloer.

Riff komt overeind en pakt Noah met zijn vrije hand bij zijn kraag beet.

‘Je hebt lang genoeg mijn plannen dwarsgezeten,’ zegt hij. ‘Zeg maar vaarwel tegen iedereen.’

Noahs hart walst rond in zijn ribbenkast. Het is alsof hij de dood recht in de ogen kijkt.

KRACHTIGE MASKERS

Riff laat hem los en pakt vliegensvlug zijn pistool tevoorschijn. Twee mannen tillen Noah op en houden zijn armen vast.

Riff richt het pistool recht op zijn gezicht.

Alles speelt zich vertraagd voor Noahs ogen af. Riff haalt de trekker over. Het duurt een eeuwigheid voordat er een schot klinkt.

Iemand duwt hem van de zijkant. Noah valt met een klap op de grond en voelt hoe iemand boven op hem blijft liggen. Dan wordt hij opzij gerold en weer overeind getrokken.

Het is Finn, die hem met zich meetrekt. Ze rennen door de hal, achtervolgd door de mannen van Riff.

Er klinkt een gruwelijke brul van Riff. Die is natuurlijk woedend.

‘Ik weet niet hoe ik je moet bedanken,’ zegt Noah hijgend tijdens het rennen. Hij weet niet waar hij de kracht vandaan haalt, maar de pijn in zijn benen is even verdwenen.

Tess staat bij de doorgang die naar de hal ernaast leidt. Ze valt bijna niet op in het donker.

Zodra ze bij haar zijn, pakt Finn haar hand beet en sleurt haar met zich mee.

‘Wat gaan we doen?’ vraagt Noah, als ze in de andere hal blijven staan.

‘Kijk eens goed naar die beelden,’ zegt Finn en hij wijst naar de Kivambakrijgers.

Noah ziet alleen de speren. Slim. Hij rent ernaartoe en rukt een speer uit de hand van het beeld.

‘Nee, Noah.’ Finn staat naast hem en wijst naar het masker. ‘Weet je nog wat Lara zei?’

Noah zucht. ‘Zeg het maar gewoon,’ dringt hij aan.

‘Er kan een vloek op Afrikaanse maskers rusten. Dus...’ Finn pakt een masker van een beeld af. Het is helemaal roodgeverfd, met zwarte lippenstift en vierkantjes boven de ogen. Midden op het voorhoofd is de kop van een olifant afgebeeld.

Noah steekt een hand uit. ‘Niet doen, ben je soms vergeten wat er met Tess is gebeurd, stomkop?’

Finn trekt zich niets van hem aan. Hij zet het masker op zijn gezicht en houdt het stevig vast. ‘Zie je nu wel?’ vraagt Finn. ‘Niets aan...’ Het masker klikt plotseling vast en Finn krijgt het niet meer van zijn gezicht. Hij draait zich met een ruk naar links en trekt de speer uit de hand van het beeld dat zijn masker droeg.

‘Finn?’ vraagt Noah met trillende stem.

‘Wauw.’ Gelukkig, Finn klinkt wel als Finn. ‘Ik voel me ineens zo sterk.’

Noah raakt het masker aan en probeert het los te krijgen, maar het zit echt aan Finns gezicht vast. ‘Weet je zeker dat dit een goed plan is?’ vraagt Noah.

Achter hen, bij de doorgang, zijn de mannen van Riff te horen. Ze rennen op hen af.

Finn loopt met de speer in de hand naar een ander beeld. ‘Kom op, Noah, pak ook zo’n masker.’

Noah twijfelt. Wat als hij dat masker niet meer van zijn gezicht krijgt? Aan de andere kant: ze moeten Lara redden en zonder een sterk wapen kunnen ze het niet tegen Riff opnemen.

Zonder nog langer te twijfelen rukt hij een masker van het gezicht af. Dat van hem is donkerbruin, met gele vegen op de wangen. Het is langgerekt en er hangen oorbellen aan de spitse oorlellen. Op de kin zit een rode zon en aan de bovenkant een blauwe parel.

Dit masker voelt goed. Zodra Noah het voor zijn gezicht houdt, voelt hij de kracht ervan. Het zuigt zich vast en hij krijgt het niet meer los.

Een vreemd gevoel stroomt door zijn aderen. Het is sterk en overal tegelijk aanwezig. Hij voelt zich alsof hij de hele wereld aankan. In zijn linkerhand houdt hij een speer vast, ter-

wijl hij geen idee heeft hoe hij daaraan komt. Het masker leidt een eigen leven.

Met de speer in de hand lopen Noah en Finn op de mannen af.

Tess blijft achter bij de beelden zonder masker en speer.

Er spookt van alles door Noahs hoofd, hij krijgt zijn gedachten maar niet op een rijtje. Bovendien zijn het niet eens allemaal zijn eigen gedachten. Er flitsen een hoop beelden voorbij van de Kivambastam. Herinneringen die niet van hem zijn. Hij ziet de leider van de Kivambastam in levenden lijve. Omringd door zwarte rook. De rook creëert mannen, met speren in hun handen. Een leger Kivambakrijgers. De leider gebruikt de rook om onoverwinbaar te worden. Het zit in hem, het heeft hem slecht gemaakt.

Noah krijgt nog meer herinneringen te zien, maar de leider verandert telkens van uiterlijk. Net zoals op de tapijten in de hal. Nu begrijpt Noah ook beter waarom de ziel verdergaat. Telkens als het lichaam is uitgeput, zoekt de ziel een nieuw lichaam om verder te leven. Als de laatste versie van de leider verschijnt, krijgt Noah het benauwd.

Dat gezicht... het komt Noah bekend voor. Hij kan het bijna niet geloven.

Het is Riff.

Riff is de leider van de Kivambastam. Zijn ziel is gereïncarneerd.

Noah knippert een paar keer met zijn ogen. De herinneringen verdwijnen en hij is even terug in de echte wereld. Zijn speer draait supersnel in het rond. Een sterke wind blaast in zijn gezicht.

De mannen blijven allemaal op een afstand. Het is net alsof ze niet verder durven. Noah ziet al snel waardoor het komt. De olifantenkoppen aan de muur gloeien. Ze komen naar voren en er verschijnt een lijf achter.

De olifanten... ze worden echt.

VERWOESTENDE OLIFANTEN

Bijna honderd olifanten rennen door de hal en stampen in het rond.

Noah rent terug naar de doorgang, waar ook Riffs mannen naartoe sprinten.

Finn houdt hem tegen. 'Nee, Tess!'

Noah draait zich om. Een olifant rent recht op Tess af. Ze staat er roerloos bij, alsof ze versteend is.

Finn en Noah sprinten naar haar toe. Noah richt de scherpe punt van de speer op de olifant, maar gelukkig trekt Finn Tess op tijd weg bij het grote beest.

Ze rennen via de doorgang terug naar de hal waar Riff bij het stenen altaar staat.

Hij heeft ook een speer in zijn handen, waarmee hij op het punt staat Lara in haar buik te steken.

'Nee!' roept Noah.

Door de kracht van het masker voelt hij geen pijn. Hij

steekt Riff in zijn rug. Riff wankelt en probeert bij de speer te komen. Er rollen onverstaanbare woorden over zijn gebarsten lippen.

Vlug springt Noah op het altaar en trekt de touwen los. Het lukt hem in één keer, zoveel kracht heeft hij.

Lara knippert met haar ogen en komt langzaam overeind.

‘Gaat het?’ vraagt Noah als hij Lara’s handen vastpakt. Ze voelen koud aan.

‘Hoe kom je aan dat masker?’ vraagt Lara verontrust, terwijl ze van het altaar af glijdt. Haar gezicht is krijtwit en ze ziet er zwak uit, met donkere kringen om haar ogen.

‘Geleend van een Kivambakrijger. Het kan heus geen kwaad.’

‘Dat hoop ik.’ Zodra Lara op de grond staat, trekt ze Riff overeind. De speer zit nog steeds in zijn rug, maar is op de helft afgebroken.

‘Lara.’ Er sijpelt wat bloed uit Riffs mond. ‘Jouw ziel... zo krachtig. Net als ik had je gereïncarneerd kunnen worden, zodat we tot in de eeuwigheid over Kivamba zouden kunnen heersen.’

‘Onzin, Riff.’ Lara pakt Riffs pistool van de grond en richt het op hem.

Noah rent ervandoor. Hij moet weten wat er met Finn en Tess aan de hand is. Tot zijn verbazing heeft Finn het opgenomen tegen de mannen van Riff. Hij slaat met zijn speer om

zich heen en beschermt tegelijkertijd Tess door voor haar te blijven staan.

Iedereen probeert op Finn te schieten, maar die weet iedere kogel feilloos af te ketsen.

Noah kan ongemerkt dichterbij komen. Maar als hij een man wil bespringen, komen de olifanten aangerend. Ze breken door de muur heen en zorgen voor een hoop stof en lawaai.

De beesten rennen alle kanten op. Ze vermorzelen het altaar als ze Riff en Lara omsingelen. Riff houdt de Zilveren Slagtand omhoog.

‘Ik beveel jullie te stoppen!’ roept hij.

Noah springt aan de kant als een olifant op hem af komt geraasd. In zijn hoofd duiken weer beelden van het verleden op. Daar kan hij nu geen aandacht aan besteden. Wanhopig probeert hij de herinneringen te verjagen, maar het wordt alleen maar erger.

Als hij nogmaals probeert het masker van zijn gezicht te trekken, hoort hij Lara schreeuwen.

Noah draait zich om. Lara heeft de slagtang te pakken en rent ermee vandoor. De olifanten rennen achter haar aan.

‘Vang!’ roept ze als ze Noah ziet staan.

De Zilveren Slagtand vliegt door de lucht. Noah springt om erbij te kunnen en grijpt hem. Naast oude herinneringen duiken er nu ook beelden in zijn gedachten op van grote oorlogen op een dorre vlakte. Noah heeft geen flauw idee wat dit

betekent, maar één ding weet hij zeker: hij moet de olifanten verjagen.

Hij rent terug naar de andere hal. De olifanten komen achter hem aan en verwoesten het deel van de muur dat nog overeind stond.

De tempel begint nog harder te beven en er vallen nog veel meer stenen omlaag. De olifanten rennen bij elkaar vandaan en breken door de andere muren heen.

Door het gestamp komt ook de stenen toren omhoog waarmee ze eerder omlaag waren gekomen. Er is blijkbaar iets in werking gezet.

Noah rent met de slagtang naar Finn en Tess, die gelukkig worden bijgestaan door Lara. Ze houden de mannen nog steeds op afstand.

Noah voegt zich bij hen en gebruikt de slagtang om de mannen angst aan te jagen. Het werkt! Ze deinzen achteruit en laten hun pistolen zakken.

Tussen hen duikt ineens Riff op. Hij komt strompelend dichterbij, grijpt een pistool van een van zijn mannen en richt dat op Lara. 'Je hebt alles kapotgemaakt,' zegt hij woedend en hij haalt de trekker over.

Dan gaat alles razendsnel. Finn springt naar voren en de kogel raakt zijn masker. Het valt eraf, maar Finn lijkt ongedeerd. Lara trekt Finn opzij en Noah rent op Riff af. Met zijn volle gewicht beukt hij tegen Riff en duwt hem tegen een pi-

laar, naast het gebroken beeld van de olifant. De pilaar barst in duizend stukken en Riff raakt er deels onder bedolven.

Lara zwaait het pistool van links naar rechts, terwijl ze het op de mannen richt.

‘Ik schiet als iemand dichterbij komt.’ Ze trekt Noah over-eind en houdt Riff onder schot, die hulpeloos op de grond ligt.

‘Het spel is voorbij, Riff. Je zult levend begraven worden onder je eigen tempel. Probeer dan nog maar eens te reïncarneren.’

Riff ziet er behoorlijk toegetakeld uit. Hij is van top tot teen besmeurd met bloed.

Dan merkt Noah iets vreemds op. De olifanten hebben zich allemaal om hen heen verzameld. Ze staan vlak achter de mannen en kijken toe.

Noah kijkt naar de slagrand in zijn handen. Zou hij dit gedaan hebben? De olifanten zien er ineens zo kalm uit. Ook voelt hij dat het masker van zijn gezicht loslaat. De magie is uitgewerkt. Het valt zomaar op de grond. Noah schuift het met een voet opzij.

De mannen houden zich allemaal stil. Noah kijkt een paar in de ogen. Ze kijken langs hem heen. Misschien doen ze niets meer omdat hun leider ieder moment dood kan zijn en dan zijn ze eindelijk vrij. Hij vraagt zich sowieso af waarom deze mannen gehoorzamen aan Riff.

‘Noah,’ zegt Finn voorzichtig.

Noah draait zich om en Tess knippert met haar ogen. Ze hoest en klampt zich aan Finn vast. Haar ogen worden groot.

‘Wat?’ vraagt ze. ‘Waar zijn we?’

Noah gaat meteen bij haar zitten. ‘Je bent er weer!’

Achter hem klinkt plotseling een schot. Als Noah zich omdraait, kijkt Riff hem recht aan. Een straaltje bloed sijpelt uit zijn mond, dat op de grond terechtkomt.

Lara laat het pistool vallen. Ze bukt en slaat haar armen om Noah, Finn en Tess heen. ‘Het wordt tijd om te gaan.’

Noah kijkt naar de mannen. Ze staan er nog steeds roerloos bij, alsof het leven uit hen is weggesijpeld. Maar dan... beginnen de schoenen van de mannen te vervagen. Net als de benen, de romp en ten slotte zelfs hun hoofden. Er blijft niets meer van ze over.

‘Huh?’ Tess komt overeind. ‘Wat... Bestonden ze allemaal uit rook?’

‘De vloek van Kivamba,’ vertelt Lara. ‘Riff heeft met behulp van de rook de mannen gecreëerd en kon daardoor zijn taak volbrengen.’

‘Je wist dus dat hij de leider van de Kivambastam was?’ vraagt Noah niet-begrijpend.

‘Nee, ik kwam erachter toen Riff me gevangennam. Hij vertelde dat ik het perfecte offer was waar hij eeuwenlang op had moeten wachten. Mijn ziel was zo krachtig dat een reïncarnatie niet mis kon gaan, in tegenstelling tot zijn eer-

dere vrouw. Haar ziel was te zwak en tijdens het ritueel is ze overleden.’

Noah werpt af en toe vlug een blik op Riff. Hij zal hier voor altijd blijven liggen. Ze hebben hem verslagen en tegelijkertijd de schat van deze tempel weten te vinden.

‘Wat gebeurt er nu met de olifanten?’ vraagt Finn.

Noah houdt de Zilveren Slagtand omhoog en probeert hem met zijn gedachten te beïnvloeden. Dat werkte eerder ook met de olifanten, dus misschien kan hij daarmee een eind aan alles maken.

‘Let maar eens op.’ Hij sluit zijn ogen en concentreert zich op de slagtand. Die begint te vibreren, steeds harder, en er verschijnen barsten waar licht tussendoor schijnt.

INSTORTINGSGEVAAR

De Zilveren Slagtand schiet alle kanten uit. Alle olifanten worden erdoor getroffen en lossen net als Riffs mannen op in rook.

Tegelijkertijd vloeien Noahs krachten weg uit zijn lichaam. De pijn in zijn benen is terug en hij kan zich niet langer staande houden.

De slagtand valt uit zijn handen. Hij zakt in elkaar en weet zich nog net aan Lara vast te houden.

‘Noah!’ roepen Finn en Tess. Ze nemen de plek van Lara over en gaan allebei aan een kant van hem staan. Ze ondersteunen hem, zodat hij kan blijven staan.

‘Pijn...’ is het enige wat Noah nog kan zeggen.

‘Eens kijken,’ zegt Lara, die naar de doorgang loopt. Het vuur is inmiddels op veel plekken gedoofd, waardoor het behoorlijk donker in de grote hal is geworden.

Noah probeert de slagtand te pakken, maar hij heeft er de kracht niet meer voor.

‘Wil je die wel meenemen?’ vraagt Finn.

Lara komt terug en trapt de slagtaand opzij. ‘Het is beter om hem hier te laten.’

Noah begrijpt het. Het zou thuis alleen maar voor nog meer problemen zorgen.

Ze lopen met z’n allen naar de doorgang en zodra ze in de andere hal zijn, begint alles om hen heen te beven. Noah werpt een blik achter zich. In het zwakke licht van het vuur ziet hij het lichaam van Riff. De leider van de Kivambastam zal hier begraven worden.

Als ze niet opschieten, zullen zij straks ook begraven worden onder het puin. Een hoop stenen vallen van het plafond omlaag.

‘De tempel houdt het niet lang meer,’ zegt Lara, die op de toren in het midden gaat staan.

Tess en Finn proberen Noah overeind te houden. Kon hij maar harder lopen...

‘Sorry,’ zegt hij tegen hen.

‘Komt goed,’ zegt Tess. ‘Jullie hebben al die tijd voor mij gezorgd en nu zorg ik voor jou.’

Lara springt een paar keer op en neer. De stenen toren komt in beweging en gaat langzaam omhoog.

Te langzaam. Stenen vallen rakelings langs hen heen. Straks worden ze geraakt! Noah denkt alleen maar aan de uitgang. Ze moeten volhouden. Anders was dit allemaal voor

niets geweest. Hij houdt zijn handen boven zijn hoofd en wijkt soms opzij als een steen hem bijna raakt. Ook al zijn ze klein, hij kan nu niet veel meer hebben. Zijn lichaam voelt leeg. Nauwelijks adem, energie en kracht. Hij heeft alles gegeven om Riff te verslaan.

Minutenlang kunnen ze niets anders doen dan hopen dat ze niet door de stenen worden geraakt. Op plekken waar eerst muren hebben gestaan, schuift een hoop aarde de hal in. Het laatste vuur gaat uit en een griezelige duisternis komt ervoor in de plaats.

‘Hou vol, jongens,’ zegt Lara. ‘We zijn hier bijna uit.’

Eindelijk zijn ze boven, in de hal met de waterraderen. Hier hangt nog steeds de ladder, waar Lara naartoe loopt.

‘Ik denk niet dat Noah kan klimmen,’ zegt Finn zodra ze van de stenen toren af stappen.

‘Gaat... wel,’ hijgt Noah. Zijn mond voelt kurkdroog.

Net als ze bij de ladder aankomen, breken de muren van de hal open. De waterraderen draaien zo snel rond dat ze hun plek verlaten.

Door openingen tussen de stenen komt water de hal in.

‘Vlug, klimmen!’ roept Lara.

Maar het water stroomt te snel naar binnen. De glimmende vloer is al verdwenen en het water stijgt in een hoog tempo. Noah doet zijn best de pijn te negeren, maar het gaat niet. Zeker niet als hij op de ladder probeert te klimmen.

Finn duwt tegen zijn billen. ‘Doorzetten, Noah, je bent er bijna.’

Dat is niet waar, want als Noah omhoogkijkt, ziet hij dat Lara en Tess meters uit zijn buurt zijn. Hij redt het niet.

Nee! Een gigantische golf water sleurt hen mee, ver weg van de ladder. Hij maakt een paar koprollen onder water en probeert naar het oppervlak te zwemmen. Boven water hapt hij meteen naar adem. Finn zwemt niet ver uit zijn buurt. Alleen Tess en Lara hangen nog aan de ladder.

‘En nu?’ roept Finn, die zijn best doet om weer bij de ladder te komen.

Lara laat zich vallen en duikt vlak naast Noah weer op. ‘We zoeken een andere weg,’ zegt ze.

‘Serieus?’ roept Tess.

Nu Noah zwemt, valt de pijn eigenlijk mee. Maar hoe moeten ze hier weg komen?

‘Luister, jongens,’ zegt Lara. ‘Zwem zo meteen zo dicht mogelijk achter me aan. Het is donker en jullie kunnen snel verdwalen. Ik heb een uitweg gezien en hopelijk brengt die ons weg uit de tempel.’

Ze wacht tot Finn en Tess bij haar zijn en dan duikt ze. Noah haalt diep adem en gaat achter haar aan. Onder water is nauwelijks iets te zien. Er zitten een hoop rotsen in de weg. Met krachtige armslagen zwemt hij eromheen en volgt telkens de voeten van Lara, want dat is het enige wat hij kan zien.

Ze zwemmen door een onbekende tunnel. Hier zijn ze nog niet eerder geweest. Lara verdwijnt in een gat in het plafond. Als Noah nog wat verder zwemt, trekt een hand hem uit het water.

‘We zijn dicht bij de uitgang,’ zegt Lara.

Noah voelt zich meteen weer slap. Hij gaat staan en laat het water uit zijn kleren druppelen.

Finn en Tess trekken zich ook aan de rand op.

‘Is het nog ver?’ vraagt Tess, nadat ze water heeft uitgespuugd.

‘Ja, daar.’ Lara wijst, maar achter haar breekt plotseling de muur open. Een hoop rotsen slingeren door de lucht en vallen in het water.

Finn en Tess ondersteunen Noah weer, terwijl ze erheen rennen. Voor Noah voelt het niet echt als rennen, eerder strompelen. Nog maar even...

Lara blijft maar schreeuwen dat ze moeten oppassen voor de stenen.

‘Gaat niet!’ roept Tess.

Ze rennen langs het water, over een smal pad gemaakt van ronde keien.

Aan het einde van het pad wacht een trap op hen, waar Lara met gestrekte armen staat te wachten.

‘Kom maar, ik pak Noah wel.’ Ze gooit hem over haar schouder.

Hij wil zeggen dat het niet hoeft, maar eigenlijk is hij Lara dankbaar. Zijn lichaam is nog nooit zo moe geweest. Door de pijn is het alleen maar erger geworden.

Ze rennen de trap op. Ook hier dwarrelt er gruis van het plafond omlaag. Achter hen klinkt hard gerommel. Het water verslindt alles.

Bovenaan de trap komen ze voor een doodlopende muur te staan.

‘Nee, hè?’ zegt Tess gefrustreerd.

Lara trapt tegen de muur en creëert een doorgang. Noah wordt weer op de grond gezet.

Er volgen een paar explosies. Achter hen stort de complete tempel in elkaar. De trap verdwijnt in de diepte en een hoop stof dwarrelt op.

Noah strompelt naar voren. Ze zijn ergens buiten, aan de rand van het moeras. In de waterige avondzon zijn de restanten van de olifantenkop te zien. Maar ook die zakt langzaam het moeras in.

De Tempel van de Heilige Olifant is niet meer. Het moeras heeft hem helemaal verzwolgen.

HET EINDE VAN EEN AVONTUUR

Diezelfde nacht ligt Noah op een smal bed op de boot. Adebowale heeft al die tijd gewacht tot ze terug zouden keren.

Noah ademt zwaar en het idee dat er een prikkende zalf op zijn benen wordt gesmeerd maakt het er niet beter op.

‘Je wilt toch snel beter worden, of niet?’ vraagt Tess, die samen met Finn aan een te kleine tafel een salade eet. Ze lijken net twee beesten, zo snel werken ze alles naar binnen.

Lara pakt de zalf die Adebowale uit een kastje haalt en smeert er Noahs benen mee in.

‘Niet bewegen,’ zegt ze.

Dat is haast onmogelijk. Noah vertrekt zijn gezicht van de pijn. De steken zijn onbeschrijflijk. Hij knijpt met beide handen in het matras en houdt zijn kaken stijf op elkaar.

Als Lara wat langer aan het masseren is, voelt hij de pijn afnemen. Verwonderd komt Noah overeind en kijkt naar zijn benen.

‘Nee, nee.’ Lara duwt hem weer terug. ‘Je moet nog even rustig blijven liggen.’

‘Komt het weer goed?’ vraagt Finn.

‘Natuurlijk. We kunnen blij zijn dat we levend uit die tempel zijn gekomen.’

Het is ochtend als ze de baai van Madagaskar bereiken. Adebowale loopt mee naar de jeep van Lara. Hier nemen ze afscheid.

Noah voelt zich al stukken beter. Hij kan weer zonder pijn lopen.

‘*Au revoir*,’ roept hij, net als de anderen.

Adebowale blijft achter bij de pier en zwaait. Net zo lang tot hij niet meer te zien is.

Noah kan niet wachten om weer naar huis te gaan. Maar dat duurt nog even, want ze gaan eerst naar een hotel om de rest van de vakantie bij te komen.

In de lobby van het hotel blijft Noah even staan. Hij houdt zich aan de muur vast en komt op adem. Een vreemd gevoel overvalt hem. Het wordt zwart voor zijn ogen.

Als hij weer bij bewustzijn komt, ligt hij op het bed in de hotelkamer.

‘Daar ben je weer,’ zegt Finn, die naast hem ligt. Aan de andere kant ligt Tess.

‘Kan gebeuren,’ zegt Lara, die bij het raam staat en haar telefoon in de hand heeft. ‘Jullie zullen alle drie nog wel een tijdje last hebben van dit avontuur.’

‘Vallen we dan nu vaker flauw?’ vraagt Tess, die onmiddellijk overeind komt.

Lara lacht. ‘Nee, natuurlijk niet. Maar vergeet niet dat het allemaal heel heftig was wat er is gebeurd. Probeer het een plekje te geven. We blijven nog anderhalve week hier en als we teruggaan naar Chateau Ravenhorst, hebben jullie hopelijk het ergste verwerkt.’

Noah wrijft over zijn borstkast. Daar zitten nog steeds de badges die hij aan het begin van zijn avontuur van Lara had gekregen. Hij ontdekt iets. Het zijn er niet langer drie, maar... vijf!

Tess schiet in de lach. ‘We hebben twee nieuwe gekregen,’ zegt ze en ze wijst die van haar aan.

Op een schildje is een touwbrug afgebeeld, met de tekst *De grote brug* erbij. Die weet Noah wel te plaatsen, want hij herinnert zich de brug bij de waterval maar al te goed.

Het andere schildje bevat een tempel, omgeven door grote bladeren. Hij lijkt niet op de Tempel van de Heilige Olifant. Deze bestaat uit pilaren met een schuin dak erboven. *De verborgen tempel* staat in het vaandel.

‘Bedankt, Lara,’ zegt hij zwak, maar dan borrelt er iets in zijn maag. ‘Ik heb zo’n honger.’

‘Ik ook,’ zegt Finn grijnzend.

Lara loopt naar de deur van de hotelkamer. ‘Komt dat goed uit, ik heb al een tafel gereserveerd. Dan kunnen we rustig over alles praten.’

Maar er wordt niet veel gepraat aan tafel.

Noah schrokt bijna alles naar binnen. Hij zou zo nog een heel menu kunnen eten.

Tijdens het toetje, die uit allerlei soorten pudding bestaat, praten ze dan toch over wat ze hebben beleefd in de Tempel van de Heilige Olifant.

‘Dus het was allemaal niet zo toevallig dat we Riff tegenkwamen?’ vraagt Tess met volle mond. Ze slurpt de vanillepudding naar binnen alsof het drinken is.

‘Nee, en ik had het eerder moeten zien. Hij bereidde zich voor op dit moment en dacht eindelijk het juiste offer gevonden te hebben.’

‘Offer...’ Finn spreekt het voorzichtig uit. ‘Je was bijna dood.’

‘Wij allemaal,’ herinnert Tess hem. ‘Vooral ik. Ik was gewoon bezeten in die tempel.’

‘Door het masker,’ zegt Lara. ‘Ook dat was niet zo toevallig. Ik vermoed dat Riff achter de schatkist zat die we in het chateau hadden gevonden. Tijdens een van mijn rondleidingen probeerde hij er natuurlijk via zijn mannen achter te ko-

men of we de maskers hadden ontdekt. Hij zei immers zelf dat hij ons had afgeluisterd.’

‘Maar waarom die maskers?’

Lara slaat haar armen over elkaar. ‘Simpel. Hij had gehoopt dat ik het masker zou opzetten, zodat ik met behulp van de Parel van de Glorieuzen het krachtveld van Kivamba zou kunnen breken en hij me daarna makkelijker als offer kon gebruiken.’

‘Ik snap dat offer-gedoe niet helemaal,’ zegt Finn. ‘Als de leider van de Kivambastam is gereïncarneerd, dan heeft hij dit toch allang bij zijn andere vrouw gedaan.’

‘Daar is het juist allemaal misgegaan. Door de rook is de leider van de Kivambastam kwaadaardig geworden. Hij maakte misbruik van de slagtang en wilde alleen nog maar macht. Maar macht is een vreemd fenomeen en het heeft altijd een tegenpool nodig om het te versterken. Zoals bij yin en yang. Dat kennen jullie toch wel?’

Noah, Finn en Tess knikken alle drie tegelijk.

‘Een krachtige vrouwelijke ziel moest de tegenpool van de leider zijn, zodat ze samen de macht konden grijpen en dankzij de Zilveren Slagtang voor altijd over de wereld zouden kunnen heersen. Met Kivamba als centrum. Het ritueel is bij zijn eerste vrouw mislukt. Ze reïncarneerde niet, dus moest de leider opnieuw zoeken naar een geschikte ziel.’

‘En die dacht hij in jou gevonden te hebben.’ Noah laat het

even op zich inwerken. ‘Hij had dus echt verwacht dat je met hem voor eeuwig over de wereld zou gaan heersen.’

‘Helaas voor hem is het slecht afgelopen.’ Lara steekt een hand op en roept een ober. ‘Wij zijn er gelukkig goed vanaf gekomen.’

Daar is Noah zeker blij om. Hij wil er niet aan denken wat er had kunnen gebeuren als Riff had gewonnen. Dan hadden ze de tempel niet levend kunnen verlaten. Dan was Lara voor altijd met hem samen geweest.

Toch had hij het avontuur niet willen missen. Het heeft hem veranderd. Hij is moediger en slimmer geworden, en vooral nieuwsgierig naar wat er nog meer op de wereld verborgen ligt. De avonturier in hem is ontwaakt.

DE TEMPELJAGERS

Anderhalve week later zijn Noah, Finn, Tess en Lara weer thuis. Chateau Ravenhorst is veranderd. Een hoop kamers zijn af en de ouders van Noah en Finn staan te trappelen om alles te laten zien.

Noah haalt opgelucht adem. Thuis. Zodra hij zijn rugzak afdoet, voelt het alsof alle zorgen van de afgelopen weken van zijn schouders glijden.

‘Leuke vakantie gehad, jongens?’ vraagt Noahs vader, die de hal in komt.

‘Kon niet beter,’ zegt Lara, die haar handen op de schouders van de jongens plaatst. ‘We hebben genoten van het weer en de excursies.’

Noah kan een lach niet onderdrukken. Vooral niet als Lara een paar foto’s op haar telefoon laat zien. Zijn ouders hebben niet door dat ze op een verdwenen eiland waren, met een tempel vol gevaren.

Als hij de spullen op zijn kamer zet, komt Finn bij hem op bed zitten.

‘Nu is het echt voorbij,’ zegt hij met een zucht.

‘Ja.’ Noah ziet er ook weer een beetje tegen op om het normale leven op te pikken. ‘Ondanks alle gevaren was het ook wel cool om die tempel in te gaan.’

‘Vergeten jullie mij soms?’ Daar staat Tess, leunend tegen de deur.

Noah schiet in de lach. ‘Natuurlijk niet!’

Als ze met z’n drieën op het bed zitten, zwijgen ze een tijdje. Ze denken allemaal terug aan Kivamba. En vooral aan de tempel.

‘De Tempeljagers,’ zegt hij ineens.

Tess en Finn kijken hem verbaasd aan.

‘Huh? Waar heb je het over?’ vraagt Finn.

‘Moeten we als Tempeljagers niet nog meer avonturen gaan beleven?’

‘Wat een gave naam!’ zegt Tess. ‘Je hebt gelijk. Hier moet het niet bij blijven.’

Ze gaan alle drie in het midden van Noahs kamer staan en vormen een cirkel. Ze leggen hun handen op elkaars schouders en houden hun hoofden gebogen.

‘De Tempeljagers ontrafelen alle mysteries van verborgen tempels!’ roept Finn.

Het normale leven keert langzaam maar zeker terug in Chateau Ravenhorst. Tess is bijna dagelijks bij Noah en Finn in de kelder te vinden, waar ze telkens een spectaculaire show voor de gasten opvoeren.

Lara is steeds vaker weg, ze heeft het druk met andere dingen. Noah, Finn en Tess vermoeden dat ze weer nieuwe avonturen wil beleven.

En dat blijkt waar te zijn wanneer Lara op een avond in de hal staat en Noah, Finn en Tess mee naar de bibliotheek neemt. Ze bedenken een smoes voor opa, die weer eens in een boek zit te lezen, en gaan aan de grote tafel zitten waar nog niet zo lang geleden de kaart van Kivamba uitgerold lag.

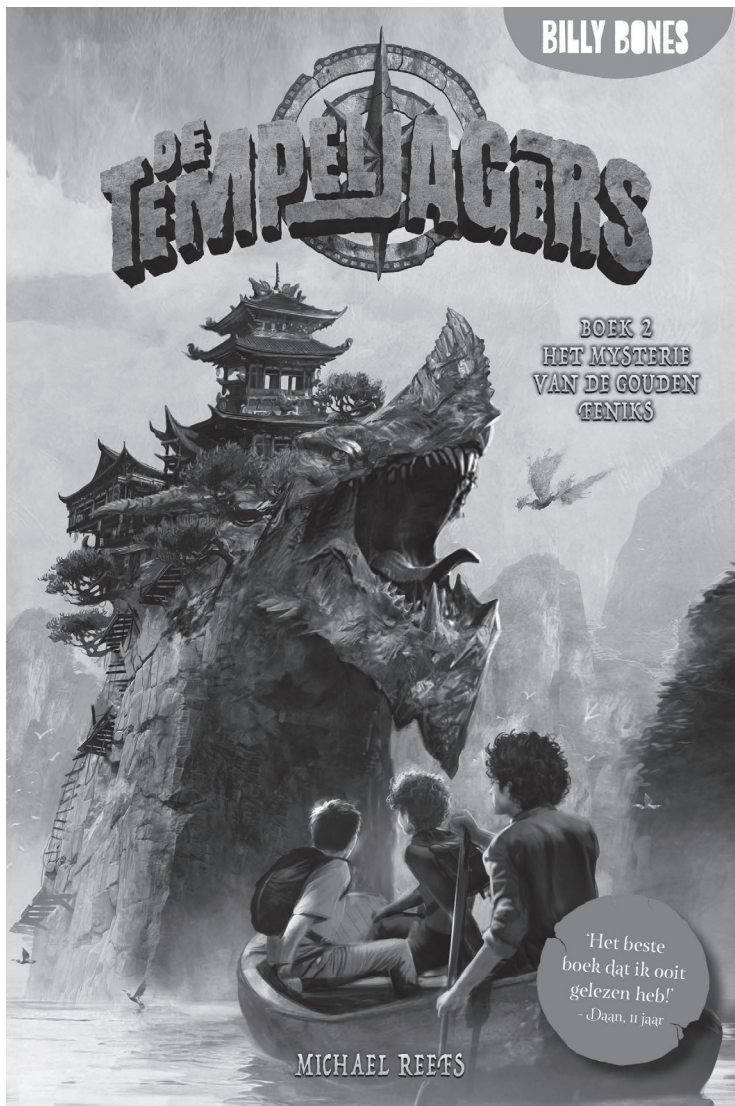
‘Wat is er, Lara?’ vraagt Noah.

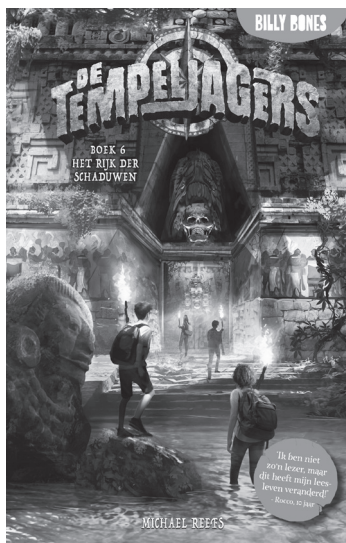
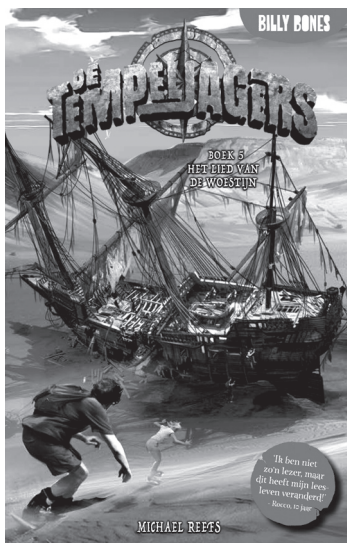
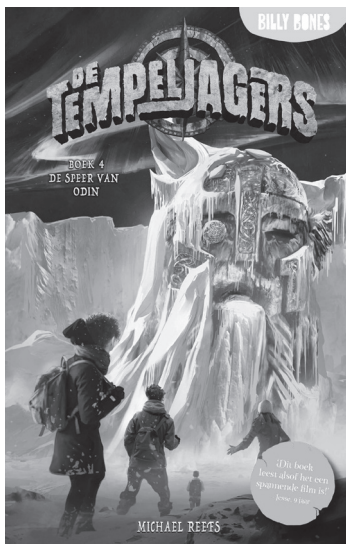
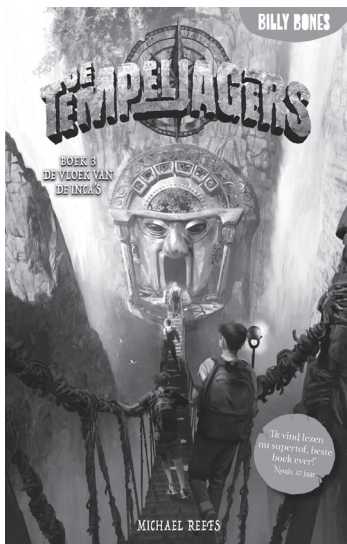
Lara valt meteen met de deur in huis. ‘Ik heb iets ontdekt en het heeft met een vergeten stad in China te maken.’

Er volgt een stilte, waarin iedereen elkaar alleen maar aankijkt. Noah weet wat dit betekent.

Yes, hij kan niet wachten!

OOK VERSCHENEN VAN DE TEMPELJAGERS:

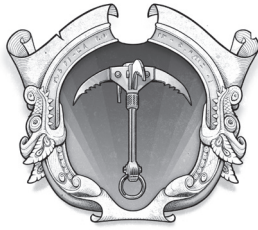
LEES HET EERSTE HOOFDSTUK VAN...

DE
TEMPELIJAGERS

BOEK 2
HET MYSTERIE
VAN DE GOUDEN
FENIKS

NU OVERAL
VERKRIJGBAAR

EEN SPANNENDE VLOG

Buiten staat de maan aan de hemel boven een troosteloos landschap dat uit bergen bestaat, afgewisseld met witte sneeuwvelden.

De Trans Mongolië Express met Tess, haar vriendin Kim, Noah, Finn en Lara aan boord dendert onverstoord door. Het is druk. Alle rijtuigen zijn bezet en de meeste mensen slapen.

Tess kan nauwelijks wachten tot ze in Fenghuang arriveren, een stad in de provincie Hunan in China. Volgens Lara zouden ze daar de aanwijzingen vinden die hen leiden naar Xi'Bao, een verloren bergstad met een grote tempel.

Na de spannende ontdekkingsstocht door de gevaarlijke jungle van Kivamba heeft Tess de smaak helemaal te pakken. En nu wil ze natuurlijk dolgraag opnieuw een verloren stad ontdekken, met bijzondere tempels.

Dankzij Lara – de tante van Noah en Finn – zijn Tess,

Noah en Finn echte avonturiers. Of de Tempeljagers, zoals ze zich noemen. Al lijkt het bezoek aan het verdwenen eiland Kivamba lang geleden.

Voor Kim is het de eerste keer dat ze meegaat, dus Tess heeft haar zo goed mogelijk voorbereid door alles over Kivamba te vertellen.

Maar het nieuwe avontuur moet nog even wachten. Eerst reizen ze met deze trein naar Peking en vanaf daar gaan ze verder met het vliegtuig. En over anderhalve week zijn ze weer thuis, want dan is het Kerstmis.

Tess, Kim, Noah en Finn struinen door de gangpaden, op zoek naar iets spannends om te doen. Tess gebruikt haar GoPro als vlogcamera. Sinds kort heeft ze haar eigen YouTubekanaal en tijdens deze vakantie wil ze nieuwe video's uploaden met toffe challenges.

‘Het is midden in de nacht en we rijden nu door...’ Ze stopt en pakt vlug haar telefoon.

‘Mongolië,’ zegt Kim. ‘Je hebt net zeker niet opgelet toen Finn daarover begon.’

‘O ja, natuurlijk. Mongolië.’ Tess drukt weer op de opneemknop. ‘Het is midden in de nacht en we rijden nu door Mongolië.’

Ze richt de camera op een raam en filmt wat van de omgeving. Daarna komt ze zelf weer in beeld.

‘Ik ben hier nog steeds met Kim, Noah en Finn en we

vervelen ons kapot. Zoals jullie hebben gezien zijn we al een paar dagen onderweg met de Trans Mongolië Express. Het is hier echt oersaai in de trein.’

Noah springt voor de camera. ‘Maar daar komt verandering in, mensen! We hebben namelijk een challenge bedacht.’

Tess klikt op de stopknop. ‘Moet je dat zo snel verklappen? De draaischijf staat in het treinstel hiernaast, dat duurt nog even.’

Noah kijkt haar verontwaardigd aan en slaakt een diepe zucht. ‘Maar we kunnen toch al vertellen wat de bedoeling is?’

Tess laat de GoPro zakken. ‘Kun je het dan perfect uitleggen?’

‘Ja.’ Noah denkt even na. ‘Iemand draait aan de schijf en de opdracht die verschijnt moeten we gaan doen. Dat kan bijvoorbeeld zijn: iemand wakker maken die snurkt, ongemerkt een koffer uit een coupé pakken en op de gang zetten, een Chinees iets in het Nederlands laten zeggen, van outfit veranderen door kleren van anderen te dragen en...’

‘Zie je, daar ga je al de mist in,’ onderbreekt Tess hem. ‘Van outfit veranderen mag alleen met één kledingstuk per persoon.’

‘Whatever,’ zegt Finn. ‘Je moet ons een beetje vertrouwen. Jij wilt alles in je eentje doen.’

Het liefst wil Tess tegen de tweeling ingaan, maar dat heeft weinig zin. Het is drie tegen één, dat verliest ze. ‘Prima hoor.

Ik doe de intro, Noah komt in beeld om over de challenge te beginnen, dan legt Finn uit wat de bedoeling is en dan gaan we naar de draaischijf.

‘En ik dan?’ vraagt Kim.

‘Natuurlijk kom jij ook aan de beurt, alleen komt dat...’ Tess stopt zodra de trein beeft. Ze wankelt als hun wagon heftig heen en weer schudt. Het voelt bijna alsof hij ontspoord.

Kim drukt zich meteen tegen Tess aan en vraagt in paniek: ‘Wat gebeurt er, gaan we dood?’

‘Niet zo overdrijven.’ Tess slaat een arm om haar heen. Ze kijkt naar de jongens. Wat zou het geweest kunnen zijn?

De trein rijdt nu een stuk langzamer. En dan stopt hij. Tess’ hart klopt juist sneller.

‘Dit klinkt niet goed,’ zegt Noah.

Tess’ gedachten dwalen af. Er zal toch niets ergs gebeurd zijn? Heeft de trein iemand aangereden? Of lag er iets op het spoor waardoor er een noodstop moest worden gemaakt?

De trein ontwaakt. Er gaan deuren open en in een paar seconden stroomt de gang vol met bezorgde mensen.

Tess, Kim, Noah en Finn gaan wat dichterbij elkaar staan. Tess zet haar GoPro weer aan en vlogt op fluistertoon verder: ‘Zojuist is de stroom uitgevallen. We weten niet wat de oorzaak is, maar daar gaan we snel achter komen.’

Het viertal loopt door de gang en wurmt zich tussen de mensen door. Iedereen praat door elkaar heen, bijna alles in

het Chinees.

Zodra ze het halletje aan de andere kant bereiken, kunnen ze weer vrijuit ademen. Hier is gelukkig niemand.

‘Die deur was eerder toch dicht?’ Finn wijst naar een openstaande deur van een donkere cabine.

‘Absoluut,’ zegt Tess. Ze weet het honderd procent zeker, want ze waren hier net nog.

Noah loopt ernaartoe. ‘Onze draaischijf.’ Op de grond ligt de kartonnen draaischijf die ze voor hun challenge wilden gebruiken.

Tess filmt de draaischijf en houdt de GoPro daarna over Noahs schouder om de pikdonkere cabine te tonen. Aan de muren hangen kleine kastjes met kabels. De deurtjes zijn allemaal open.

‘Iemand heeft dit met opzet gedaan,’ zegt Finn. Hij staat naast Noah en trekt aan een kabel. ‘Kijk maar, deze zijn doormidden geknipt.’

‘Mysterieus,’ zegt Tess zo spannend mogelijk. Dit levert een goeie vlog op, veel spannender dan de challenge die ze van plan waren te doen. ‘Waarom laat iemand de trein midden in de nacht stoppen?’

Dan komen een man en een vrouw door het halletje aangelopen. De vrouw draagt een knalgroene jurk, een traditioneel Chinees gewaad. De man draagt haast onopvallende zwarte kleding. Op een dreigende toon praten ze in het Chinees met

elkaar. Het lijkt alsof ze ruzie hebben.

Tess richt de camera op hen. Ze hapt naar adem als ze een bekende naam denkt te horen. *Lara*. De vrouw noemde heel duidelijk Lara. Of was het een Chinees woord dat erop leek?

Noah duwt de GoPro omlaag. ‘Wat doe je nou?’ fluistert hij.

Tess houdt de twee in de gaten. Als de man en de vrouw in de overvolle gang verdwijnen, kijkt ze naar Noah. ‘Hadden die twee het nou over Lara?’

‘Natuurlijk niet,’ zegt Kim, die nog wat dichter tegen Tess aan kruipt. ‘Kunnen we alsjeblieft teruggaan naar onze coupé?’

Eigenlijk wil Tess hier blijven, om uit te zoeken wat er is gebeurd. Maar de blikken van Noah en Finn zeggen genoeg: ook zij willen terug.

‘Er is echt niets aan de hand, jongens,’ zegt Lara.

‘Waarom roepen ze niets om?’ vraagt Kim. ‘Niemand weet wat er gebeurt.’

‘Ze willen geen paniek zaaien. Ik ben net in het halletje gaan kijken en treinmedewerkers hebben de cabine weer netjes afgesloten. Niets aan de hand dus. We rijden zo weer verder.’

Lara lijkt als enige kalm te blijven. Bijna verveeld zit ze op de rand van haar smalle bed, met haar benen over elkaar.

‘Tess, zou ik de beelden van je camera mogen bekijken?’

Tess geeft haar de GoPro. ‘Niet dat je er veel aan hebt, want we konden de challenge jammer genoeg niet filmen.’

‘Dat geeft niet, ik probeer alleen wat aanwijzingen te vinden. Misschien hebben jullie iets waardevols gefilmd.’

‘Wat denk je te vinden?’ vraagt Noah.

‘Dat weet ik nog niet.’ Lara spoelt terug naar het moment van de stroomuitval.

Als Tess zichzelf op haar GoPro hoort praten, wil ze het liefst haar vingers in haar oren stoppen. Nog steeds vindt ze het vreselijk om haar eigen stem te horen. Het klinkt zo anders.

‘Dus iemand heeft in die cabine met de kabels geknoeid om de trein te laten stoppen,’ zegt Lara even later. ‘Bijzonder. Waarom juist op deze plek? We zijn bijna Mongolië uit. Er is hier niets.’

Net als Tess iets wil zeggen, drukt Lara haar vinger tegen haar lippen. Ze zet het geluid wat harder en spoelt een stukje terug.

‘Wat is er?’ vraagt Finn. ‘Heb je wat ontdekt?’

‘Ssst.’ Lara houdt haar rechteroor heel dicht bij de GoPro. Ze luistert naar de stemmen van de twee Chinezen. Zie je, daar was dus toch iets mee! Tess wist het meteen toen ze Lara’s naam hoorde. Stom dat ze het niet meteen tegen Lara zei.

‘Weet je wat ze zeggen?’ vraagt ze, maar Lara schudt haar hoofd en spoelt weer terug.

‘Ik kan het bijna niet verstaan, ze praten te snel.’ Als ze het stukje nog een keer heeft beluisterd, houdt ze haar adem in. ‘Die vrouw heeft het over mij. Ze probeert onze coupé te vinden. Volgens de man zou ik in een andere trein zitten. Ze willen informatie over mij.’ Lara’s ogen zijn zo groot als pingpongballen en ze begint steeds sneller te ademen. ‘Ik maak me zorgen dat deze twee mensen in onze trein zitten.’

‘Hoezo? Ken je ze?’ vraagt Noah verbijsterd.

Lara knikt. ‘Het zijn spionnen van een geheime organisatie. En dat ze hier aan boord van de trein zijn betekent weinig goeds. Ze achtervolgen ons.’ Ze kijkt de kinderen indringend aan. ‘Beloof me dat jullie ver uit hun buurt zullen blijven. Ik wil niet dat dit een staartje krijgt.’

Tess hapt naar adem. Net als de anderen weet ze even niets te zeggen. Er bekruipt haar een vreemd gevoel dat ze lange tijd niet meer heeft gehad. Niet meer sinds Kivamba. Alsof een verslagen vijand uit de dood is opgestaan om wraak te nemen.

LEES VERDER IN

*DE TEMPELJAGERS BOEK 2:
HET MYSTERIE VAN DE GOUDEN FENIKS.*

INTERVIEW MET MICHAEL REEFS

Michael Reefs (1986) is een van de best gelezen Nederlandstalige kinderboekenauteurs van dit moment.

Boek na boek weet 'de avontuurlijkste schrijver van Nederland' jou met zijn originele en wonderlijke verhalen tot de laatste pagina te betoveren! Michael bedenkt ook allerlei spannende activiteiten die aansluiten op zijn boeken. Kijk snel op www.detempeljagers.nl om te ontdekken wanneer Michael bij jou in de buurt is. En wie weet ontmoet je hem binnenkort wel in het echt!

**Dit jaar ben je 10 jaar
kinderboekenauteur,
gefelicitteerd! Hoe kijk je op de
afgelopen 10 jaar terug?**

Ik ben enorm trots, het is echt een droom die is uitgekomen! Ik wilde al heel lang een boek uitbrengen, en met *De Bieb-bende* is dit als eerste gelukt. Uiteindelijk ging ik bij Billy Bones schrijven aan De Tempeljagers en bracht ik het eerste deel van De Tempeljagers uit. Hierna zijn de andere delen van De Tempeljagers bij Billy Bones verschenen, en daarna ook mijn serie voor jongere lezers: Marie Boe.

**Hoe ben je op het idee van De
Tempeljagers gekomen?**

Ik had als eerst het idee om alle werelddelen in de boeken te verwerken. Het begon bij een zelfverzonnen eiland: het eiland Kivamba. Dit is deel 1 van de serie. Ik deed wekenlang onderzoek naar hoe het eiland eruit zou zien en welke avonturen hier beleefd kunnen worden. Vanaf het tweede

deel van De Tempeljagers heb ik de boeken gebaseerd op plekken die echt bestaan. Deel twee speelt zich bijvoorbeeld af in China, deel drie in Peru en deel vier in Scandinavië. En het vijfde deel speelt zich af in de woestijn in Australië. De Tempeljagers gaan zo de hele wereld over en beleven overal spannende avonturen!

Voordat ik begin met schrijven, doe ik uitgebreid onderzoek naar de mythes en verhalen die al bestaan rondom een bepaalde plek. Hier haal ik dan inspiratie uit. Ik combineer mythes ook met zelf bedachte verhalen. Veel kinderen gaan na het lezen van mijn boek op onderzoek uit: hoe leefden de Inca's, bijvoorbeeld. Zo gaat een verhaal echt leven!

**Heb je een favoriet deel van De
Tempeljagers?**

Nee, elk apart verhaal is zo tof. Als ik een deel opnieuw lees, vind ik het nog net zo tof als ik toen ik het geschreven heb!

FAN VAN
DE TEMPELJAGERS?
LEES DAN OOK

STORM & BLIKSEM

en de VLUCHT van de
CLOUDSURFERS

DE NIEUWE AVONTURENREEKS VAN MICHAEL REEFS!

De tweelingbroers Storm en Bliksem krijgen op hun twaalfde verjaardag een VR-bril van hun vader cadeau. Hiermee kunnen ze niet alleen gamen, maar ook naar een andere wereld reizen: een wereld boven de wolken! Daar is een strijd om een eeuwenoud kristal gaande en een oorlog tussen licht en duisternis staat op het punt om uit te breken. Storm en Bliksem moeten er alles aan doen om het kristal veilig te stellen!

BILLY BONES

STORM & BLIKSEM

en de VLUCHT van de
CLOUDSURFERS

MICHAEL

MICHAEL
REEFS

'DIT BOEK
MAAKTE DAT IK
DE TIJD COMPLEET
VERGAT!'

- RUBEN, 11 JAAR

'DIT BOEK
MAAKTE DAT IK
DE TIJD COMPLEET
VERGAT!'

- RUBEN, 11 JAAR

MICHAEL IN DE KLAS

Wil je jouw boekbespreking houden over *De Tempeljagers*?
Wat leuk! Scan onderstaande QR-code om naar de site van
De Tempeljagers te gaan. Hier vind je allemaal informatie
over *De Tempeljagers* en Michael Reefs.

Lijkt het je leuk als Michael een keertje langskomt op school?
Vraag dan even aan jouw juf of meester of dat kan.

SUCCESS!

BILLY
BONES

Wanneer broers Noah en Finn op onderzoek uitgaan in de reusachtige kelder van Chateau Ravenhorst, vinden ze een oeroude landkaart. Deze laat het mysterieuze en onvindbare eiland Kivamba zien.

Volgens de legende is dit een eiland vol gevaar, dat misschien beter onontdekt kan blijven. Maar... het avontuur is aanlokkelijk en samen met hun beste vriendin Tess haalt de tweeling hun avontuurlijke tante over tot een ontdekkingsreis.

Enmaal op het eiland wordt tante Lara plotseling ontvoerd en moet het drietal een magisch voorwerp uit een tempel halen om haar terug te krijgen. Wat volgt is een zenuwslopende zoektocht vol listen, valstrikken en gevaren.

'Michael Reefs schrijft de spannendste kinderboeken van Nederland!'

- Tuna

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Mysterie —————
Avontuur —————
Zoektocht —————

Check hieronder de boektrailer!

